Loveswept

Sandra Chastain

Dimineața de după

Loveswept

Sandra Chastain

Dimineața de după

The Morning After
by Sandra Chastain

© copyright 1993 by Sandra Chastain

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

Loveswept

Sandra Chastain

Dimineața de după

Traducere de Gabriel Mazăre

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-05056-6-9

Unu

Femeia, o siluetă învăluită în auriu, stătea în ușă. Lumina sclipitoare din spatele ei contura o prezență eterică, coborîtă parcă dintr-un basm.

El nu sunase la ușă. De fapt, Razor Cody nici nu era sigur că nimerise la adresa exactă. În locul conacului victorian trufaș și renovat la care se așteptase, găsi o casa mică, decrepită, strivită de clădirile alăturate, retrasă puțin, de parcă i-ar fi fost rușine cu aspectul ei jerpelit.

Dar nu casa îi reținuse privirile, ci femeia. Era un vis, o zînă cu părul cîrlionțat, de culoarea aurului, încadrînd o față misterioasă, ascunsă de umbre.

Bărbatul nu se așteptase la asta. Nu se așteptase nici la gheara din piept, care-l făcea să respire precipitat.

– Sînteți domnișoara Rachel Kimble?

– Ai venit, se auzi o voce înceată, iar fantasma prinse viață. Te-am așteptat.

– Cum adică?

– Cînd a plecat, Harry mi-a spus că vei veni.

– Harry?

O găsise. Cel puțin găsise femeia pe care o căuta.

– Nu mă îndoiesc de asta, spuse Razor tăios. Cunoscîndu-l pe Harry nu mă îndoiesc deloc.

Ea nu-i răspunse, dar plecarea bărbiei arăta o acceptare calmă a tensiunii apărute brusc în aer.

– Unde e? întrebă în sfîrșit Razor, la fel de nemișcat ca și fata.

Prin ușa deschisă el inhală mirosul unui parfum subtil, înșelător, care în alte condiții ar fi incitat chiar și simțurile unui bărbat considerat prea dur ca să observe astfel de lucruri. Mirosul

amintea poate de Orient, sau poate de o aromă demult uitată, o aromă din Mările Sudului.

– Unde e, cine?

– Harry, escrocul ăla ordinar. Te previn, duduie, îl vreau. Dacă nu e aici, am să-l aștept. Vreau să mă răzbun.

– De ce ai vrea să-i faci vreun rău lui Harry?

– Pentru că m-am lăsat fraierit de cuvintele lui mieroase și l-am luat ca partener. Rezultatul? Mi-am pierdut compania de construcții, reputația și cea mai mare parte a averii.

– O, Doamne! murmură Rachel. Ce a făcut?

– A folosit materiale de calitate inferioară și nu a respectat proiectul de construcție. Apoi, cînd hotelul pe care îl ridicam s-a prăbușit, a dispărut, lăsîndu-mă să plătesc toate oalele sparte.

Rachel Kimble știuse că bărbatul acesta avea să vină. Figura lui îi apărea foarte clar, acum, cînd stătea în fața ei în întuneric. Era prima dată cînd se întîlneau, deși în ultimile săptămîni el ocupase un loc aparte în visurile ei. Nu-i știa numele, nici cînd avea să vină. Știa numai atît – că avea să vină.

O picătură de transpirație i se prelinse între sîni și realiză că întregul ei corp răspundea prezenței lui.

Ştiuse ce avea să se întîmple, dar nu şi cît de puternic avea să fie sentimentul.

Era înalt, puternic, periculos chiar. Îi simţea emoţia reţinută vibrîndu-i prin toate fibrele, ca o muzică pierzîndu-se în noapte. Da, se gîndi ea, era întunecat atît în interior cît şi pe dinafară şi avea nişte ochi puternici şi pătrunzători, care o tăiau ca o lamă, înteţindu-i vîlvătaia care-i ardea stomacul.

– Îl veţi aştepta, desigur, murmură ea, dîndu-se la o parte, ca să-i facă loc să intre. Nu eram sigură cum mă veţi găsi, dar ştiam că o veţi face. Acum înţeleg: Harry v-a trimis la mine.

– Să mă trimită? Nici vorbă, domnişoară Rachel. De fapt, sînt aproape sigur că Harry nu ar vrea ca eu să mă aflu aici. Asta în cazul în care nu doreşte să rămînă fără claia aia de păr roşcat şi fără mustăţile de care e atît de mîndru. Cînd voi pune mîna pe el, am să i le rad pe amîndouă şi, apoi, am să-l strîng de gît.

Pe Rachel n-o îngrijora ameninţarea lui. Furia era de înţeles, întrucît pornea din aceeaşi forţă puternică ce întetea focul dintre ei. În vocea încordată a bărbatului era însă ceva imperios, care făcea aerul să vibreze, atingîndu-i obrajii ca o ameninţare. Se cutremură.

Pisica, Witchy, i se freca de glezne pe sub fusta lungă, torcînd.

Rachel încă aștepta. Nu se putea să fi interpretat greșit viziunea pe care o avusese. Chiar dacă nu i-ar fi apărut în mod repetat în vise, cărțile ei speciale îi preziseseră sosirea, singura dată cînd îndrăznise să le consulte. Nu putea fi vorba de o greșeală. El nu putea fi altul. Nu-i trecuse însă niciodată prin cap că el s-ar putea să nu înțeleagă.

– Domnișoară Kimble... acesta e numele dumneavoastră, nu?

Ea dădu din cap afirmativ. Nu înțelesese. Asta avea să facă situația și mai dificilă, dar o va scoate la capăt. Pentru moment, cel mai bun lucru era să aibă răbdare cu el.

– Da, eu sînt Rachel Kimble. Aveți însă un avantaj asupra mea – eu nu vă știu numele.

– Adevărat, nu-l știți. Invitați întotdeauna în casă străinii, necunoscuții?

– Necunoscuții? Rîse scurt, dînd capul pe spate. Da, el era într-adevăr omul pe care îl aștepta. Tu ești bărbatul care mi-a apărut în viziunile pe care le-am avut. Nu știu prea multe despre tine, dar mă îndoiesc că putem spune „necunoscut", și, dacă ai fi și perfect, atunci nu ne-am potrivi.

În momentul în care fața femeii se lumină, Razor simți o căldură neașteptată în zona stomacului. Îmbrăcată cu o fustă înfloratã, lungă pînă la glezne, și purtînd un fel de bluză de culoare albastru-vinețiu, care îi lăsa umerii goi, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. I se tăie respirația privindu-i ochii mari, aproape violeți și părul blond ciufulit, care-i acoperea umerii drepți, ca într-o mantie aurie. Nu era nici pe departe ceea ce se așteptase să găsească.

Iar ea greșea. Era perfectă.

Era de o pasiune și de o sinceritate, care păreau să se împletească într-un fel de inocență spirituală. Îl privea lung, nu cu teamă, ci cu o întrebare mută în ridicarea capului, cu ochii larg deschiși, trădînd mirarea.

Mai mult decît atît, avea un calm ciudat. În fața amenințărilor rămăsese neclintită, cu buzele întredeschise, cu respirația ușoară și iute.

De-a lungul anilor, cunoscuse multe femei, suficient de multe încît să le poată face față în orice situație. Însă cea din fața lui nu se potrivea tiparului. Nu putea defini ce avea deosebit, dar vocea șoptită, liniștitoare, îl atingea ca o mîngîiere fizică.

– Domnișoară Kimble, numai mama a mai

văzut ceva perfecțiune în mine, spuse el cu vocea mai puțin încordată. Și a avut de suferit.

– Mă bucur că a văzut. Mamele ar trebui să-și închipuie copiii ca fiind perfecți.

– Și de cele mai multe ori, sînt oarbe.

Rachel păli, luă mîna de pe ușă și făcu un pas înapoi. Ea nu-și cunoscuse mama. Fusese crescută de maici, într-un orfelinat. Nu avusese niciodată o familie – pînă la Harry.

– Uneori este un dar să vezi în locul adevărului ceea ce vrei de fapt să vezi , spuse ea moale. Cînd nu mai putem suporta realitatea, atunci o creem, domnule...

– Cody. Razor Cody. Acum, dacă m-ați duce la Harry, nu v-aș mai răpi timpul.

– O, ba o veți face. Cum putea oare să-l facă să înțeleagă? Acum că era aici, viața ei avea să se schimbe, iar ea nu se putea opune. Aștepta acest moment de doi ani. Brusc i se făcu frică.

– Nu, voi pleca de îndată ce-l voi găsi pe nemernic.

– N-o veți face. O să-mi răpiți o grămadă de timp, domnule Cody, continuă ea,de parcă nu l-ar fi auzit vorbind. Aduceți bagajul înăuntru și închideți ușa. Hai, Witchy, să-i facem un ceai oaspetelui nostru. De care să fie? Chinezesc sau de mure? Sau poate amestecul dumnea-

voastră special?

Razor nu se aşteptase să-l găsească uşor pe Harry. Întreaga poliţie din Atlanta nu fusese în stare să-i dea de urmă, dar Razor ştia despre o anumită domnişoară Rachel care locuia în Savannah, Georgia. Marea greşeală pe care o făcuse Harry în timp ce-l ruina cu premeditare, fusese să amintească mereu de această persoană. Uneori cu mîndrie, alteori cu înfrigurare, dar îi spunea mereu „frumoasa domnişoară Rachel". Neştiindu-i numele de familie, lui Razor îi trebuise ceva timp pînă să o găsească, şi se dovedise a fi o mare surpriză ceea ce găsise.

El o privi cum mergea cu seninătate pe hol, trecînd pe lîngă tapetul decolorat şi covorul uzat, de parcă s-ar fi găsit în saloanele cine ştie cărui castel italian.

Razor avea aceeaşi senzaţie pe care o mai avusese cîndva, într-o sală a oglinzilor – ceva ireal, de parcă podeaua n-ar fi fost fixă, ci ar fi plutit. După cîteva clipe, se scutură de iluzia care-l dusese în urmă în timp, şi o urmă.

Se întrebă din nou ce fel de femeie invită un străin în casă şi-i oferă ceai. Îl aşteptase. Cu siguranţă că ea îi confundase venirea cu cea a unei alte persoane. Razor nu se simţea de loc

în largul său la gîndul acesta. Cum se putea ca ea să îl fi aşteptat, şi, dacă era aşa, ce credea că avea el de gînd să facă?

În orice caz, nu era o actriță atît de bună ca Harry.

Nu, nu se potrivea cu sentimentul de melancolie pe care-l inspira casa părăginită. Aşa cum aceasta nu se potrivea, la rîndul ei, cu conacul pe care Harry se lăuda că-l va oferi domnişoarei Rachel a lui. Era o casă tip vagon, cu un coridor îngust, care se întindea de-a lungul unei camere de primire mici, pînă la scările care duceau la etaj. Se opri, rezemîndu-se de un stîlp cu o formă ciudată, care ajungea pînă la tavan, constituind pilonul de sprijin al treptelor.

Ceva nu era în regulă.

Ceva era misterios.

Razor simțea niște curenți reci pe şira spinării, de parcă ar fi fost atins cu degete de gheață.

– La dracu! Unde eşti, Harry?

De la capătul coridorului, pisica se auzi mieunînd, de parcă ar fi răspuns. Totul era foarte straniu.

– Domnule Cody?

Razor lăsă stîlpul şi se îndreptă spre lumină,

de unde se auzea vocea lui Rachel Kimble vorbind cu pisica.

Bucătăria fusese transformată într-o cameră de zi demodată, unde se putea observa și un cămin, în care cărbunii încă ardeau, deși seara de octombrie nu era răcoroasă. Cel puțin, nu i se păruse că ar fi fost, atunci cînd intrase. Casa părea bîntuită de curenți de aer. Casă veche, decise el. Evident, bovindou-lui nu i-ar fi stricat o ramă nouă.

O masă mică fusese acoperită cu o față de masă făcută din petice de pînză imprimată, peste care fusese aruncată o broboadă groasă, cu ciucuri roz. O lampă cu ciucuri roz atîrna din tavan pînă deasupra mesei, dînd o lumină slabă și caldă. Razor avea senzația că se întorsese în timp în anii 1800.

Rachel luase dintr-un dulăpior, ale cărui uși de sticlă erau montate înclinat, niște cești de China albastre și delicate, pe care le așezase pe farfurioare acoperite cu șervețele de hîrtie. El îi privi mișcările exagerat de lente în momentul în care ceainicul începu să șuiere. În nișa cu fereastră arcuită, stătea întinsă pisica, privindu-l cu ochi galbeni pe Razor, care examina în continuare camera.

– Doriți ceaiul cu frișcă și zahăr, sau lămîie,

domnule Cody?

– Mi-e indiferent. Nu prea servesc ceai și tartine.

Un rîs ușor.

– Mă tem că nu am tartine. N-am mai mîncat de mult așa ceva. Dumneavoastră?

– Nici eu. Sînt obișnuit mai degrabă cu cafea și fursecuri.

– Da, cred. Aveți o energie în dumneavoastră, care probabil că vine din cea generată de zahărul pe care îl consumați.

Căldură? La dracu, chiar așa era! Nu-și dădea seama dacă era din cauza focului sau a luminii, dar din momentul în care intrase în casă, temperatura corpului nu încetase să-i crească. Crezuse că era din cauza furiei, sau poate a climei, așa cum era în cazul celei din New Orleans, de unde venea. Atmosfera în Savannah era la fel de caldă și de umedă, dar aici alterna cu acele atingeri ciudate, înghețate, pe care le simțea din cînd în cînd. Sau poate că ceva nu era în regulă cu el.

– Nu, nu sînteți bolnav, răspunse ea, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Văzînd uluirea bărbatului, ea continuă: o simt și pe asta. Am auzit că și alți oameni au astfel de capacități de percepție mentală. Cred însă că e mult prea

devreme ca să acționăm asupra sentimentelor noastre. Acele atingeri reci sînt plăcute totuși, nu?

Brusc i se înmuiară picioarele și se pomeni așezat la masă, simțind mîngîierea ciucurilor pe genunchi. Percepție mentală? Prea devreme?

– Mă tem că nu am mai avut o astfel de experiență pînă acum, continuă ea netulburată. Ce-o să facem acum?

– Stați puțin! Nu știu ce se întîmplă aici, domnișoară Kimble, dar cred că nu înțeleg.

Domnul Cody nu progresa de loc. Rachel se întreba dacă să-i spună că urma să fie primul bărbat din viața ei. În vremurile acelea, fetele nu rămîneau virgine pînă la douăzeci și patru de ani. Dar ea rămăsese. Nu știa ce era aceea o poveste de dragoste adolescentină, sau dragoste la prima vedere. Nici nu prea avusese astfel de ocazii la școala de fete, iar atunci cînd terminase, învățase deja cum să evite relațiile cu bărbații. Prieteni da, cîțiva, dar nimic mai mult.

Maicile îi promiseseră mereu că, într-o zi, femeia care o lăsase acolo avea să se întoarcă să o ia, dar acest lucru nu se întîmplase. Încet-încet, pe măsură ce ceilalți copii erau adoptați, Rachel înțelesese. Nu te ataşa, ca să nu suferi!

Toți cei la care ținuse plecaseră.

Chiar și Harry.

Înțelesese despre oameni, în general, că erau ceva trecător. Mai înțelesese că Razor avea să fie ceva deosebit, însă el nu dădea nici un semn că ar fi fost conștient de acest lucru. Încă. Deci, totul depindea de ea.

– Spuneți-mi Rachel. Apelativul „domnișoară" mă face să mă simt foarte bătrînă. Am să vă servesc cu ceai de mure. Păreți un om întunecat, care ține în el o pasiune adîncă, sălbatică.

Ea adăugă o măsură de ceai într-un vas mai mic și, ținîndu-l strîns în mînă, aduse ceainicul deasupra și îl umplu cu lichidul aburind.

Se întoarse, lăsînd ceaiul să se oprească și puse pe masă zahărul și frișca. În final, turnă băutura liliachie într-o ceașcă și i-o întinse.

– Tu nu bei? întrebă el.

– Ba da, însă eu am amestecul meu special. Își puse în cană un pliculeț făcut din pînză țesută în casă și care conținea ceai, turnînd apoi apă fierbinte din ceainic.

– Tu de ce bei ceva special, iar eu ceva obișnuit, din comerț?

– Pentru că nu vă cunosc destul de bine, ca să creez ceva anume pentru dumneavoastră. Deocamdată, sînt convinsă că vă va plăcea cel

de mure. De ce nu încercați?

Razor sorbea ceaiul de mure și îi plăcea, deși nu mai gustase niciodată așa ceva. De fapt, el nu prea obișnuia să bea ceai, decît dacă era tare, dulce și cu gheață deasupra.

– Spuneți-mi, domnule Cody, de ce credeți că vă aflați aici?

Pe Razor însă nu-l interesau șaradele. Nu fusese niciodată omul conversațiilor de salon, și asta cu siguranță avea să fie una de acest fel. Cu toate acestea, se auzi spunînd cu o voce care, cel puțin, se voia plăcută:

– Dacă eu trebuie să renunț la „domnișoară", atunci și tu poți să nu-mi mai spui „domnule".

– Bine, Cody.

El observă că ea nu se folosise de poreclă, Razor[1], spunîndu-i pe numele de familie. Și lucrul acesta era ciudat. Deși oamenii își spun deseori pe numele de familie, lui nu-i spusese nimeni altfel decît Razor. Razor și atît.

Rachel scoase plicul de ceai din ceașcă și stoarse ultima picătură de lichid, apoi îl puse pe farfurioară și luă o înghițitură.

– Deci?

– De ce sînt aici? Ți-am spus deja: îl caut pe Harry.

1- brici

– Aș vrea să te pot ajuta, dar nu l-am mai văzut de cînd a cumpărat casa și m-a adus aici.

– Dar ai mai primit vreo veste de la el?

– O, da, în urmă cu vreo opt luni. A spus că avea de terminat o treabă, ceva legat de un om pe care îl băgase în afaceri.

Razor mîrîi. Ticălosul de Harry nici măcar nu încercase să-și țină în secret planurile abominabile!

– Băgat? Da, asta a și făcut. M-a băgat, dar în pușcărie!

– Pușcărie? Ai fost arestat? Ce nefericire!

– Închisoarea a fost rezultatul final. S-a întîmplat după ce am transformat în bani lichizi tot ceea ce aveam pentru a plăti amenda. A trebuit să stau la zdup cîteva luni.

– Sună groaznic.

– „Micile greșeli" ale lui Harry au dus la un incident internațional de proporții, iar eu am fost exemplul public.

– Îmi pare rău, n-am știut. Însă sînt sigură că Harry a avut un motiv foarte întemeiat ca să dispară. Nu știm întotdeauna de ce se întîmplă anumite lucruri.

– Femeie, n-a avut absolut nici un motiv! Să faci pușcărie e un lucru groaznic, și nu există nici un motiv pe lume ca să determini pierderea

companiei și reputației unui om.

Ea se întinse și-i acoperi mîna cu a ei. Mișcarea era naturală și menită să consoleze, să ușureze, să aline. Numai că rezultatul fu altul. Razor avu o reacție bruscă, de parcă ar fi așteptat mîngîierea. Își împleti degetele cu ale ei și respiră adînc.

Rachel se uită dincolo de oaspetele său, fixînd un punct peste umărul lui stîng. Neprivindu-l direct, părea să atenueze din intensitatea copleșitoare a atracției pe care o simțea. Deși înțelesese, deși îl așteptase cu nerăbdare chiar, prezența reală a acestui bărbat era mult mai tulburătoare decît își imaginase vreodată.

Ea îi simțea asprimea mîinii, care intensifica fluxul sentimental, aparte, dintre ei.

– Crede-mă, Cody. Uneori trebuie să credem, chiar dacă nu înțelegem. Nici eu n-am crezut la început că aș putea avea încredere în Harry, dar am constatat că greșeam.

– Mare consolare, spuse Razor, furia răbufnindu-i pe neașteptate, de parcă ar fi răspuns unei comunicări mute cu atingerea ei. Se opri puțin apoi, brusc, se răsuci ca să iasă din cameră.

Pisica mîrîi încet. O adiere rece lovi ceafa lui

Cody, în timp ce Rachel îl apucă și mai strîns de mînă, silindu-l să se așeze.

– Uite ce e, Rachel Kimble, nu știu care e jocul tău, adică al lui Harry, dar eu, cînd am venit aici, știam deja ce fel de om este, iar faptul că a dispărut lăsîndu-și soția în... asta – ochii îi alunecară pe tapetul scorojit și pe linoleul crăpat – nu e de natură să mă facă să-mi schimb părerea.

Rachel nu-și putu reține amuzamentul. Un rîs voios ușor și melodios, ca sunetul unor clopoței, umplu camera.

– O, Cody, dar nu sînt soția lui. Asta credeai?

– Bineînțeles că asta credeam. Întotdeauna a vorbit de tine spunînd „frumoasa domnișoară Rachel", femeia vieții lui. Cine altcineva i-ar fi putut spune „domnișoară" unei fete așa de tinere ca tine, dacă nu un soț, un soț foarte bătrîn de altfel.

– Da, Harry este bătrîn, un bătrîn demodat, de școală veche. Are cîteva principii pe care insistă ca ceilalți să le observe. Eu îi spun „unchiule Harry" și, pentru că nu sînt măritată, el îmi spune „domnișoară Rachel".

– Harry e unchiul tău? Razor nu voise să-și arate ușurarea, dar o făcu.

– Da, e unchiul meu, sau cel puțin așa spune

el. Nu pot fi sigură de asta, pentru că n-am ştiut niciodată dacă tatăl meu a avut fraţi. De fapt, eu nici nu mi-am cunoscut tatăl, iar cărţile nu mi-au spus niciodată nimic, nici despre el, nici despre Harry. E ciudat, ştii? Despre tine mi-au spus că vei veni.

–Ţi-au spus cărţile despre mine?

– Ei, nu numele, desigur. Nu ţi l-am ştiut niciodată, dar despre tine mi-au spus.

Pisica sări de pe pervaz şi veni către Razor, de parcă ar fi vrut să-l avertizeze să nu facă vreo mişcare necontrolată.

– Ascultă, Rachel, începu el, ce spui tu nu are nici un sens. Ce cărţi?

– Astea. Cu mîna liberă scoase un pachet de cărţi de joc. Nu erau din cele obişnuite, pe care Razor le mai văzuse. Erau mai mari, iar imaginile de pe ele înfăţişau personaje medievale, purtînd costume bizare.

– Cărţi de tarot[1], explică ea.

– Eşti ghicitoare? Imaginea confuză păru să se mai limpezească. Tot ceea ce vedea, începea să capete sens. Pisica neagră, casa întunecată, acea lumină ciudată, difuză, căldura care dogorea din cămin, toate erau pentru efect.

1- set de 22 cărţi folosite la ghicirea viitorului

– Ai crezut că am venit ca să-mi ghicești? Las-o baltă. Nu cred o iotă din prostiile astea, iar averea mi-o făuresc singur.

Rachel suspină în timp ce-i dădu drumul la mînă, și începu să amestece cărțile.

– Nu, știu că n-ai venit pentru asta. Știu că nu crezi. Nu-i nimic, nici eu n-am crezut... înainte.

– Înainte de ce?

– N-are importanță.

Pisica mîrîi din nou.

– Cred că Witchy ar fi mai liniștită dacă i-ai vorbi puțin, spuse Rachel. Încă nu e sigură de intențiile tale.

– Pisica nu e sigură! pufni Razor. La dracu', nici eu nu sînt foarte sigur. Tu ești?

– Mai mult ca niciodată. Am să-ți arăt. Continuă să amestece cărțile și, în sfîrșit, alese una pe care o ținu cu fața spre el. Da, cred că aceasta imagine te reprezintă. Privește-o și spune-mi ce vezi.

– Ascultă, Rachel, ți-am spus deja că nu cred în chestiile astea cu ghicitul în cărți, dar dacă ele îți spun într-adevăr unele lucruri, atunci întreabă-le unde e Harry și apoi o să mă car de aici.

Vorbe mari. Chiar în timp ce vorbea, Razor

ştia că, de fapt, încerca să se convingă pe el însuşi, nu pe domnişoara Rachel. Fusese cinstit atunci cînd îi spusese că nu credea în soartă, sau *karma*, nici măcar în dragoste la prima vedere. Nu credea în nimeni şi nimic, în afară de el însuşi, şi asta de multă vreme. Îşi ţinuse viaţa în ordine şi sub un autocontrol riguros, pînă la apariţia lui Harry. Nu-şi putea explica cum de-l luase partener, aşa cum nu-şi putea explica cum de ştia ea că el nu avea să piece nicăieri, nu încă, nu în noaptea asta.

– Nu ştiu unde este unchiul Harry, Cody, dar dacă întrebi cărţile, s-ar putea să-ţi răspundă. Nu ştiu întotdeauna cu precizie ce vor spune, dar îţi promit că-ţi vor vorbi, dacă eşti gata să încerci.

Promit! Deci ştia unde se afla bătrînul ticălos. Razor nu-i prea înţelegea jocul, dar dacă, pentru a-l găsi pe Harry, trebuia să intre în horă, atunci exact asta va face. Pentru moment, cel puţin.

– Bine. Dar dacă vei spune cuiva, vreodată, că am fost de acord cu chestia asta, am să neg totul.

– Nu, Cody, n-o vei face. Tu nu ştii să minţi. Acum, descrie-ţi cartea.

El aruncă o privire.

– Este un cavaler, ca unul din cei de la curtea Regelui Arthur. E călare pe un cal alb și are o sabie. Cerul este noros, iar vîntul bate.

– Cum arată?

Era ciudat. Bărbatul din carte semăna puțin cu el.

– Are părul închis la culoare, și are ochii căprui. Da, și el era brunet, însă ochii îi erau cenușii.

– Și, ca și cavalerul, ești energic și brav. Poți să domini, dar ai o inimă bună. Acum trebuie să te gîndești care este întrebarea ta.

– Nimic mai simplu – unde este Harry?

Ea începu din nou să adune cărțile într-un singur teanc.

– Cred că în fața ta stă o întrebare mai mare decît locul unde se află Harry. Trebuie să tai cărțile, Cody.

Cu un suspin reținut de neîncredere, el le separă în două grămezi și le răsfiră puțin în mînă, auzind apoi zgomotul sec produs de reunirea lor într-un singur pachet.

– Și-acum? Jucăm pe bețe de chibrit, sau te gîndești la ceva mai interesant?

Ea îl ignoră, făcîndu-l să se simtă jenat fiindcă imprimase o notă frivolă unei probleme care, pentru ea, era în mod evident o treabă

serioasă.

– Acum, Cody, taie cărțile de trei ori spre stînga.

El se execută, după care ea formă din nou un singur pachet, punînd Cavalerul în mijlocul mesei, cu fața în sus. Apoi, puse peste el prima carte.

– Această carte îți acoperă destinul, Cody. Spune-mi ce reprezintă.

– Ce este?

– Da. Am scris ceva în josul fiecărei cărți. Citește-mi.

Razor clătină din cap și dădu din umeri. Doiul de wands[1].

Un zîmbet larg înflori pe buzele fetei.

– Doiul de baghetă înseamnă îndrăzneală și curaj. Ești pe cale să începi o nouă afacere. Se opri cîteva clipe. Însă mi-e teamă că mai înseamnă și faptul că ai o fire mîndră și necruțătoare.

– Necruțătoare este într-adevăr termenul cel mai potrivit. În ceea ce privește noua afacere, nu prea am de ales. Cę se aude cu răspunsul la întrebarea mea despre Harry?

– Răbdare, Cody. Puse o altă carte, oblic,

1- baghetă magică

peste primele două. Aceasta îți întretaie destinul. Reprezintă un obstacol în calea noii tale afaceri. Ce reprezintă?

El citi din nou titlul scris.

– Regele de pentaclu. E un tip care stă pe tron și ține în mînă ceva, ca o armă ninja.

– Este un pentaclu – o stea cu cinci colțuri, un simbol magic. Da, Regele ar putea fi un industriaș important, un bancher sau un om de afaceri.

– Ha, bancheri, oameni de afaceri! Mda, aici ai dreptate. Numai o minune i-ar putea face să-mi mai împrumute bani, cîte zile oi mai avea!

– Nu face afirmații pripite. Uneori trebuie timp ca să pătrunzi înțelesul cărților.

– Sînt convins.

Pisica se ridică, se învîrti de cîteva ori în jurul cozii, apoi se așeză la loc.

Rachel puse cartea următoarea sub Cavaler, în poziția corespunzătoare orei șase.

– Această carte reprezintă ceva care deja s-a întîmplat.

Razor descrise imaginea:

– Este un cinci de pentaclu, un cinci întors. Uuu, dar triști mai arată ăștia doi!

– Prin ce crezi că se aseamănă cu tine?

– Aș spune că sînt doi oameni lipsiți de adăpost, care merg prin zăpadă pe lîngă o biserică. Bănuiesc că asta înseamnă că, fosta mea afacere m-a făcut să mă treacă toate răcorile.

– S-ar putea, dar cartea este cu susul în jos, ceea ce îi inversează înțelesul. Ar putea însemna o întoarcere a roții norocului.

– Sînt pentru. Cody era conștient că situația în care se afla îi făcea plăcere. Ea avusese dreptate în legătură cu acea senzație plăcută, de atingere. Era încă acolo, o simțea în stomac ca pe un coniac bun, care radia căldură de fiecare dată cînd privirile li se întîlneau.

Cărbunii trosneau, pe măsură ce focul se stingea. Pisica începuse să toarcă monoton, iar Rachel, cu spatele la cămin, părea înconjurată de o aură.

– Cartea a patra este în spatele tău. O puse la stînga Cavalerului, în poziția orei nouă. Ce reprezintă?

– Un șapte de pentaclu. Și nu e întors.

– Cred că indică o pauză în desfășurarea noii tale afaceri. Dezamăgirea a trecut, deci este o promisiune de succes.

– Ce-i drept, e drept, cam sînt în pauză. De fapt, afacerea mea s-a terminat de-a binelea.

– Următoarea carte, continuă ea, stă deasu-

pra ta, te încoronează.

– Asta îmi place. Reprezintă o femeie care seamănă cu tine, Rachel. Poartă o mantie grecească şi are deasupra capului un fel de semn. Ce e mai interesant, însă, e faptul că mîngîie un leu. Asta înseamnă că mă vei face să devin un miel?

Rachel încercă să nu-şi lase mintea să zboare. Interpretarea era atît de clară, încît simţea energia în vîrful degetelor. El nu credea ceea ce afla de la ea, dar nu era nici o problemă. Nici ea nu crezuse, pînă cînd spusele oamenilor îi adeverlseră premoniţiile. Ceea ce începuse cîndva, cu mulţi ani în urmă, sub forma unei răzvrătiri de şcolăriţă, devenise acum un *modus vivendi*. Continuă:

– Semnul de deasupra capului ei înseamnă infinitul. Reprezintă starea cosmică a vieţii eterne. Aceasta este esenţa ta, Razor Cody – spiritul mîndru al leului.

Puse următoarea carte în dreptul orei trei.

– Aceasta se află înaintea ta. Arată ceva care se va întîmpla, probabil, în următoarele cîteva luni.

– Ei, da. Asta e cît se poate de clară. O altă carte întoarsă. Un opt de cupă şi reprezintă un om care se depărtează. Cred că vrea să spună

că ar trebui să mă car, dracului, de aici.

– Nu, nu vezi că e întoarsă? Asta înseamnă că ai renunțat la spiritual în favoarea materialului, că alergi după succes, dar că ești pe cale să descoperi dragostea.

– Îmi place cum sună, mai ales partea cu succesul, dar dragostea? Poate în altă viață. Și am impresia că interpretezi greșit. Toate cupele astea adunate deasupra mea n-ar putea să însemne că am să mă îmbăt suficient de rău, încît să-l ucid pe Harry, atunci cînd îl voi întîlni? Asta e? Cînd o să capăt răspunsul?

– Nu încă. Mai e. Puse o carte sub toate celelalte. Asta reprezintă lucrul de care te temi.

– Altă cupă, dar de data asta un nouă.

Pentru prima dată Rachel ținu cartea mai mult, pipăind-o cu degetele, într-o tăcere adîncă.

– Ce e? Poate că o să mai servim niște ceai?

– Nu ești ceea ce vrei să pari. Ești ahtiat după succes, dar ți-e teamă de el, Cody.

– La dracu! Știam eu că toate astea sînt numai prostii.

– Nu-ți face griji. Vei căpăta ceea ce dorești, dar exact de asta te temi. Următoarea carte îți va spune mai multe despre părerea celor din jur despre tine.

– Din nou cupă. Un doi. Hopa, dar și ăsta e întors. Ce înseamnă?

Ea mișcă ușor din cap și tresări scuturată de un fior.

– Nu sînt sigură. Cartea semnifică dragoste falsă, pasiune violentă, neînțelegere.

De data aceasta, Cody fu cel care tresări. Gheara pe care o simțea în piept îl făcea să nu mai ia spusele fetei în glumă. Dragoste falsă și pasiune violentă? Credea că scăpase de asta cu ani în urmă. Pînă acum, cel puțin. Brusc, deveni din nou puștiul de altă dată, care-și privea tatăl stînd lîngă o femeie, tatăl lovind femeia, tatăl dispărînd în noapte pentru totdeauna.

Rachel se întinse și-i prinse din nou mîna.

– Ultimile două cărți îți vor răspunde la întrebare, Cody. Nu dispera încă. Prima din ele semnifică speranța ta. O arătă cu mîna liberă. Ce reprezintă?

– Cavalerul meu, dar călare pe alt cal, și de data asta e un Cavaler de pentaclu.

– Înseamnă adevăr și sprijin, ești pe cale să găsești sau să pierzi... bani?

– Asta sper și eu, să-mi recapăt banii.

– Cody, îți repet, uneori aceste lucruri nu semnifică ce crezi tu.

– Arată-mi în continuare, domnișoară Rachel, îmi place din ce în ce mai mult.

Ea întoarse ultima carte. Razor rîse încet.

– Pînă și eu sînt în stare să recunosc un nebun[1]. Un nebun întors.

– Dar e absurd, spuse ea moale. Nebunul să conducă o urmărire încununată de succes...

Cody îi eliberă mîna lui Rachel și se lăsă pe spătarul scaunului.

– Deci, în cele din urmă am fost condus într-o urmărire încununată de succes. Puteam să te scutesc de tot efortul ăsta, pentru că știam deja.

Luă ceașca de ceai, o goli dintr-o înghițitură și apoi, o puse absent pe broboada de lîngă farfurioară, privind-o pe Rachel care arăta cu degetul ultima carte. Tresări.

– Deci cărțile ți-au spus că o să vin. Ți-au mai spus și că voi aștepta. Ți-au mai spus și ce va urma acum?

– Da. Respiră adînc și continuă: am mai aflat că ne vom îndrăgosti unul de celălalt și că vei găsi o comoară.

Ultimile cuvinte fuseseră spuse dintr-o sufla-

1- Personaj din cărțile de taroț, echivalentul jokerului din cărțile obișnuite de joc

re.

– Îndrăgostiți? Tu și cu mine? Nu cred.

Chiar în timp-ce vorbea însă, el avu o viziune, o imagine tulburătoare – ea în brațele lui, sărutîndu-l, corpul ei unduindu-se pe lîngă al lui – o viziune atit de clară, încît rămase fără grai.

– Cărțile vorbesc, Cody, iar eu nu le pot schimba răspunsurile.

Pentru moment, el nu se mai putu controla. Inima i se zbătea în piept. Femeia aceasta nu era o ghicitoare, era o vrăjitoare veritabilă care-și întinsese deliberat vraja asupra sa. Trebuia să găsească o cale de a o opri, și asta cît mai repede, înainte de a fi înghițit de vîrtejul de senzații.

– O comoară? spuse el cu o voce răgușită, ignorîndu-i prima afirmație. Și eu care credeam că numai Harry are darul ăsta. Se vede însă treaba că e o trăsătură de familie. Același lucru mi-l faci și tu acum.

– Îți fac? Ce?

– Mă amețești cu cuvinte, mă vrăjești. Îmi spui că aceste cărți ți-au anunțat venirea mea și că ne vom îndrăgosti unul de celălalt.

– Cărțile și premonițiile mele.

Și premonițiile. Hotărît lucru, cel mai des folosit cuvînt în casa asta era „prea": prea mult,

prea bizar, prea incredibil. Domnișoara Rachel era frumoasă, deci era de înțeles de ce Harry vorbea întotdeauna despre ea cu atîta respect. Dar ea avea ceva periculos. Mistic și periculos.

Intuiția acelui pericol îl făcu pe Razor să simtă că i se strînge stomacul. Timp de cîteva secunde, privind în adîncul acelor ochi nevinovați de culoarea albăstrelelor, avu imaginea absurdă a unor pajiști însorite, pline cu flori, și a unui cer albastru, punctat cu nori. Apoi, propria sa viziune reveni – erau în patul său și făceau dragoste.

Cine era nebunul în situația asta: femeia care ghicea în cărți, sau un tip care tocmai pierduse tot și care era bîntuit de vedenii cu scene de dragoste, floricele și norișori?

– N-o să-mi dai răspunsurile de care am nevoie, nu?

– Nu pot să-ți spun decît ce mi se arată, răspunse ea. Mai vrei ceai?

– Ceai? Nu, ce mi-ar trebui mie acum este un whisky cu apă.

– Îmi pare rău, nu am alcool în casă. Nu face bine psihicului, dar am să cumpăr mîine. Acum, dă-mi voie să strîng ceștile și apoi te voi conduce în camera ta. Rachel se întinse după ceașcă și farfurioară.

Razor nu înțelesese ce se întîmplase, decît după ce totul se terminase. Ea ridică farfurioara și, de parcă n-ar fi observat că ceașca era chiar în spatele ei, o atinse răsturnînd-o de pe masă și spărgînd-o în zeci de cioburi.

– Oh... murmură ea, eram atît de concentrată asupra cărților, încît nu am observat cînd ai pus-o acolo.

– Bine, dar era chiar sub nasul tău. Văzîndu-i figura disperată se mai potoli. E greșeala mea, mai spuse, și se aplecă să strîngă cioburile.

– *Sub nasul tău, repetă el... Razor ridică ochii, privi la fata care stătea la celălalt capăt al mesei și se opri. Da, nu încăpea nici o îndoială. Îi privi ochii care-l fixau sfidător – ochi care nu vedeau.*

– *Dumnezeule, ești oarbă!*

– Desigur, răspunse ea moale. Credeam că știi.

Doi

Ușa de la dormitorul lui Razor nu voia să stea închisă. Se deschidea imediat, în ciuda tuturor eforturilor. Pentru că tot era singura cameră de la etaj, el renunță după o vreme și o lăsă dată de perete.

Se dovedi curînd a fi imposibil să adoarmă. Podeaua scîrțîia, iar ramurile acoperite de mușchi ale bătrînilor stejari rîcîiau pereții casei. Însă ceea ce-l deranja cel mai mult, era legătura lui cu femeia care dormea în camera de

dedesubt și ideea ei că urmau să se îndrăgostească unul de celălalt. Poate că mintea nu i-ar fi fost atît de concentrată asupra acestui subiect, dacă de afară s-ar fi auzit zgomotul familiar al traficului nocturn cu care era obișnuit, însă toți locuitorii cartierului își închiseseră ușile, înconjurîndu-se în tăcere ca într-un văl protector.

Cînd reuși, în sfîrșit, să adoarmă, pisica stătea pe un cufăr la capătul patului, privindu-l cu ochi galbeni și ficși. Zorile o găsiră în aceeași poziție, iar Razor ar fi putut să jure că nu se mișcase de acolo. Nu putea spune însă același lucru despre el însuși.

Cea mai mare parte a nopții se foise și avusese visuri care păreau aievea, despre o femeie blondă, care stătea în ușa lui zîmbind enigmatic, îmbrăcată într-o rochie albastru-violet care părea fluidă, și înconjurată de lumina lunii ca de o aură. O visa pornind către el, dar de fiecare dată cînd ajungea lîngă pat, se trezea și vedea pisica.

În cîteva rînduri chiar, fusese sigur că auzise pe cineva urcînd scările, cineva masiv, dar zgomotul pașilor murea mereu la jumătatea drumului făcînd loc liniștii atotstăpînitoare.

Acum soarele se strecura printre jaluzele,

proiectînd pe aşternut umbre paralele.

– La dracu! Gratii! Sări în picioare scuturat de un fior. Deşi făcuse închisoare numai de formă şi stătuse într-o cameră care nici măcar nu avea gratii la ferestre, nu mai suporta nimic care să-i aducă aminte că fusese arestat. Cînd se întoarse, pisica dispăruse.

Simţi mirosul cafelei încă de pe scări. În dimineaţa asta nu mai avea parte de mirosul ceaiului de mure, ci doar de amestecul tare de cafea şi cicoare. Razor îşi trase pe el o pereche de blugi, îşi găsi trusa de ras şi o luă spre baia antică din capătul coridorului, de la etajul superior.

Manevră inutil comutatorul de lîngă uşă. Becul era ars. Privi în jur şi clătină din cap. Ticălosul! Harry o adusese pe Rachel în dărăpănătura asta, ştiind că nu putea să vadă halul în care se afla. Razor nu privise prea atent interioarele camerelor, dar acum realitatea îi sărea în ochi. Fiecare moment petrecut în casa fetei era un nou cui bătut în capacul sicriului lui Harry.

Scoase briciul de la care i se trăsese porecla cu ani în urmă şi începu să se bărbierească. Era singurul obiect care-i rămăsese de la tatăl său şi, ca o sfidare, învăţase să-l folosească.

Alții aveau aparate de ras electrice, sau modelele acelea de unică folosință cu care fusese silit să se obișnuiască în închisoare, însă bărbii lui dese numai briciul îi făcea față cu succes. Nici nu avea nevoie să se uite în oglindă, putea să se bărbierească la fel de bine și pe întuneric.

În timp ce ștergea restul de cremă cu prosopul curat și elegant care-i fusese pus la dispoziție, se pomeni alcătuind mental o listă cu ceea ce i-ar fi fost necesar ca să repare casa, atît cît să poată locui decent în ea, într-un minim de confort. Pînă la apariția lui Harry.

Era obligatoriu să stea la Rachel. Fusese silit să renunțe la apartament, la birouri, la mașină. Tot ce-i mai rămăsese se afla îngrămădit într-o valiză aruncată neglijent în camioneta rablagită cu care părăsise New Orleans, îndreptîndu-se spre coasta Georgiei.

Nu intenționa să se stabilească acolo, dar pentru moment se afla acolo, și avea în minte un schimb echitabil pe care urma să-l propună lui Rachel: cunoștințele sale de expert în construcții, contra masă și casă. Împărțirea patului cu ea nu făcea, însă, parte din tîrg.

O înlătură din gînd și continuă lista de cumpărături. Primul lucru: becurile. Își aduse aminte brusc, că ele nu prezentau nici o importanță

pentru fată, acesta fiind probabil și motivul pentru care nu avea lumină la poartă. Bine, dar lampa de deasupra mesei? De unde știa dacă funcționează sau nu? Da, știa, pentru că becul era suficient de jos cît să i se poată simți căldura.

Însă nu era o explicație suficient de satisfăcătoare pentru starea jalnică a casei. Nu putea să vadă becurile arse, dar putea să simtă lipsa de presiune a apei de la chiuvetă, șipcile rupte ale parchetului, tapetul cu un miros neplăcut, de mucegai, și că treptele scîrțîiau oribil, concluzionă el în timp ce cobora. Cineva, cîndva, intuise pericolul iminent reprezentat de scara instabilă și montase acel suport urît.

La lumina zilei părea și mai nelalocul lui. Razor se opri un moment, ca să-l studieze. Dacă nu se înșela, era făcut din lemn de mahon, ceea ce nu se potrivea cu restul treptelor. Era însă departe de a fi nou, deci problemele de structură apăruseră chiar de la construcție.

Intrigat, Razor își plimbă degetele pe lemnul dur. Găuri. Probabil că, odinioară, pe aici pe undeva, fusese prins un ornament. Atunci cînd fusese instalat, nimeni nu-și bătuse capul să-l și lustruiască, făcînd astfel ca stîlpul să aibă doar

un rol funcțional, nu și unul decorativ. Nici nu era de mirare că această casă fusese lăsată în paragină, în loc să fie reparată ca cele ale celorlalți vecini.

Era o porcărie.

Harry cumpărase o porcărie de casă și o instalase pe domnișoara Rachel în ea, știind că fata nu avea cum să-și dea seama de starea deplorabilă a locuinței.

Ăsta, ca și plata pentru faptul că îl băgase pe el în viața unei femei singure care credea în cavaleri și în îndrăgostiți, erau încă două motive solide ca să-l pedepsească pe Harry.

Nu avea să locuiască aici, se decise el. Harry îl costase deja prea mulți bani. Această casă nu era problema lui. Cu ani în urmă, își începuse activitatea ca dulgher, dar nu își clădise averea reparînd locuințe antice. Proaspăt-pierduta lui avere...

Cîteva reparații simple vor fi suficiente. În nici un caz nu-și va folosi bruma de bani pe care o mai avea, ca să pună din nou această monstruozitate în rînd cu casele decente de pe stradă. Banii luați de pe o datorie mai veche nu

erau suficienți ca să plătească amenda, dar l-ar fi ajutat să supraviețuiască, cu condiția să trăiască modest. Nu intrase în calculele lui posibilitatea de a fi silit să-l aștepte pe Harry, dar avea de gînd s-o facă, și, dacă era cazul, putea să caute un alt loc unde să stea. Intrînd în bucătărie, Razor își scoase din minte toate problemele legate de casă. N-avea nici un rost s-o facă pe Rachel să-și dea seama că știa de gestul meschin al lui Harry.

– Motivele lui Harry nu pot fi încă judecate, Cody.

Holbă ochii la femeia care clătina din cap spre el, a reproș. Iar vorbise cu voce tare?

Pisica mieună și sări de pe pervaz, privindu-l amenințător. Mieună din nou – un sunet ascuțit, ca o comandă.

– Așteaptă să o saluți, Cody. Numele ei este Witchy[1].

– Îmi imaginam. Face și vrăji pentru tine?

– Nu știu. Tu crezi că face?

– Nu cred că ai avea nevoie.

– Ai dormit bine? întrebă ea, dar apoi își răspunse singură printr-o negație. Îl auzise foindu-se toată noaptea. O dată urcase pînă în camera lui, ca să-l liniștească. Mersese pînă

1- mică vrăjitoare

lîngă pat, îi atinsese umărul încordat și atunci el se potolise ca prin farmec. Însă după aceea, ea fusese cea care nu mai putuse adormi tot restul nopții.

– Nu, răspunse el ca un ecou al gîndurilor ei, ceea ce e neobișnuit pentru mine. Eu pot dormi oriunde. Probabil că e din cauza pisicii. A stat cu mine în cameră.

– Ia niște pîine prăjită, Cody. Mai avem și un sirop de mure delicios, dacă vrei să înmoi pîinea.

– Nu-mi place pîinea prăjită. Niște ouă cu șuncă mi-ar prinde, însă, bine.

– Îmi pare rău, dar nu am șuncă, iar ouăle tocmai s-au terminat. O să le pun pe lista de cumpărături.

Rachel se întoarse și aduse pe masă o farfurie de culoarea untului. Aceeași masă care cu o zi înainte fusese acoperită cu acea broboadă roz, avea acum pe ea un ștergar galben cu alb.

– Stai jos, Cody. Am făcut cafea.

Cafeaua era, într-adevăr, ceea ce îi trebuia, nu pîinea prăjită tăiată rotund și avînd pe ea conturul unei figuri zîmbărețe făcut din mure.

– A ta unde e? întrebă el, așezîndu-se.

– O, eu am mîncat deja.

Razor aruncă o privire curioasă, prin bucătărie. Dacă mîncase deja, atunci însemna că spălase vasele şi le pusese imediat la loc. Poate că l-ar fi convins, dacă n-ar fi văzut coaja unui ou aruncată în coşul de gunoi. Coaja de la un singur ou, nu de la două. El nu se prea pricepea să facă pîine prăjită, dar ştia că e simplu să pisezi un ou şi două bucăţi de pîine uscată, astfel încît să pară mai mult. Îşi dăduse seama imediat de ceea ce făcuse ea, pentru că şi mama sa fusese tare la tipul ăsta de logică.

Razor mîncă pîinea şi bău cafeaua. Dacă ar fi făcut altfel, i-ar fi atras fetei atenţia asupra a ceea ce observase şi era clar că ea îi citea gîndurile, într-un mod cu totul straniu.

– Astăzi merg la cumpărături, spuse ea liniştită. Lunea se obţin cele mai bune preţuri pentru că rămîne marfă după week-end, aşa că am să iau ouă şi şuncă. Nu-ţi face griji, Razor, deşi sînt oarbă, pot să-mi port singură de grijă şi să mă întreţin, pentru că ghicesc în cărţi, fac amestecuri de ceaiuri şi obiecte din ceramică.

Era uluitor cum de ştia tot timpul ce gîndea el. Şi enervant. Cody tocmai se întreba dacă ştia şi despre visele lui, cînd o văzu pălind. Ştia. Poate că ea îi trimisese pisica să-l înnebunească. Razor începuse să creadă că venirea

lui acolo însemna de fapt cu mult mai mult decît a-l aștepta pe Harry.

– Sînt convins că te descurci de minune, domnișoară Rachel, dar dacă azi e zi de cumpărături, aș veni și eu cu tine. Trebuie să stau aici pînă apare Harry și nu vreau să devin o povară. Intenționez să-mi plătesc partea.

Se întrebă din nou cum ar fi trebuit să facă și cît de greu ar fi fost să-și înconjoare mintea cu un zid, astfel încît să nu-i mai revină obsedanta imagine cu ei doi făcînd dragoste.

– Nu te teme, Cody. Ești în siguranță, spuse ea de parcă i-ar fi înțeles temerile. Se poate să fi interpretat greșit ceea ce am văzut în cărți.

– Se întîmplă des?

– Des nu, dar se întîmplă. În ceea ce privește dorința ta de a mă însoți, accept cu plăcere. De obicei merg singură.

– Dar nu e periculos? Credeam că mai iei pe cineva cu tine.

– Întotdeauna merg singură. Îmi place mai mult așa. Ar fi bine să plecăm ceva mai devreme, înainte ca soarele să ardă prea tare. De acord?

– De ce nu? Unde este cel mai apropiat supermagazin?

– O, eu nu cumpăr de la supermagazine. Iau

ceea ce îmi trebuie de la micile magazine de cartier, cele care sînt ceva mai departe, după pare. Domnul Grossman mă cunoaşte. El are grijă de mine.

– Dar n-ai cumpăra mai ieftin de la supermagazine?

– Probabil că da, dar ceea ce este ieftin nu este întotdeauna bun pentru mine, şi-apoi, pentru asta mi-ar trebui maşină.

– Iartă-mă, spuse el, privind-o cu atenţie pentru prima dată de cînd intrase în bucătărie. Era îmbrăcată într-o rochie lălîie din dril, pusă peste un tricou, prin deschizătura căruia se iveau urechile pufoase ale unei pisici. Avea părul prins într-o clamă, care-i permitea să cadă ca o cascadă pe umeri. Nu era machiată, cu excepţia unui strat subţire de ruj incolor. Razor avea senzaţia absurdă că arăta ca o soţie, o soţie fericită, aşa că îşi umplu gura cu cafea şi pîine prăjită, ca să se abţină să n-o sărute de bună-dimineata.

– Nu mă deranjează să merg pe jos. În acest fel, nu ajung să depind de alţii. De altfel, cei care locuiesc în zonă, spun că e un adevărat calvar să mergi cu maşina pînă la centrul comercial şi apoi să te întorci, din cauza străzilor cu sens unic.

– Mda, am constat asta pe pielea mea. M-am învîrtit pe aici mai mult de o oră, pînă cînd un polițist a ajuns la concluzia că ori sînt beat, ori sînt un spărgător care face o recunoaștere în zonă, așa că m-a oprit. Cînd a aflat că de fapt mă rătăcisem, a avut amabilitatea să mă îndrume către ușa ta. Cu rîul alături, cu toate parcurile și scuarurile astea, ai impresia că te afli într-un labirint.

– Unde ți-ai parcat mașina?

– Pe aleea din spatele casei. Sper că nu te deranjează.

– Nu mă deranjează și se numește uliță.

Rachel simțea privirea lui Razor ațintită asupra ei. Îi simțea interesul stăpînit si emoțiile reținute. Le simțise aproape toată noaptea, dar nu știuse ce să facă. În jurul ei, însă, se mai perindau și alte sentimente pe care nu le înțelegea: așteptare și teamă. Tot ceea ce știa era că el avea marele talent să complice lucrurile, mai ales acolo unde nu era cazul. Crezuse că avea să aibă la dispoziție mai mult timp, dar abia acum învăța să trăiască fără ajutorul ochilor, bazîndu-se pe simțuri și pe o putere care-i venea din interior, ceva ca un fel de a doua vedere, care creștea cu fiecare minut. Acum, însă, el sosise, și totul avea să se sfîr-

șească. Un singur lucru nu știa: cum și cînd.

Witchy sări de pe pervaz și veni spre ea, frecîndu-i-se de glezne și torcînd încet, cu acel sunet despre care Rachel ajunsese să creadă că era felul ei pisicesc de a o mîngîia.

– Pînă ce-ți termini tu micul dejun, eu mă duc să-mi aduc lista.

– Lista?

– Desigur. E adevărat că nu pot să văd, dar știu totuși să scriu. În felul acesta domnului Grossman îi va fi mai ușor să înțeleagă ce vreau.

Mînia izbucni din nou în pieptul lui Razor. Cum îndrăznise ticălosul de Harry să lase niște străini ca să aibă grijă de această femeie? Cum de-l lăsase inima să o instaleze în șandramaua asta și să dispară?

– Îi pasă de mine, Razor, spuse ea moale în timp ce ieșea din cameră. Știu că nu poți înțelege, dar este adevărat, și-i sînt recunoscătoare. Atunci cînd m-a găsit, eram într-o școală unde ne învățau să ne resemnăm cu orbirea, să învățăm să trăim cu ea, era un loc fără uși deschise. Și nu era nimeni care să mă ducă undeva, oriunde. Nu e mare lucru de casa asta, dar e a mea, pînă acum cel puțin.

După ce fata ieși din cameră, Cody reme-

moră discuția. Atunci cînd spusese „pînă acum cel puțin", sesizase în vocea ei niște inflexiuni care-l făceau să creadă că schimbarea era mai degrabă probabilă decît posibilă. Și mai spusese că învăța să trăiască cu orbirea, ceea ce însemna că nu fusese oarbă dintotdeauna.

Ceva mai tîrziu, mergeau pe o stradă străjuită de stejari bătrîni si noduroși, pe ale căror ramuri înclinate spre pămînt mușchiul se întindea sfidător. Frunzele uscate, roșii și galbene, se sfărîmau sub pașii lor. Ea mergea încet, fără nici o ezitare, de parcă ar fi urmat o linie invizibilă. Razor nu se putea abține să nu privească toate acele case arătoase, cu două etaje, cu verande largi, case zugrăvite în culori atrăgătoare. Numai casa lui Rachel arăta într-un hal fără de hal.

– Harry avea de gînd să o repare, Cody. A cumpărat-o așa, numai pentru că era ieftină și pentru că știa că n-am nimic împotrivă să aștept putin.

– Rachel, cunoscînd modul de a acționa al lui Harry, îmi permit să te avertizez că s-ar putea să nu trăiești suficient cît să apuci casa reparată. Știu de ce a fost ieftină: pentru că mai are puțin și se dărîmă. Întrebarea este, de ce nu a fost întreținută, cînd toate celelalte case,

au fost?

– A trecut prin mîna mai multor proprietari, toți au vrut să o repare, dar s-au răzgîndit imediat după începerea lucrărilor. Am înțeles că în urmă cu patruzeci de ani, a fost folosită ca școală. De atunci se pare că nimeni nu vrea să locuiască aici permanent.

– De ce? De ce ar putea avea această casă un statut separat și de ce a fost abandonată?

– Cred că din cauza Căpitanului. Vezi tu, se crede că este bîntuită.

– Sînt în stare să cred. Cine e Căpitanul?

– Căpitanul B.R. Perine. A fost un pirat de temut. După un timp, a renunțat la furturi și tîlhării, a construit această casă și a plecat în Anglia, unde trebuia să se căsătorească. Acolo însă, a aflat că viitoarea lui soție rupsese logodna. Pe drumul de întoarcere, a fost prins de o furtună și s-a scufundat, cu tot cu navă. Oamenii spun că revine din cînd în cînd, ca să verifice dacă comoara este la locul ei.

– Deci, tu ghicești în cărți ca să ai din ce trăi, ai viziuni care îți arată viitorul și locuiești într-o casă bîntuită. Stau și mă întreb cum de a putut să-mi treacă prin cap că Harry este un mister.

– Harry chiar este un mister. Ca și Căpitanul dealtfel, dar nu mă deranjează. Îmi place să

cred că ei doi au grijă de mine.

– Locuiești sub același acoperiș cu o pisică vrăjitoare și cu o stafie, și spui că-ți place?

– Cred că asta este pentru că înțeleg casa. Amîndouă sîntem infirme, ceea ce ne face să ne potrivim de minune. Acum, tu ești aici ca să mă ajuti să o protejez.

– „Noi"? Ce era toată povestea asta, cu „noi"? Totul începea să se contureze. Harry cumpărase casa, se asigurase că Razor urma să o găsească și o întinsese. Capacitățile de percepție ale lui Rachel nu prea își aveau locul în schema lui Harry. Situația era, încă, prea confuză.

Rachel se împiedică ușor, iar Razor își coborî brațul instantaneu ca să o ajute să se redreseze. Continuă să o sprijine și după aceea, iar faptul păru perfect normal. Normal și drept.

Își drese vocea, ca să scape de tremurul care-l cuprinsese.

– Nu te teme, Cody, totul va fi bine. Ai încredere în mine. Astăzi după-amiază am doi clienți. În timp ce mă voi ocupa de ei, tu te vei putea duce la centrul comercial, ca să cumperi ce ai pe listă. Diseară vom servi o cină liniștită și vom sta de vorbă.

– Lista mea? De unde ştii tu, de lista mea? Nici măcar nu am făcut vreuna.

– O, n-ai pomenit despre aşa ceva? Eram sigură că da.

Se opriră la un colţ şi, după cîteva clipe, Rachel traversă intersecţia, intrînd în scuarul care fusese aşezat chiar în mijlocul străzii.

– Bună dimineaţa, Rachel! Femeia care-şi plimba căţelul se opri în dreptul lor, privindu-l pe Razor cu suspiciune. Mergi la Grossman?

– Da, Maude. Îmi pare bine că te-am întîlnit. Ţi-l prezint pe Razor Cody, care va sta cu mine o vreme. Razor, ea este prietena mea, Maude.

– Oh? Sunetul scos de Maude era o întrebare inconfundabilă.

– Nu-ţi face griji. Harry l-a trimis.

– Ei bine, nu sînt sigură că e cea mai bună recomandare posibilă, replică Maude.

Razor îi zîmbi. Îi plăcuse din prima clipă. Îi plăcea de oricine care manifesta un scepticism sănătos cu privire la Harry.

– Gîndeşte-te că, dacă îţi iei un chiriaş, atunci primăria va considera că dispui de bani suficienţi ca să începi reparaţia casei. Cred că vor fi încîntaţi să-ţi decaleze din nou termenul acordat pentru restaurare.

– Cody, Maude este cea care îmi vinde pisi-

cile din ceramică și amestecurile de ceai în micul ei magazin, de pe Riverwalk.

Fără să ia în seamă lătratul ascuțit al cîinelui, Maude continua sa-l privească pe Razor cu o neîncredere pe care nici măcar nu se ostenea s-o ascundă, mai ales fiindcă Rachel nu putea să o vadă.

– E-n regulă, Maude, zău, spuse fata cu convingere. L-am așteptat să vină. Nu mai lătra, Petey, poartă-te frumos cu domnul Cody, este o persoană foarte importantă pentru mine.

Cîinele se opri din lătrat și se așeză, privindu-l pe bărbat cu curiozitate. După un timp, începu să dea domol din coadă.

– Mă rog... dacă ești așa de sigură... Maude îi mai aruncă o privire lui Razor, apoi se depărtă, în ciuda eforturilor disperate ale lui Petey, care se smucea în lesă încercînd să ajungă la Rachel, care se aplecase să-l mîngîie.

După plecarea celor doi, Razor încercă să regăsească sentimentul ciudat, dar plăcut, pe care-l simțise înainte de a se opri. Era însă imposibil, pentru că nu se mai simțea în largul său. Nu putea să-și scoată din cap cuvintele lui Maude referitor la convingerea primăriei că Rachel putea începe lucrările de reparație a casei și la hotărîrea de a i se acorda o prelun-

gire a termenului.

– De cînd eşti aici, Rachel ?

– De nouă luni. Am venit în ianuarie, cînd dinspre rîu bate un vînt tăios, iar pomii tremură.

– Şi eu care credeam că Savannah este oraşul soarelui şi al florilor, spuse Razor.

– O, ba este! Ar trebui să vii aici în aprilie, cînd azaleele sînt pe deplin înflorite. Este foarte frumos atunci.

– Deci, atunci cînd ai venit, încă mai vedeai!

– Ba nu. Sînt oarbă de aproape doi ani. Ştiam însă despre flori, pentru că le puteam mirosi. Le vedeam bobocii cu ochii minţii. Ceva mai încolo, este un parc special pentru orbi, unde cei ca mine vin să pipăie şi să miroasă florile.

– Am înţeles cum e cu atinsul şi mirositul florilor, dar „ochii minţii"? Mi-e teamă că n-am priceput prea bine.

– Nici eu nu prea înţeleg, Cody,. dar atunci cînd mi-am pierdut văzul, se pare că am căpătat un simţ special, care-l compensează pe cel pierdut. „Văd" lucruri şi ştiu lucruri.

Omul care mătura frunzele căzute pe alei şi printre bănci îi salută, iar şoferul unui camion îi claxonă şi le făcu cu mîna. Faptul că acesta din urmă făcuse cu mîna, cînd ştia foarte bine că

Rachel nu putea vedea, i se păru lui Razor cît se poate de straniu. Fu însă stupefiat cînd o văzu pe fată făcîndu-i semn la rîndul ei.

– Te cunoaște chiar toată lumea din Savannah?

– O, nu, deși am destui prieteni aici. Este un ceva ciudat: n-am avut niciodată prieteni înainte să-mi pierd vederea. Acum, cînd nu pot să-i văd, oamenii mă caută.

Mergînd, Razor își schimbase poziția brațului, și acum se țineau de mînă. Ea zîmbi și, brusc, mersul ei deveni mai săltăreț. Razor îi eliberă mîna. Ce dracu făcea? Se purta ca un puști care-și scosese prietena la plimbare. Venise aici ca să se răzbune, nu ca să-și piardă vremea cu fleacuri de adolescent.

– Ce-i așa de rău în a te opri să miroși trandafirii, Cody? Nu poți ști niciodată cînd te părăsește simțul mirosului.

– Rachel, te cred că ai darul unor anumite percepții extrasenzoriale, dar nu-ți poți da seama cît de mult greșești considerîndu-mă un fel de... de...

– De cavaler pe un cal alb? Dar asta ești! Nu-ți mai aduci aminte ce au spus cărțile de tarot?

– M-oi fi văzînd tu ca un cavaler alb, dar eu

mă simt mai degrabă ca un vînător de recompense, un vînător rău, furios.

– Nu vorbi prostii. Eşti un om bun.

– Sînt un... Era de fapt un bărbat excitat, un bărbat căruia îi venea greu să stea lîngă această femeie fără să o atingă. Sînt un tip dur. Mi s-a spus că sînt lipsit de sentimente, că sînt un bărbat rece, iar anumite femei pe care le-am cunoscut ocazional au spus lucruri chiar mai urîte. De multă vreme nu mi-a mai spus nimeni cum că aş fi bun.

– Nu cred nici o iotă din cele ce mi-ai spus. Eşti un om deosebit şi, chiar dacă eşti aici doar în trecere, sînt sigură că ne vom înţelege foarte bine.

Razor mîrîi. Simţea din nou valul acela de căldură invadîndu-i braţul şi coborînd spre vintre. Nu se simţea în largul său. Primise cuvintele ca pe un reproş mascat, care spunea „nu te apropia", deşi corpul său era înţepenit în aşteptare. Avea dreptate cînd spunea că se vor înţelege bine. Brusc, văzu din nou cu ochii minţii acea imagine care-l obseda, imaginea capului ei lipit de pieptul său, cu buzele întredeschise, aşteptînd. Pulsul i se acceleră.

– Nu cred că statul împreună este cea mai bună idee, bombăni el. Rachel, nu ştiu ce afli

din viziunile tale, dar îți repet că eu am venit aici doar ca să mă răzbun, după care voi pleca, și nu vreau ca tu să suferi.

– Unul din lucrurile pe care le-am învățat în ultimii doi ani este că uneori trebuie să suferi ca să apreciezi ceea ce ai la adevărata sa valoare. Durerea te întărește, te face mai bun.

– Vorbești ca mama.

– Și ea a avut de suferit?

Razor nu-i răspunse la întrebare. Întotdeauna evitase să privească înapoi, nu voia să-și aducă aminte de suferința mamei sale. Ea nu plînsese atunci cînd tatăl său plecase, nici atunci cînd durerile ei trebuie să fi fost cumplite. În general, reușise să uite, și nu discutase cu nimeni despre trecutul său.

– A suferit timp de cinci ani, pînă în ultima zi a vieții, se auzi el spunînd, dar nu s-a plîns niciodată. Pentru ea, fiecare zi era un dar ceresc. Avea cancer, forma aceea lentă, dureroasă, ucigașă. N-am înțeles niciodată cum de putea suporta durerea, și nici nu cred că aș fi putut înțelege. Cîteodată, îmi doream să moară, ca să nu se mai chinuie.

– Cîți ani aveai?

– Șaptesprezece. Își dorea tare mult să mă vadă absolvind liceul. Examenul final a fost

într-o sîmbătă, iar ea a murit a doua zi.

– Îmi pare tare rău, Razor. Rachel se opri şi-i înconjură mijlocul cu braţul, punîndu-şi capul pe pieptul său. Îl ţinu strîns cîteva momente, apoi îşi înălţă capul, cu buzele întredeschise, aşteptînd.

Exact aşa cum „văzuse" el cu puţin timp înainte.

Îi mîngîie bărbia cu degetul mare, apoi, fără să-şi dea seama ce face, îşi aplecă încet faţa către a ei, pînă ce buzele li se atinseră. Ea ar fi putut să se ferească, iar el ar fi putut să se oprească, dar nici unul din ei n-o făcu. Stăteau îmbrăţişaţi strîns, de parcă se topeau unul în altul. Acolo, în scuar, în plin soare, Razor Cody o sărută pe domnişoara Rachel Kimble.

Gustul buzelor ei şi căldura pe care o emana corpul tînăr, îl eliberară de orice reţinere. Sărutul fu lung şi pasional, iar Cody o auzi scoţînd un sunet care trăda plăcerea. Mintea lui fu nevoită să accepte gîndul cu care se luptase toată noaptea: o dorea pe această femeie, trebuia să fie împreună cu ea.

După un timp, spre surprinderea lui, fata se retrase.

– O, Razor, şopti ea, ştiam că aşa se va întîmpla.

Nu, nu trebuia să se întîmple. Cody se scutură ca şi cum ar fi vrut să scape de o vrajă. El nu era omul care să viseze cu ochii deschişi, sau care să-şi piardă vremea cu prefăcătorii. Nu-şi mai împărţise existenţa cu nimeni pînă atunci. Fusese singurul său stăpîn şi-şi ţinuse viaţa sub un control strict. Asta pînă să apară Harry, care să decidă reducerea cheltuielilor într-o afacere, pe care o dusese de rîpă în cele din urmă. Trebuia să pună capăt acestei nebunii, înainte să se lege de o femeie care pretindea că-l aşteptase. Privindu-i însă chipul inocent, realiză că n-ar fi putut răni pe cineva atît de vulnerabil, pe cineva care-i amintea dureros de mama sa. Nu, nu o putea face pe Rachel să sufere. Ea nu avea nici o vină.

– Iartă-mă, se auzi el spunînd. Se străduí să elimine orice nuanţă de duritate din voce. Nu trebuia să fac asta. Nu vreau să te rănesc. Am văzut destulă suferinţă pînă acum.

– Te gîndeşti la mama ta. Înţeleg. Au fost momente cînd şi eu mi-am dorit să mor.

Da, se gîndea la mama sa, la suferinţa ei, şi se gîndea la Rachel. El încercă să se desprindă blînd din îmbrăţişare, dar ea îl strînse şi mai tare. Părul îi mirosea a flori de cîmp, iar obrajii îi erau umezi. Plînsese pentru el, plînsese pentru

suferința unui străin.

O pasăre țipă ascuțit, sfîșiind momentul de tandrețe. Fără un cuvînt, Rachel o porni prin parc.

– Într-o zi am să te duc să vezi casa Minis, spuse ea de parcă nimic neobișnuit nu s-ar fi întîmplat. O să-ți placă, sau cel puțin vei avea ocazia să vezi ce a făcut acolo proprietarul anterior.

Razor o urmă, încă uluit de ceea ce se întîmplase, și pătruns de un sentiment de recunoștință pentru schimbarea subiectului.

– Ce spuneai?

– Păi, mă gîndeam că, dacă ești specialist în construcții, înseamnă că te pricepi la arhitectură mai bine ca mine.

– Nu mă pricep la restaurări de clădiri.

– În cartierul istoric, continuă Rachel, s-au pus restricții asupra modificării clădirilor. Primăria trebuie să aprobe planurile, nu pot fi folosite decît anumite culori, și mai trebuie respectate niște reguli, una dintre ele fiind durata lucrărilor. Domnul Minis nu a vrut să le respecte dorințele.

– Și acum e fostul proprietar? Cam dură pedeapsă pentru insubordonare.

– Ei, nu a fost ucis sau altceva de genul ăsta.

A murit de moarte naturală, dar înainte de a se sfîrși, s-a achitat de datorie, în felul său. A acoperit toate ferestrele cu placaj gros și apoi, folosindu-se de culorile și formele regulamentare, a împodobit lemnul cu niște picturi murale splendide, în cel mai pur stil victorian. Ei au cîștigat, dar și el.

– Un bărbat pe placul meu. Ei, și-acum ce se întîmplă cu casa?

– Noul proprietar o reface conform normelor, însă mai mult ca sigur că sînt o grămadă care regretă dispariția picturilor.

– Tu ce crezi?

– Nu știu, nu le-am văzut niciodată, așa că nu-mi pot face o părere.

– Dar parcă ziceai că poți vedea unele lucruri cu ochii minții.

– Nu văd chiar totul, și-apoi, puterea mea de percepție este valabilă numai în cazul persoanelor, a persoanelor cu care intru în legătură. Acesta este motivul pentru care te-am pus să-mi descrii cărțile de tarot atunci cînd ți le-am citit. Eu doar prelucrez datele caracteristice fiecărei cărți. Vederea mea specială îmi permite să văd lucruri care îmi influențează viața, dar nu neapărat și pe a altora.

Persoanele cu care intru în legătură. Avea

dreptate. Razor însuși simțea fluidul care îi unea, iar ea îi dăduse suficiente dovezi despre capacitatea de a-i pătrunde gîndurile.

– Mai sînt și alți „renegați" prin zonă?

– Păi, ar mai fi casa Juliettei Gordon Low, acolo, la dreapta, la capătul pieței Lafayette, casa aceea roz care se poate vedea printre pomi. Doamna Gordon Low a fondat *Asociația Cercetașelor Americane*, iar casa este acum muzeul lor. Vrei s-o vezi? Am putea să mergem la băcănie mai tîrziu, numai că trebuie să mă întorc acasă înainte de ora două.

– Ca să-i primești pe cei doi clienți de care ai vorbit?

– Exact. Am să le ghicesc în cărți. Dacă vrei, putem vedea acum Muzeul Cercetașelor și mergem, după aceea, la cumpărături.

– Nu, mulțumesc, cercetașii n-au fost niciodată slăbiciunea mea.

– Am creeat în onoarea doamnei Gordon Low un amestec de ceai special. L-am numit „Juliette".

Capacitatea lui Rachel de a-și purta singură de grijă îi impunea lui Razor un respect din ce în ce mai mare. Nu filozofase niciodată prea mult pe tema ceaiului, dar i se părea că misterul care învăluia chiar și acest subiect se

potrivea cum nu se poate mai bine acestei femei.

– Cred că arhitectura este foarte interesantă, o auzi. Maude spunea că există o intrare exact ca a casei ei. Diferența este că, în cazul casei Low, cadrul ușii a fost refăcut, pe cînd cel a lui Maude stă să cadă. Crezi că...

– Nu, spuse el tăios, încercînd să-și scoată din minte ideea care-i dădea tîrcoale. Nu voi participa la nici o restaurare. Venirea mea la Savannah are ca unic scop găsirea lui Harry.

– Nu cred o iotă din ceea ce spui, comentă Rachel, atunci cînd ajunseră pe trotuar și se îndreptară spre semafor. Și nici tu nu crezi. Magazinul domnului Grossman este chiar pe colțul opus.

Razor era uluit de ușurința cu care fata trecea de la misterul profund al capacităților ei extrasenzoriale, la realități din cele mai banale. Cum nu știa cum să abordeze primul subiect, se concentră asupra celui de-al doilea.

– Vii întotdeauna singură la cumpărături? N-ar trebui să ai un baston alb, sau un cîine, ceva?

– Am un baston. Nu l-am luat pentru că acum ești tu cu mine. Mi-ar plăcea să am un cîine, dar nu pot să-mi permit unul, pentru că ar

fi prea costisitor. Şi-apoi, n-o să am nevoie de el prea multă vreme.

Semaforul îşi schimbă culoarea şi, la imboldul lui Razor, se grăbiră să traverseze strada.

– Cum adică n-o să ai nevoie de el „prea multă vreme"?

Rachel îşi număra paşii, în timp ce urmărea fără greş curba trotuarului. Cît de mult să-i spună lui Cody? Ezita, dar nu mințise niciodată pentru că nu ştia cum.

– Medicii au apreciat că orbirea mea nu este definitivă. Vederea poate îmi poate reveni în orice moment.

– Dar încă nu ţi-a revenit.

– Nu, dar ştiu că o dată se va întîmpla.

– Tot o poveste din aceea cu ochii minții?

– Da.

El ar fi întrebat-o mai multe, dar nu era convins că vrea să ştie. Tot ezitînd, constată că ajunseseră la magazin. Înainte ca Razor să poată schița vreun gest, uşa se deschise, iar în prag apăru un bărbat slab, cu nişte ochelari subțiri pe nas.

– Rachel, te-am văzut că vii. Cum te mai simți astăzi?

– Mulțumesc, bine, domnule Grossman. Dați-mi voie să vi-l prezint pe noul meu... chiri-

aș, domnul Cody.

– Chiriaș? Băcanul îi aruncă lui Rachel o privire iute. Ai vorbit cu Maude despre asta?

– Da, le-am făcut cunoștință azi, în parc. Razor este constructor. Se va uita la ușa ei.

– Ei, atunci e în regulă. Domnul Grossman strînse viguros mîna lui Razor. E bine ca întotdeauna să fii foarte atent pe cine primești în casă. Dar, dacă te va ajuta să începi lucrările, atunci este perfect.

Era a doua oară cînd auzea pomenindu-se de casa lui Rachel și fu cuprins de un presentiment neplăcut. Acum, fata îl obligase să se ocupe de ușa lui Maude. Avea senzația că, dacă n-ar fi făcut-o, atunci domnul Grossman și ceilalți care aveau grijă de Rachel, ar fi dat buzna peste el în toiul nopții și l-ar fi spînzurat de cel mai înalt copac din parc.

Lista lui Rachel fu onorată imediat, și nu cu marfă de calitatea a doua, așa cum insista băcanul, ci cu cea mai bună din magazin. Era evident că nu puteau lua toate pachetele, așa că făcură o selecție cu ceea ce era de imediată necesitate, urmînd ca Razor să vină cu camioneta să ia restul.

O luară înapoi spre casă, fiecare cu cîte un pachet în mînă. El era încîntat că avea brațele

ocupate pentru că altfel, precis le-ar fi găsit drum spre Rachel. De data aceasta, Razor fu cel care puse întrebări.

– Clienţii ăştia pe care îi ai după-amiază, cine sînt şi de ce vin la tine?

– Unul dintre ei este o prietenă de-a mea şi lucrează la biblioteca din oraş. Are tot felul de materiale interesante despre curentul *new age*. Cîteodată mă duc la ea şi citesc. A avut nişte probleme cu bărbatul de care e îndrăgostită şi vine la mine ca s-o îmbărbătez.

– Şi-i dai în cărţi. Te-ai gîndit vreodată la ceea ce le spui oamenilor? Vreau să spun, nu te temi că ai putea greşi?

– Nu mi s-a întîmplat niciodată. Pe de altă parte, eu nu fac decît să interpretez ceea ce arată cărţile. Am muncit din greu, dar acum pot spune că ştiu aproape totul despre ele.

Şi crezi tu că ne vom îndrăgosti unul de altul? Înghiţi în sec ca să alunge întrebarea care-i stătea pe limbă şi întrebă:

– Şi celălalt client cine e?

– E un istoric care face nişte cercetări despre oraş. Nu-l cunosc prea bine, dar ne înţelegem.

– Un *el?* Laşi orice necunoscut să-ţi intre în casă?

Rachel rîse.

– Credeam că ne-am lămurit asupra acestui subiect. Și-apoi, eu spun ceea ce văd în cărți numai după ce persoana în cauză mă face să mă simt în largul meu, prin modul în care îmi primește interpretările.

Merseră prin parc, apoi se opriră pe trotuarul de la marginea lui și traversară strada. Razor se întreba oare ce lucruri rămăseseră nespuse, atunci cînd îi dăduse în cărți. Brusc, se scutură ca prins de friguri. Cum dracu' nimerise în aiureala asta? Era pe cale să creadă toate bazaconiile pe care le auzea.

Credea că ea îl așteptase.

Credea că ea îl considera un fel de cavaler venit să o salveze.

Ce nu mi-a spus, oare? se întrebă el.

Rachel se opri și își mută plasa în mîna cealaltă, de parcă ar fi vrut să pună o pavăză între ei.

– Ce s-a întîmplat, Rachel ?

Să-i spună adevărul, sau să mai aștepte? Decizia era foarte greu de luat.

Respiră adînc și răspunse:

– Nu ți-am spus că tu o să-mi redai vederea.

Trei

– Cum ai aflat despre Căpitanul Perine? întrebă Razor. Dădu la o parte farfuria goală și puse coatele pe masă, gata să asculte.

I se întîmpla destul de des. Rachel avea un fel de a întoarce capul de parcă ar fi auzit cuvintele vénind prin aer. Zîmbea aprobator, cu buzele ușor întredeschise, care parcă îl chemau să le mîngîie cu ale sale.

Tocmai se întorsese din oraș, unde făcuse cumpărăturile necesare pentru reconstrucția

casei. Descărcase pachetele și parcase camioneta în spate, sub un portal mai înalt. Urcase treptele și intrase în bucătărie, unde Rachel amesteca într-un vas ceva care mirosea foarte frumos.

– Te-ai descurcat la întoarcere?

– De data asta, nu. Am început să dibui cam cum e cu străzile cu sens unic, dar nu am condus niciodată într-un oraș în care o stradă se termină într-un parc, iar singura cale de întoarcere te duce exact unde nu vrei să ajungi.

– Da, dar în felul acesta traficul este mai puțin dens. Prin Cartierul Istoric nu există scurtături. Ți-e foame?

– Foarte. Cum au fost ședințele?

– Binișor. Helen, prietena mea de la bibliotecă, s-a decis s-o rupă cu cel cu care se vedea. Clientul cel nou este însă foarte interesant.

– Istoricul?

– Așa zice el că e, dar cred că de fapt este un căutător de comori. E convins că în pereții acestor case vechi sînt ascunse tot felul de bogății.

– Și de ce ar fi vreo comoară pe aici?

– El spune că, începînd cu pericolul atacurilor indienilor, continuînd cu Războiul de Independență și cu cel de secesiune oamenii

şi-au ascuns averea în acest mod.

– Şi ai simţit vreo comoară ascunsă?

– Nu, sau în orice caz nu mi-am dat seama de aşa ceva. Capacitatea mea de percepţie nu se aplică la obiecte, ci numai la oameni, emoţii. Cîteodată însă, mi se întîmplă să am unele senzaţii pe care nu le pot defini. Este posibil ca atunci să fi simţit o astfel de comoară, iar eu să fi crezut că semnalul vine de la vreunul dintre vecini.

– Am auzit că există persoane care au capacitatea de a găsi obiecte pierdute.

– Este adevărat, dar se pare că nu este cazul meu. I-am spus că ar trebui să consulte un paranormal, dar nu a părut convins.

Razor se crispă. Poate că Rachel avea puteri mult mai mari decît credea. Ura gîndul că asupra ei ar putea plana vreun pericol. Însă, dacă cineva ar fi fost convins că ea l-ar fi putut duce la o comoară ascunsă, atunci capacitatea iui Rachel ar fi devenit de neprețuit.

Gîndul acesta nu-i dădu pace pe toată durata mesei. Gîndul şi amintirea sărutului din parc. Încercă fără succes să alunge din minte uluitoarea ei afirmaţie că ei doi se vor îndrăgosti unul de celălalt. Totul era complet lipsit de sens, în afară de cazul în care şi ea făcea parte din planul de salvare al lui Harry. Şi mai era şi

afirmația că venirea lui avea să-i redea vederea.

Razor nu credea în minuni și, hotărît lucru, nu putea fi vreo zînă sau ceva asemănător. De data asta cărțile și previziunile se înșelaseră.

Vasul pe care îl adusese Rachel conținea mîncare de bame cu pește și moluște, pregătită ca cele pe care le mîncase de atîtea ori în New Orleans. Servi masa cu aceeași naturalețe și precizie ca orice femeie normală.

Stăteau la aceeași măsuță intimă, cu lampa atîrnînd deasupra capetelor lor. Lui Razor nu-i trebui mult ca să înțeleagă că bucătăria era camera favorită a fetei, inima casei. Chiar i se părea că sub lumina roz pe care o dădea lampa și în umbrele înserării, urîțenia locuinței era mai ușor de suportat.

Razor încercă să-și întoarcă privirile de la ochii ei albastru-vineții. Probabil că alții i-ar fi considerat albaștri, dar aveau o intensitate vie care le mai închidea culoarea și le dădea o nuanță, ceva între culoarea orhideelor și cea a ametistului.

Bine măcar că nu trebuia să-și ascundă interesul pe care i-l stîrnea, cît și efectul acestuia asupra corpului său. Oricum, i-ar fi fost imposibil, pentru că pur și simplu nu-și putea lua ochii de la ea. Da, recunoștea că era fru-

moasă, dar ceea ce-l vrăjea pur și simplu erau inocența și seninătatea pe care le degaja.

Se considerase întotdeauna un om practic, lipsit de înclinații spre fantezii sau visări cu ochii deschiși. Interesul și atracția pentru Rachel creșteau însă mereu. Clar, nu existau decît două posibilități: să renunțe la răzbunare, să piece și să ia viața de la capăt, sau să rămînă și să termine ceea ce începuse.

Ar fi fost un lucru înțelept să piece. Nu era răspunzător pentru Rachel. Mai fusese atras de femei, dar după ce se culcase cu ele interesul dispăruse. După cum evoluau lucrurile, avea de ales între două alternative: să se culce cu ea sau să se poarte protector, ca un frate mai mare.

Mda, numai că, dacă ar fi pretins că sentimentele sale față de fată erau cele ale unui frate, ar fi fost un mincinos la fel de mare ca Harry. Desigur, se simțea atras de ea din punct de vedere fizic, dar nu era numai atît. Între ei era o legătură inefabilă, a cărei intensitate creștea cu fiecare clipă petrecută împreună.

Se putea presupune că, spunînd că se vor simți bine împreună, Rachel dăduse glas dorinței. Razor recunoștea că se simțea atras de ea, că ar fi dus-o în pat și că i-ar fi mîngîiat fiecare parte a corpului, dar nu avea nici o intenție

să-și ducă dorința mai departe de stadiul de vis erotic. Rachel nu era o femeie ușoară, o femeie care să-i cadă la pat și pe care să o părăsească după reglarea conturilor cu Harry.

Razor îl văzuse pe tatăl său plecînd fără să privească în urmă și fără să-i pese de soția și copilul pe care-i abandona. O văzuse pe mama sa, care nu-și mai revenise niciodată complet după ce fusese părăsită, și jurase să nu calce pe urmele părintelui său. După moartea mamei sale devenise un singuratic și-și reprimase orice sentiment față de oricine. Folosise acest mijloc de autoapărare ca pe o metodă de supraviețuire. Călătorise întotdeauna singur. Pînă acum.

La dracu, venise aici ca să se răzbune, nu ca să se îndrăgostească. În ciuda celor spuse, domnișoara Rachel Kimble avea să-i ceară cu siguranță lucruri pe care el nu le putea promite – căsătorie, dragoste veșnică și alte lucruri asemănătoare.

– Nu-ți cer nimic din ceea ce nu ești pregătit să dai, Cody, spuse ea mîngîindu-i încheietura mîinii cu vîrful degetelor. El își trase mîna brusc, deoarece simțise din nou căldura aceea ca un arc electric. Și n-o s-o fac niciodată. Lasă însă lucrurile să se întîmple. Să se întîmple.

Deja se întîmplase. O sărutase, iar ea nu

trebuise să i-o ceară. Deşi nu avea capacitatea ei, putea sesiza acel fluid inefabil atunci cînd îl înconjura. Iar Rachel făcea mai mult decît să-l înconjoare. Îl învăluia în dorinţă şi apoi, prin încrederea pe care i-o arăta, îi anihila din start orice iniţiativă care ar fi putut degenera în ceva nelalocul lui.

– Mai spune-mi despre fantomele tale, spuse el cu voce răguşită.

– Bine. Îşi luă mîna de pe a lui şi o aşeză în poală. Razor făcu un efort de voinţă ca să nu se întindă să i-o apuce din nou. De fiecare dată cînd îl atingea, dorinţa se aprindea în el ca o vîlvataie. Şi tulburarea.

– Căpitanul Perine nu este singura fantomă de pe aici. Asta iubesc eu la oraşul ăsta. Savannah este populat din plin cu spirite. Practic fiecare casă are fantoma ei permanentă, uneori chiar mai multe. Sînt foarte drăguţe, ca bătrînica aceea, care stă în umbrele din grădina casei Owens-Thomas. Este îmbrăcată într-un capot vechi de cînd lumea, care miroase a lămîie.

– Şi ce face, bîntuie pe acolo?

– Nu, aşteaptă o caleaşcă, o trăsură care nu va veni niciodată. Unele fantome sînt copii, altele robi. Cea mai faimoasă este a Căpitanului Flint, care bîntuie *Casa Piraţilor*.

– Ce este *Casa Piraților?*

– Este un vechi han pescăresc, unde piraţii din secolul al XVIII-lea beau rom împreună cu marinarii de pe vasele comerciale. De multe ori, oameni nevinovaţi se trezeau a doua zi în largul mării, îmbarcaţi pe nave aparţinînd unor ţări străine. După spusele celor bătrîni, Căpitanul Flint încă mai poate fi auzit, gemînd pe patul de moarte, strigînd după rom şi înjurînd pe cei care-i furaseră comoara.

– Povesteşte-mi acum despre piratul *nostru.*

– Istoria Căpitanului Perine este mai puţin cunoscută, mai misterioasă. Avea propria sa navă şi era bogat. Nu se ştiu multe despre afacerile sale, dar oamenii spun că era un om zdravăn, înalt de peste un metru şi optzeci. Avea părul roşcat, de fapt un fel de roşu-portocaliu, iar barba îi acoperea aproape întreaga faţă, astfel încît, oamenii se simţeau intimidaţi în prezenţa sa, chiar mai înainte de a afla că e pirat. Asta a contribuit în mare parte la succesul pe care l-a avut în „muncă".

Păr roşcat şi barbă deasă? Nu mai încăpea nici o îndoială, curentul rece care se abătu asupra lui Razor nu era o părere. Se mai gîndi o dată la descrierea făcută de fată, înainte să pună următoarea întrebare.

– Rachel, cum arată Harry?

– Cum arată? repetă ea mecanic, apoi rămase puțin pe gînduri. Nu știu, l-am cunoscut după ce-mi pierdusem vederea.

– Bine, dar cu darul tău de a vedea cu ochii minții, nu ai...

– Nu. Este destul de ciudat, dar în mintea mea, Harry este o pată albă. N-am înțeles niciodată de ce, dar singura persoană pe care am „văzut-o", ai fost tu.

Razor începea să înțeleagă mai mult decît ar fi dorit să știe. Toată povestea asta era mai mult decît bizară.

– Cum v-ați întîlnit?

– A venit la mine în Atlanta, la stabilimentul pentru nevăzători, unde fusesem dusă după ce am plecat din spital.

– Spital? Nu mi-ai pomenit niciodată despre spital. De ce ai fost acolo? Rachel, ce ți s-a întîmplat ție, de fapt?

– Am fost... bătută. Într-o zi, am văzut cum un grup de golani maltratau o bătrînă în parc și am încercat să-i opresc. Au lăsat femeia și au venit spre mine. Nu-mi mai amintesc mare lucru după aceea, dar am fost în comă multă vreme. Cînd în sfîrșit mi-am revenit, eram oarbă. Doctorii au spus că sînt speranțe ca vederea să-mi revină, dar nu s-a întîmplat. Nu încă.

Razor se crispă de furie. Nu-i trebuia nici un

efort de imaginație ca să-și dea seama despre suferința prin care trecuse fata. I se părea pur și simplu inimaginabil că cineva ar fi fost în stare să-i facă cel mai mic rău acestei ființe; că ea nu se gîndise nici o clipă la pericolul în care se punea, încercînd să ajute o persoană aflată la ananghie. O persoană necunoscută. Se mai gîndi puțin la cele auzite, apoi continuă cu întrebările.

– Te-au...

– Nu, Cody, nu m-au violat. Poate că ar fi făcut-o, dacă ar fi avut timp, dar salvarea mea a fost apariția neașteptată a unui om care-și plimba cîinele, și care i-a gonit.

– Și bătrîna?

Rachel rîse amar.

– Cine știe? Probabil că a fugit. Cînd a venit omul acela, eram singură.

– Dar n-a avut cine să te ajute? Mama? Vreo soră?

– Sînt orfană. Sau cel puțin așa credeam pînă să apară Harry. A dat peste mine la momentul cel mai potrivit.

– Poate că, dacă te-ar fi găsit mai înainte, nu ai fi fost în parc în noaptea aceea nenorocită, singură, cu o bandă de ticăloși. Și la urma urmei, ce căutai tu acolo?

– Mă duceam în parc foarte, des ca să dese-

nez. Nimeni nu-mi făcuse rău niciodată.

– Viața e o... Înghiți cuvîntul *tîrfă* și încercă să găsească ceva mai puțin vulgar, dar nu-și putea scoate din minte faptul că, ultimul care o făcuse să sufere, fusese Harry, care îi promisese că va avea grijă de ea și apoi o lăsase aici singură. Păduchele!

– Nu, Cody, nu gîndi așa. Trebuia să părăsesc stabilimentul și nu aveam unde să mă duc. Slujba mea de educatoare într-o creșă se dusese. Abia puteam să am grijă de mine însămi. Bani nu aveam. Atunci a apărut Harry, care m-a adus aici.

– Deci n-ai văzut niciodată cum arată.

– Nu. De ce, e chiar așa important?

– Nu, nu cred. Însă amintirea că Harry era un tip înalt de peste un metru și optzeci care avea darul să-i intimideze pe cei din jur, nu-i dădea pace. Era prea ciudat, prea ireal.

În loc de alte comentarii, întrebă:

– Ce înseamnă *B.R.* din numele Căpitanului?

– Nu știu.

Dar Razor știa. Însemna *Barbă Roșie*. Un bărbat cu o barbă roșcată și stufoasă, și cu un păr de o culoare ciudată. Exact ca ale lui Harry.

În timp ce spălau vasele, Rachel încerca să găsească o explicație pentru avalanșa de senzații confuze, care îi tulburau mintea și pe care le simțea pînă și în stomac. Împlinirea visului ei – venirea lui Cody – era un semnal că nu mai era mult pînă cînd vederea avea să-i revină. Cărțile de tarot o anunțaseră că el își va găsi o iubită, iar ea presupusese că era vorba de ea însăși. Poate că presupusese prea mult.

Știuse mereu că el era cel care se afla în lumină, la capătul tunelului ei de întuneric. Îi recunoscuse imediat prezența și vocea, dar vederea ei specială nu mersese mai departe.

Rachel ghicise întotdeauna în cărțile de tarot pentru alții, dar nu mersese niciodată la nimeni care să-i spună despre propria-i soartă. O singură dată scosese cu grijă o carte din pachet și o pusese deoparte pînă venise Maude, care o întorsese. Trăsese Cavalerul călare în furtună. După ce venise în Savannah, vederea ei specială căpătase puteri noi și ajunsese atît de pricepută la cărțile de tarot, încît își uluia prietenii prin precizia predicțiilor.

După ce se mutase în noul ei cămin, constatase o nouă intensificare a puterilor paranormale și își dăduse seama de foloasele pe care le putea trage de aici. Într-un oraș care își

iubea fantomele, capacitățile ei extrasenzoriale erau binevenite, pentru că se adăugau în mod fericit micilor curiozități care făceau din *Centrul Istoric* un loc atît de deosebit. Localnicii o adoptaseră imediat ca pe una de-a lor. Pierzîndu-și trecutul, ea își găsise viitorul.

Nici una din viziunile ei nu mersese însă suficient de departe. La capătul bucuriei ei era un vid, o pată albă. Avea oare dreptul să spere că vederea avea să-i revină? Și dacă acest lucru minunat avea să se întîmple, ce urma să facă? Ar fi putut să facă pe suplinitoarea, dar nu-și terminase cursurile de educatoare și era clar că o educatoare care nu putea să-și poarte singură de grijă, cu atît mai mult nu putea avea grijă de copii. Nu scosese niciodată bani din arta ei. Acum trebuia să ia totul de la capăt, pentru că acum știa că în Savannah era locul ei, indiferent dacă Razor rămînea sau nu.

Ce s-ar fi făcut fără încrederea pe care i-o arătase Harry? Cody nu trebuia să-i spună cît de ruinată era casa, pentru că acest lucru îl făcuse Primăria, și încă destul de limpede și insistent, după care îi aprobase lungirea termenului de șase luni pînă la începerea reparațiilor.

Rachel oftă. Deși avea în față probleme aproape insurmontabile, acceptase situația cu

un fel de inconștiență, complăcîndu-se în așteptare. Trecutul se dusese, ca și viața ei anterioară. Casa o plăcea, iar sentimentul era reciproc în ciuda aspectului ei dezolant. Ideea unei schimbări, fie ea și în bine, era greu de acceptat. Se obișnuise cu ideea că era oarbă, și, într-un fel ciudat, aceasta era ca o protecție. Se simțea în siguranță. Chiar și în situația ei de continuă incertitudine, avea o oarecare ordine în viață. Renunțarea la această ordine sau numai modificarea ei, o înfricoșau.

Se simțea bine lîngă Cody, spălînd vase, ștergîndu-le și dîndu-i-le să le pună la loc în dulap. Nici nu era atît de sigură că își dorea vreo schimbare. Nu vedea lumina de la capătul tunelului, așa că nu știa dacă Razor va fi acolo ca s-o întîmpine.

– Unde ai locuit înainte, Cody?

– Afacerile le făceam în New Orleans, și exact asta vreau să spun – *le făceam*. Cu excepția trusei de scule, nu mai am nimic, nici măcar un cui. Toate uneltele, toate utilajele, totul s-a dus. Nu pot spune că am ieșit din oraș sub escorta poliției, dar s-au exprimat suficient de clar cît să înțeleg că am devenit indezirabil.

– Poți să-mi spui ce s-a întîmplat între tine și Harry?

– De ce nu? E cazul să mai afli și tu cîte ceva despre iubitul tău unchi. E un escroc ordinar. A ajuns la firma mea, promițîndu-mi că va face rost de un contract important într-un moment în care aveam mare nevoie să dau de lucru oamenilor. Mi-a propus ca firmele noastre să fuzioneze pentru că a lui nu era suficient de mare să se descurce singură.

– Da, așa e Harry. Întotdeauna gata să împartă tot ce are.

– Ha! O fi cum zici, dar a uitat să-mi spună un mic amănunt – că acel „contract important" nu era decît metoda lui de a mă distruge. Chiar de la început a avut de gînd să saboteze hotelul pe care îl construiam. Și pe mine odată cu el.

– Nu pot să cred că a vrut să-ți facă rău. Nu seamănă cu omul pe care îl cunosc.

– Ba să crezi. A comandat materiale de calitate inferioară și a mituit controlorii de calitate. Apoi a așteptat pînă cînd proprietarul a dat o petrecere de afaceri, știind foarte bine că balconul de deasupra intrării se va prăbuși.

Rachel tresări, scăpînd în apă farfuria pe care o ținea în mînă.

– Nu cred că Harry a vrut ca cineva să fie rănit.

– O, n-a vrut. Chiar înainte de catastrofă a lansat zvonul că în clădire există o bombă și a evacuat-o. Dezastrul s-a produs din cauza schelelor pe care le montase pentru ca oaspeții mai de vază să poată urmări spectacolul dat în fața intrării. În momentul prăbușirii nu era nimeni înăuntru. Atîta doar că s-au distrus sculpturi italiene în valoare de peste un milion de dolari și un elești placat cu aur.

– Bine, dar cum a putut Harry să calculeze totul atît de bine?

– Asta ar vrea să știe și poliția. Ei bănuie existența unui mecanism de declanșare de la distanță sau ceva asemănător, dar nu au reușit să-l găsească. Și de atunci nimeni n-a mai dat de Harry.

– Dar ce motiv ar fi avut să facă asta?

– Mi-a lăsat un bilet în care scria că a făcut-o pentru că proprietarul era un hoț, un lider politic demis, care delapidase banii de care locuitorii unei insule din Caraibe aveau o nevoie disperată. Frauda a fost demascată public, iar banii au fost returnați.

– Asta e bine.

– Da, numai că mai e o mică problemă. O bună bucată de vreme a fost prins cu drumurile la Departamentul de Stat, pînă cînd trecutul

respectivului a ieşit la iveală. În tot acest timp, eu am fost arătat cu degetul, am devenit un exemplu public negativ. Publicitatea m-a ruinat.

– Dar cu siguranţă că Harry te-a reabilitat.

– Nu, a dispărut pur şi simplu, lăsîndu-mă să plătesc toate despăgubirile şi să fac şi puţină puşcărie. În cele din urmă m-au eliberat, dar legea e lege şi eu o încălcasem, deci eram vinovat.

– Dar de ce a plecat Harry?

– N-am nici cea mai vagă idee. Tot ceea ce ştiam despre el era că o cunoştea pe o domnişoară Rachel Kimble care locuia într-un conac victorian în Savannah. Şi-a luat toate măsurile ca să fie sigur că te voi găsi.

Şi ceva a făcut ca şi eu să ştiu despre tine. Rachel nu dădu glas convingerii ei, dar era acolo, tot mai puternică. De ce, atunci, acea bucurie promisă aducea cu ea şi o teamă puternică?

– Îmi pare foarte rău de ceea ce ţi s-a întîmplat, Cody. Dacă aş fi avut bani, ţi i-aş fi dat. Cred însă că ar fi bine să afli că nu ştiu dacă şi cînd se întoarce Harry.

– O, se întoarce. M-a făcut să vin aici şi, după cum se pare, toate planurile de pînă acum i-au reuşit. Cred că bătrînul Harry e ca un piro-

man – îi place să aprindă cîte un foc și apoi să stea să-l privească arzînd. Se va întoarce cu siguranță, ca să mă vadă cum mă chinui.

În acel moment, Razor simți o pală de aer rece lovindu-l peste ceafă. Își aminti de zgomotul de pași pe scări și de senzația neplăcută pe care o produceau acei curenți de aer, ca niște respirații ușoare. Pentru un moment, îi trecu prin cap ideea trăznită că poate Harry privea deja.

– La dracu, Rachel, m-ai făcut să mă gîndesc la fantome și spirite. Mai e și casa asta, și data în care sîntem. Știi, este aproape Halloween[1]. Ghicitoare, pisici negre, stafii – nu-i de mirare că mă simt mai fantomatic decît Witchy, cînd merge pe asfalt încins.

– Da, probabil că e data. Dar știa că nu e. Pentru că senzația pe care o avea continua să crească în intensitate. I se înmuiaseră genunchii, iar respirația părea tot timpul îngreuiată.

Razor nu știa dacă să creadă explicația pe care el însuși o găsise, dar ce altă soluție rațională putea fi? Puse ultimul vas la locul lui și

---

1- Sărbătoare populară americană, în noaptea de 31 octombrie. Conform credințelor vechi, în această noapte spiritele morților ies din morminte. În prezent, copiii se îmbracă în costume ciudate și joacă feste adulților.

lăsă pe chiuvetă cîrpa de şters pe mîini. Îşi aruncă ochii prin bucătărie, căutînd ceva la care să privească pentru a se putea concentra, ceva care să nu aibă legătură cu patul şi cu ideea lui Rachel stînd în el.

– Unde ai făcut amestecul acela de ceai pentru Maude?

– Aici, spuse ea deschizînd o uşă din spatele căminului şi dispărînd în întuneric. Din locul acesta am făcut camera mea de lucru. Aici sînt ceaiurile mele. Le comand la unul din angrosişti care are o firmă de import pe *Factors Walk.*

– *Factors Walk*?

– Zona depozitelor, care este pe malul rîului, locul unde toţi negustorii bătrîni obişnuiau să-şi vîndă ceaiurile chinezeşti şi indiene.

Razor intră în cameră după Rachel şi fu atras imediat de aromele diferitelor soiuri de ceai aflate acolo. Putea să miroasă, dar nu vedea nimic.

– Unde este comutatorul?

– Oh, iartă-mă, uneori mai uit. Este lîngă uşă.

Razor îl găsi şi încercă să aprindă lumina, dar fără succes.

– Îmi pare rău, Rachel, dar se pare că becul este ars, şi nu pot să-l schimb la lumina lumî-

nării.

În acel moment lumina se aprinse inundînd camera cu o strălucire puternică. Rachel tresări, aruncînd o privire ciudată spre Razor.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Da, s-a întîmplat. Lumina tocmai s-a aprins. Probabil că era un scurt-circuit pe undeva. Nimic neobișnuit în casele vechi.

Explicație rezonabilă, gîndi Razor stînd în mijlocul camerei cu Rachel. Rezonabilă părea și acea energie care-i urma oriunde s-ar fi aflat. Corpul lui trecea alternativ de la răceală la o fierbințeală ciudată. Acum simțea din nou acei curenți de aer reci, care-i atingeau gîtul. Witchy stătea pe bufet mustăcind și cu gura într-o poziție care parcă sugera un zîmbet.

– Cody... Cody, sîntem singuri? Mă simt foarte ciudat. Rachel se îndreptă spre el, prinse mîna care-i fusese întinsă, lăsîndu-se cuprinsă de brațele lui ocrotitoare.

După cîteva momente lumina se stinse din nou. Cody tresări, cu convingerea că părerile lui cu privire la percepția extrasenzorială erau puse la încercare. Era gata să accepte ideea de scurt-circuit, putea să admită că totul fusese o coincidență, dar n-ar fi recunoscut în ruptul capului că avea de-a face cu prezența unei fan-

tome.

Îi era însă imposibil să-şi recunoască îndoielile faţă de Rachel, care tremura în braţele lui, aşa cum nu se putea împotrivi unei atracţii irezistibile care-l făcea să îşi aplece capul, apropiindu-şi buzele de ale ei. Aşteptarea ardea în momentul în care îi găsi gura umedă şi întredeschisă şi în care gura lui păru să se topească.

Erau prinşi într-un vîrtej de simţuri fierbinţi, periculoase, mirosuri, toate amestecate într-un veritabil cîmp de forţă de senzaţii. Cody nu vedea nimic şi astfel, strîns îmbrăţişaţi, erau egali. Egali şi îndrăgostiţi, fiecare mişcare a unuia fiind şi a celuilalt, fiecare parte a corpului unuia întîlnind-o pe a celuialt.

În acele momente erau rupţi de lumea înconjurătoare, ţinuţi de prezenţa aproape fizică a dorinţei ce-i unea. Liniştea atotstăpînitoare fu spartă numai de Witchy care scoase un mieunat satisfăcut şi sări pe podea. Creanga unui copac lovi puternic geamurile uşii de la intrare, iar podeaua din bucătărie trosni înfiorător.

Rachel ştia că în sufletul lui Cody se dă o luptă teribilă. Raţiunea îi spunea că ceea ce face este greşit, dar nu se putea opri de la a o săruta continuu. Braţele lui puternice încon-

jurau strîns mijlocul fetei, iar tăria dintre ei îi arăta dorința, pulsînd la fel de puternic ca și propriul ei tremur de răspuns.

Fata era conștientă că nu stătuseră alături decît cîteva secunde, dar ei i se păruseră o eternitate, iar dorința li se intensifica. Așa era dat să se întîmple, dar nu se aștepta la o asemenea evoluție rapidă a situației. Crezuse că era gata pentru asta... dar nu era.

Își strecură încet mîna între ei și îl îndepărtă cu blîndețe, respirînd precipitat.

– Cody...

El o mai ținu puțin, privind-o lung.

– Iartă-mă, spuse el răgușit, apoi, văzîndu-i tulburarea, se calmă și încercă să-i explice îndoielile care-l cuprinseseră:

– Rachel, dacă chiar poți să-mi citești gîndurile, atunci știi că ideea ta ca eu să rămîn aici n-a fost prea strălucită.

– Uneori pot, alteori nu. Sînt momente cînd propriile mele emoții blochează receptarea alor tale.

Gîndul că era la fel de tulburată ca și el îl făcu să respire adînc, ca să se calmeze definitiv. Într-un tîrziu, îi dădu drumul din brațe, reținîndu-i însă mîna în a sa.

– Harry ți-a lăsat pisica?

– Nu, Witchy a apărut după plecarea lui.

– Mda, cred că *a apărut* este termenul cel mai potrivit. Sînt convins că, dacă am reuşi să aprindem lumina, am observa că Witchy s-a evaporat.

– Dispare frecvent, în ultima lună a lipsit mai mult de o săptămînă. N-am crezut că va mai reveni, dar într-o zi şi-a făcut apariţia de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Rachel o luă înainte, conducîndu-l cu atenţie prin întuneric.

Lumina nu se aprinsese, dar cînd ajunseseră în bucătărie, constatară că Witchy *chiar plecase*. În următoarele zile, Razor constată că puterea de stăpînire a emoţiilor îi revenise în lipsa pisicii. Scările nu mai scîrţîiau, iar acei curenţi de aer rece dispăruseră. Totul se schimbase – în afară de dorinţa lui faţă de această femeie, care nu se temea să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un străin.

Căuta cu îndîrjire orice activitate fizică, sperînd că astfel nu va mai simţi schimbările de temperatură din casă, care creştea şi scădea inexplicabil. În ultimii ani nu mai depusese o muncă fizică susţinută, iar acum îşi dădea seama cît de mult îi lipsea.

Posibil ca oboseala să nu-i scadă dorinţa, dar muncind pînă la epuizare, cu siguranţă i-ar

fi fost mai ușor să se stăpînească. Înlocui țevile sparte, înlocui becurile arse, puse ușile la loc, astfel încît să se deschidă fără efort și înlocui faianța din baie. În sfîrșit, Razor ajunsese la punctul în care se putea apuca de exterior, de filigramul în piatră din jurul cupolei de la cel de al doilea etaj.

– Nu trebuie să faci asta, Cody, spunea Rachel în timp ce mătura frunzele din fața intrării. Dacă chiar vrei să faci ceva, aruncă o privire la ușa lui Maude.

– Cadrul ușii lui Maude nu este pe lista mea. Dacă voi face ceva, asta va fi numai pentru tine, ca să-mi plătesc masa și casa.

– Deja cumperi mai mult de jumătate din mîncare, așa că schimbul nu este echitabil. Și-apoi, Maude s-a purtat atît de frumos cu mine, iar eu nu am cum să mă revanșez. Aș considera-o ca pe o favoare... o favoare personală.

În cele din urmă, cedase. Ceva mai tîrziu, după-amiază, mergea alături de Rachel prin parc, după care intrară în cîteva din casele transformate în restaurate de pe strada Abercorn. În timp ce casa lui Rachel era strivită între două clădiri mai înalte, cea a lui Maude făcea parte dintr-un grup de clădiri asemănătoare, care dădeau impresia unei comunități aparte,

aşa cum se întîlneau foarte frecvent în primii ani de existenţă ai oraşului Savannah.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Cody, spuse Maude ţinîndu-l sub braţ pe neastîmpăratul Petey. Uşa este aici, la capătul foaierului.

Acţionă un comutator, inundînd camera cu miriade de lumini venind de la candelabrul din hoi.

Razor lăsă să-i scape un fluierat de admiraţie privind tapetul nou, covoarele moi şi aspectul plăcut al lemnăriei.

– Frumos. Nu ştiu cine a făcut toate astea, dar face treabă bună.

– *A făcut* treabă bună. Omul a fost un adevărat artist. A murit iarna trecută. De atunci n-am mai găsit pe altcineva care să pună suflet în lucrul făcut. Ce crezi?

Razor studia cadrul uşii cu un ochi atent. „Cadrul uşii" nu era chiar cel mai potrivit termen pentru ceea ce vedea. Erau doi stîlpi scobiţi, care susţineau o boltă zugrăvită. Unul din ei se mişcase, ieşind puţin de sub porţiunea de zid pe care o susţinea. Deplasarea stîlpului provocase căderea unor bucăţi din tencuiala pe care cineva o făcuse cu multă migală, o adevărată dantelărie în piatră.

– Cred că ar fi bine să găsesc un suport ca

să sprijin zidul înainte să cadă toată tencuiala.

– Și crezi că ai s-o poți face? întrebă Maude.

– Probabil că da, deși nu m-am ocupat niciodată cu așa ceva.

– Și o s-o faci? De data asta întrebarea venea de la Rachel, exact în clipa în care el se gîndea la un refuz politicos. Cuvintele fetei i-l șterseră pe *nu* din minte, transformîndu-l într-o înclinare aprobativă a capului.

– Îți mulțumesc, spuse Maude. Sînt de acord să-ți plătesc un preț cinstit, pentru că vei avea nevoie de o mulțime de bani ca să satisfaci cerințele Societății de Istorie cu privire la casa lui Rachel.

– Uite ce e, Maude, eu n-am treabă cu Societatea de Istorie, spuse el enervat brusc. Sînt aici numai în trecere, iar casa lui Rachel este un proiect cel puțin pe termen lung, și care s-ar putea chiar să se dovedească nerentabil.

– Nu-l pisa pe Cody, Maude. Ți-am adus o nouă mostră de ceai. Vrei să-l fac în timp ce el studiază problema?

– Da, ar fi bine, aprobă Maude.

Cody o privi pe fată dispărînd în spatele casei, cu Petey tropăind vesel în urma ei.

– E bine, spuse Maude, chiar mă întrebam cînd îți voi putea vorbi între patru ochi.

– Despre ce?

– Despre Rachel, desigur. E mult prea încrezătoare, și-mi fac griji pentru că nu-ți cunosc intențiile.

Nici măcar nu vreau să mă gîndesc la intențiile mele, ar fi vrut Razor să spună. *N-am nici o intenție. E drept că nu mă pot abține să o doresc, dar refuz să profit de încrederea ei.* În loc de toate acestea însă, el continuă să studieze stîlpii, lăsînd-o pe Maude să-i aștepte răspunsul cu înfrigurare.

– Observ că nu dorești să discuți despre relația ta cu Rachel, spuse ea, într-un sfîrșit.

– Nu este nimic între noi, și chiar dacă ar fi fost, n-aș fi discutat despre asta.

– Înțeleg. Ți-a pomenit cumva despre prevederile primăriei cu privire la baremul de timp?

– Barem de timp? Nu.

– Atunci cînd se vinde o casă nerestaurată în Cartierul Istoric, noii proprietari sînt obligați să înceapă lucrările în maxim șase luni de la achiziționare, în caz contrar, ei trebuind să ofere casa Societății Istorice pentru a fi vîndută altcuiva.

– Generoși cu timpul altora, nu crezi?

– Casa lui Rachel este cel mai bun exemplu pentru a arăta de ce a fost încălcată ordonanța.

Foarte mulți oameni au cumpărat case în Cartierul Istoric, în ideea că le renovează, dar au abandonat din lipsa banilor sau a unui specialist. Casele au continuat să decadă pînă au ajuns într-un asemenea hal, încît nimeni nu mai vrea să locuiască în ele.

– Deci nu Căpitanul a fost cel care i-a îndepărtat pe locatari.

Maude ridică privirile surprinsă.

– Știi deja povestea bătrînei fantome?

– Desigur, și dacă stau și mă gîndesc bine, chiar am avut o întîlnire, sau chiar două cu individul..

– Rachel nu mi-a pomenit niciodată despre pirat. Am auzit despre el în copilărie, dar nu știam că s-a întors: A lipsit multă vreme.

– Așa mi s-a spus și mie. Eu îl aștept să-și facă apariția în carne și oase.

– Cum adică? Ai cumva puteri paranormale?

– Eu? Nu. Nici măcar nu cred în povești din astea, și oricum, știu deja despre casa lui Rachel mai multe decît aș fi vrut. *Și despre Rachel*, ar mai fi adăugat el. Aș vrea însă să știu mai multe despre tipul ăla care umblă după comori.

– Ah, adică Jacques. Din păcate, nu-ți pot fi de nici un folos. A venit aici de numai cîteva

săptămîni şi a discutat cu Societatea Istorică. Zice că este istoric şi că face cercetări despre fantome şi comori pierdute. E vreo problemă?

– În orice caz, nu una pe care să o ştiu, dar am impresia că Rachel este cam circumspectă în ceea ce-l priveşte. Crezi că ai putea să-i pui cîteva întrebări? Vreau să spun că aş pleca mai uşurat dacă aş şti că nu e vreun nebun care bîntuie pe aici.

– Pleci? Eu credeam că... Adică Rachel mi-a dat de înţeles că urma să vină cineva să o ajute, şi am crezut că tu eşti acela.

– Aşa crede ea. La dracu, eu am venit aici numai ca să-i găsesc unchiul, nu ca s-o adopt. Am deja suficiente probleme, ca să mă mai încarc şi cu ale ei.

– Înţeleg. Atunci n-aş vrea să te reţin, dacă faci treaba asta împotriva voinţei tale.

– N-o fac. Adică o fac, dar... la dracu, am promis că o voi face şi mă ţin de cuvînt. O să pun un suport care să sprijine peretele, pînă mă voi hotărî cum am să repar zugrăveala.

– Asta pot s-o fac eu, spuse Rachel apărînd din nou în hoi. Vreau să zic că aş putea s-o fac dacă aş atinge formele iniţiale. Am studiat cîndva arta, mai precis am început să studiez.

– Desigur, exclamă Maude, nu m-am gîndit

niciodată la asta. Cody, ai văzut vreodată figurinele pe care le face din lut?

Nu le văzuse. Îi pomenise despre ele atunci cînd erau în atelier, dar atunci se stinsese lumina și nu apucase să i le vadă. Erau atîtea lucruri pe care nu le văzuse la Rachel și toate păreau făcute ca să-l prindă în capcană în viața ei. Nu voise să dea de înțeles că e de acord să facă la casa lui Rachel mai mult decît cîteva reparații minore. Nu voise să se ocupe de problema lui Maude. Și, în nici un caz, nu avusese de gînd să stea atît de mult, încît să se ocupe de restaurări istorice. Își repeta mereu aceste lucruri dar, ori de cîte ori deschidea gura spunea da, atunci cînd ar fi vrut să spună nu.

De data asta nu putea da vina pe Witchy pentru că dispăruse de trei zile. Nu putea da vina nici pe Căpitan, pentru că micile adieri reci dispăruseră în aceeași zi cu pisica. Nu putea da vina nici măcar pe Rachel, pentru că încetase să-l mai compare cu cavalerul pe cal alb.

Vina era a blestematelor de cărți de tarot, care dădeau informații ce păreau să descrie cît se poate de clar situația lor. Nu avea nevoie de ele ca să afle ce era în spatele lui – știa asta. O afacere pierdută, o reputație distrusă și multă suferință. Nu-l interesa nici ce se afla înainte –

avea de gînd să se ocupe de toate problemele pe măsură ce ar fi apărut. Ar fi avut însă o nevoie cumplită să înțeleagă ce se întîmpla cînd privea în ochii lui Rachel și citea încrederea din ei.

Încredere.

Speranță.

Așteptare.

Trei lucruri pe care el le pierduse de mult. Dispăruseră odată cu un tată care plecase, luîndu-i inocența copilăriei și odată cu o mamă care încercase să-l înlocuiască. Și odată cu venirea lui Harry, care-i distrusese visul.

Încredere.

Așteptare.

Speranță.

Toate acestea țîșneau prin toți porii fetei, care voia să-l facă să tînjească după lucruri în care nu mai voia să creadă – nici acum, nici altă dată.

Atunci se întoarse Witchy.

Patru

– Chiar crezi în chestiile astea cu cărțile?

Razor și Rachel erau pe cale să termine cu pictatul stîlpilor reparați și a zugrăvelii refăcute din foaierul lui Maude. Nu crezuse că va mai putea depune o muncă brută, dar era reconfortánt să lucrezi în compania lui Rachel. Reușiseră împreună să refacă zugrăveala căzută și vechea arcadă.

– Nu știu. Una dintre elevele interniste a adus o dată un pachet de cărți, după vacanța

de vară. Am învățat să ghicesc cînd aveam șaisprezece ani. Era modul meu de a atrage atenția. Mă bucura gîndul că fac ceva obscur, malefic. Celelalte fete fumau. Eu dădeam în cărți.

– Și aveai premoniții și atunci?

– Nu, numai după ce am orbit. Nici acum nu pot citi răspunsurile în cărți. Pot numai să le spun semnificația. Evident că nu trebuie să spui asta clienților mei, pentru că asta mi-ar ruina credibilitatea.

Recunoașterea îndoielii ar fi trebuit să-l liniștească, dar n-o făcu. Încă se mai lupta cu ideea pe care i-o inoculase ea, aceea că ei doi se vor îndrăgosti. Oricît ar fi susținut ea că nu e sigură de cărți, Razor era convins că fata știe exact ce spune. Atunci cînd erau împreună, trăia tot timpul cu senzația că, din moment în moment, cineva urma să facă „hm", iar senzația era din ce în ce mai puternică.

– Și eu simt la fel, Cody, spuse ea de parcă l-ar fi auzit vorbind, nu numai tu.

– E din cauza locului, ai creat o atmosferă atît de mistică, încît acum nu ne mai putem elibera și o ducem cu noi mereu.

– Cred că ai dreptate. Dar nu avea. Și era din ce în ce mai greu să păstreze distanța pe care și-o impusese față de ea.

– Zugrăveala este extraordinară, Rachel, spuse el, ești foarte talentată.

– Și tu. Rachel era bucuroasă că vremea se mai răcise, pentru că altfel Maude ar fi putut observa căldura pe care o degajau. Maude a spus că ai reușit să faci ceea ce nimeni înaintea ta nu a putut. De ce ai renunțat?

– La meseria de dulgher? Din ambiție. Voiam să fac mai mult decît să muncesc cu ora. Voiam să am propria mea afacere, să fiu cineva... pentru mama.

– Vorbești foarte des de mama ta. Dar tatăl tău?

– Nici măcar nu știu unde este. Razor rîse uscat. A vrut tot timpul să devină cineva. Îi plăcea să-și dea aere în fața femeilor. Într-o bună zi, pe cînd eram doar un puști, a plecat cu una din ele.

– Măcar o mai aveai pe mama ta.

În vocea ei era ceva sfîșietor. Înălțîndu-și privirea, o văzu nemișcată, cu pensula aproape atingînd suprafața peretelui. Avea ochii larg deschiși și în ei se putea citi o nesfîrșită durere. Avea sentimentul neplăcut că ea îi putea rememora amintirile, la fel de exact ca și el.

– Despre părinții tăi ce poți să-mi spui, Rachel ? Dacă nu îți face plăcere să povestești n-o face și eu am să înțeleg. Eu de obicei nu

discut acest subiect. Ce a fost a fost, iar mie nu-mi place să scormonesc în trecut.

Fata îi aruncă o privire iute, neîncrezătoare.

– Numai cînd e vorba de Harry...

– Ei, cu Harry e altceva. Ce a făcut el a fost premeditat. Iar el nu este o parte intimă de-a mea. Și nu sînt prea convins că e nici de-a ta.

– Harry este singurul membru al familiei pe care l-am cunoscut. Mama m-a dus la mînăstire cînd eram încă foarte mică și n-am mai văzut-o de atunci. La început, a luat legătura cu maicile destul de regulat. A trimis chiar și bani o perioadă de timp. Spunea întotdeauna că va veni să mă ia de acolo. Pînă cînd, într-o bună zi – aveam pe atunci cam doisprezece ani – a dispărut. Pe vremea aceea, nimeni nu voia să adopte o fetiță excesiv de timidă și cam sălbatică. Însă cred că n-am fost chiar așa o pacoste. N-am făcut niciodată altceva decît să stau singură. Cred că de asta nimeni n-a făcut un caz din faptul că am orbit. Mai tîrziu, a apărut și Harry.

Razor strînse din umeri, ca să-și dezmorțească mușchii, dar și ca să mai risipească tensiunea care-l cuprinsese. Nu știa ce să spună.

– Cum arată rezultatul muncii noastre? întrebă Rachel, încercînd să se opună încordării

care o asalta.

– Bine, foarte bine. Și ai dreptate. Uitasem satisfacția pe care ți-o dă munca făcută de tine însuți. A trecut cam mult timp.

Rachel lăsă pensula în găleata cu solvent și începu să-și șteargă mîinile cu o cîrpă umedă.

– Îmi place să lucrez cu mîinile, întotdeauna mi-a plăcut. Îți dă o mai mare stăpînire de sine.

– Uitasem această satisfacție. Cu douăzeci de ani în urmă, pe cînd eram ucenic de tîmplar, nu simțeam nici o plăcere. Făceam ceea ce făceam doar pentru că aveam nevoie de bani.

– Cred că ai muncit din greu ca să mergi la școală și ca să te îngrijești și de mama ta.

– Ai nimerit numai două din trei. Muncitul din greu și grija față de mama. După școala primară nu am mers mai departe. Mama n-a știut niciodată că eu renunțasem la învățătură ca să pot lucra program întreg. Era prea bolnavă.

– Îmi pare rău. Mie mi-a plăcut la școală, mai ales în liceu. A fost o luptă îndelungată, dar nu-mi pot imagina că n-am să termin. Deși... deși dacă stau și mă gîndesc bine, cred că pot. Eram în primul an de colegiu cînd am pățit necazul.

– Deci nu l-ai terminat? Eu da.

– L-ai terminat?

– Te surprinde?

– Nu, nu chiar. Cred că eşti un tip foarte hotărît, Cody. Poţi face tot ceea ce doreşti.

– După moartea mamei am început cursurile la serai şi am reuşit să termin liceul. După ce am achitat toate cheltuielile medicale ale mamei, am intrat la colegiu. Mi-au trebuit opt ani, dar am reuşit să-mi iau diploma.

Nu avea nevoie ca el să-i spună că este un om grijuliu, pentru că ştia deja. Descoperea însă că era şi tenace. Cavalerul ei nu-şi abandonase familia.

– Mama ta ar fi fost foarte mîndră de tine, Cody.

– Şi eu eram, pînă cînd a venit Harry şi a distrus tot ceea ce clădisem cu atîta trudă. Începu să adune sculele şi le puse în camionetă.

– Nu cred că oamenii de aici vor face caz de situaţia ta, Cody.

– Poate că nu, dacă scopul vieţii mele ar fi să rămîn un simplu dulgher. Dar eu nu asta urmăresc, Rachel. Vreau compania înapoi. Vreau să mi se spele pata de pe obraz. La ora asta, în New Orleans n-aş primi comandă nici ca să construiesc un coteţ.

Razor făcuse însă o descoperire foarte importantă – aceea că, dat fiind că Rachel gîndea şi spunea că el nu putea greşi în nimic şi cu nimic, vecinii nici măcar nu o întrebaseră des-

pre trecutul lui. Primise atîtea comenzi de la oamenii care auziseră de ușa lui Maude, încît ar fi avut de lucru pentru toată iarna. Începuse deja să se ocupe de repararea casei lui Rachel. Îndepărtase lemnul putrezit, înlocuise obloanele crăpate, pregătind parterul pentru zugrăvit. Dacă ar fi putut să oprească visele, visele cu Rachel în brațele lui... Singura cale era să lucreze pînă cînd se făcea ora de culcare.

Încet-încet, în Razor se întări ideea că ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să o dezamăgească pe Rachel. Nu mai adusese vorba despre cele afirmate în prima zi. Credea în cele spuse de cărțile de tarot despre el, pentru că avea nevoie să creadă. Era însă posibil să aibă îndoieli. Mai mult ca sigur că avea. Și totuși, noaptea, cînd totul era cufundat în întuneric, iar curenții de aer formau un adevărat vîrtej în fața camerei sale de la mansardă, nu se putea opri să se gîndească la cele spuse de ea, începînd cu aceea că prin venirea lui îi va reveni vederea și terminînd, ca de obicei, cu ceea ce susținuse ea întotdeauna – că ei se vor îndrăgosti unul de celălalt.

Revenirea vederii era o idee discutabilă, deși aparent absurdă. Nu era nici oftalmolog, nici vreun vraci mistic. Deși, dacă mai era bîntuit mult de premonițiile lui, Rachel avea să se

transforme cît de curînd într-unul din aceştia din urmă.

Sculele folosite la reparaţie fuseseră în sfîrşit recuperate şi venise vremea înlăturării suportului folosit ca întăritură. Îi scăpă printre buze un oftat.

– Ce s-a întîmplat, Cody? Nu arată bine zugrăveala?

– Nu, nu e vorba de asta. Am făcut o treabă bună, foarte bună. Cred că sînt puţin obosit.

– N-ai prea dormit, nu?

– Ar trebui să ştii. Se retrase încet pe hoi şi deschise uşa.

– De ce spui că ar trebui să ştiu? Nu înţeleg. Ghidîndu-se după sunetul vocii lui, Rachel ieşi din casă şi se sprijini de balustradă, aşteptîndu-i răspunsul.

– Rachel, eu nu înţeleg prea bine darul ăsta pe care îl ai, vederea asta specială, dar mă înnebuneşte. Nu ştiu dacă visez sau dacă vii într-adevăr, noaptea, în camera mea .

– Tu cum ai prefera?

– Nu ştiu, dar jur că te-am văzut cît se poate de limpede, aşa cum te văd acum. Eşti îmbrăcată întotdeauna cu un fel de rochie străvezie şi nu porţi nimic pe dedesubt.

Rachel rîse uşurată. Nu o văzuse.

– Cody, eu port un capot bătrînesc, care nu e

străveziu de loc. Cred că ai fantezii erotice. Și ce fac, cînd vin în cameră?

Concentrat asupra imaginii fetei în ușa camerei sale, aruncă drugul în camionetă mai tare decît intenționase.

– Nimic, și tocmai asta mă scoate din minți. Te apropii atît de mult încît mă faci să vreau... Vreau să zic că vii pînă lîngă pat și, apoi, pleci.

Rachel zîmbi. Era înnebunit. Simțise crescînd fluxul care-i unea din clipa în care se sărutaseră, și încercase să-l evite stînd departe de el atunci cînd nu lucrau. Renunțase să-i mai spună despre venirea lui acolo sau despre faptul că acolo avea să rămînă fiindcă-i văzuse tulburarea.

Nu-l mai atinsese cu acea mîngîiere nevinovată, iar el nu mai făcuse nici o încercare de a o săruta, dar îi fusese foarte greu să țină distanța. Excitarea și așteptarea erau ceva nou pentru ea, ca și ritmul alert al pulsului, fierbințeala trupului și furnicăturile de pe piele. Atracția ei față de Cody era cu mult mai mare decît se aștepta și era la fel de tulburată pe cît părea și el.

Însă faptul că el o visa intrîndu-i în cameră nu-l prevăzuse. După venirea lui nu mai avusese nici o premoniție. Chiar și acea convingere uimitor de fermă că ei se vor îndrăgosti

unul de celălalt nu-i venise decît după ce-i dăduse în cărți. Ciudat.

Căutase răspunsul zile în șir. Înainte de venirea lui, soluțiile îi veneau întotdeauna fără nici un efort, ca niște frînturi de imagini proiectate pe ecranul minții. De data asta ecranul se încăpățîna să rămînă gol. Începuse să se întrebe dacă nu cumva își interpretase greșit viziunile. Dorea... nu, trebuia să știe mai mult.

– Spui că sînt în camera ta. Atunci cînd apar, ai vrea să plec?

– Nu! Adică da. La dracu, Rachel, e destul de greu și fără să complicăm lucrurile. Tu, de fapt, nu vrei să știi ce vreau eu. Urcă în mașină.

Ce voia el? Ce voia de fiecare dată cînd o privea – să o ia în patul său și să se lase atras în vîrtejul de emoții pe care îl simțea în jurul lor ca o prezență aproape fizică. Să mîngîie, să guste, să devină o parte a ei.

Rachel zîmbi auzindu-i ordinul scurt.

– Și nu-mi mai citi gîndurile. Aici nu e vorba de o plăsmuire de-a ta. E vorba de un bărbat care stă într-o casă care mai are puțin și se dărîmă pe el, împreună cu o femeie încrezătoare, care, de fapt, ar trebui să fugă în direcția opusă cît o țin picioarele.

– Eu nu am de gînd să fug, Cody.

– Știu. Parcă ar fi o conspirație monstruoasă

pusă la cale de Harry ca să mă țină aici. De ce? Habar n-am.

– Și funcționează?

– Funcționează, și din păcate al dracului de bine.

Rachel se urcă în mașină. Abia închisese ușa cînd Razor demară în trombă, scîrțîitul cauciucurilor spărgînd liniștea după-amiezii. Se simțea ca o marionetă care știe că e manipulată, dar nu poate face nimic. Ura față de Harry îl făcu să înfigă piciorul în accelerație spre spaima lui Rachel, care abia putea să se țină la curbele în care intrau cu o viteză nebună.

Nu reușise să dea de nici un fir care să-l ducă la Harry și, colac peste pupăză, se implica din ce în ce mai mult în viața fetei. Toate astea trebuiau să se termine! Trebuia să existe o cale de a-l găsi pe bătrînul ticălos, că doar nu se evaporase așa, pur și simplu. El cumpărase dărăpănătura aceea de casă. Cineva trebuia să știe mai multe despre el. Poate că așteptarea nu era cea mai bună soluție. În nici un caz nu avea de gînd să devină răspunzător de soarta domnișoarei Rachel Kimble.

– Îmi pare rău, Cody. Nu știu ce să spun, decît că ești liber să pleci oricînd dorești. Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea.

– Sigur, sigur. Și ce o să faci?

– O să mă descurc.

– O să te descurci? Tu? Nici măcar nu știu cum o să mă descurc eu. Nici tu nici eu n-avem slujbă. Tu n-ai bani și nici eu, cei puțin nu atîția cît să pun bazele unei noi companii.

– Dar ai deja un profit de două sute de dolari, și, dacă ai fi lăsat-o pe Maude să-ți plătească atît cît ar fi vrut, atunci ar fi fost și mai mulți.

– Rachel, n-am de gînd să devin acel tip de vecin săritor și bun la toate. Am ajutat-o pentru că ți-e prietenă și pentru că mi-ai cerut-o.

– Da? Și ce e cu grămada aia de lucruri pe care mi-ai pus-o la intrarea din spate?

– Sînt cîteva lucruri de care am nevoie ca să repar treptele din față și... la dracu! Se opri înciudat, frînă brusc și vîră scurt intrînd pe alee în spatele casei. Iar îl apucase, iar făcea planuri de viitor, planuri pe care nu avea de gînd să le ducă la îndeplinire. Și la urma urmei, ce-o fi fost în capul celor de la Primărie cînd au făcut toată încîlceala asta de străzi cu sens unic?

Rachel zîmbi reținut. Cody nu prea era în apele lui și poate că avea dreptate. Probabil că, un somn bun le-ar fi făcut bine la amîndoi. O să-i facă o ceașcă mare din ceaiul ei special, pentru relaxare.

Razor îi surprinse zîmbetul care-i înflorise pe

buze. Era de-a dreptul enervant cum această femeie îi citea gîndurile, fără ca măcar să-i vadă expresia feței.

– Coboară, Rachel, mai am un drum de făcut.

– Da? Unde te duci?

– Să văd cum putem să ne instalăm un telefon. Vreau să-l găsesc pe Harry și, pentru asta, voi avea nevoie de ajutor.

– Vrei să angajezi pe cineva care să-l caute?

– Exact.

– Dar poți să-ți permiți?

– Desigur, domnișoară Rachel Kimble. Tocmai am cîștigat două sute de dolari după trei zile de muncă. Sînt un om bogat!

– O să pregătesc cina, spuse ea și coborî din mașină.

– Nu te obosi. Sînt un simplu chiriaș, nu? Nu mă aștepta, nu știu cînd mă întorc. Și ascunde undeva diavolul ăla cu ochi galbeni. M-am săturat să tot fiu privit de pisica asta.

Rachel se îndreptă spre casă și rămase în poartă pînă cînd Cody dădu colțul, îndreptîndu-se spre centru. Învățase deja zgomotul motorului camionetei. Brusc, deveni mai atentă. În urma lui Razor mai era un vehicul. Era cu siguranță o rablă, căci după zgomotul de fierărie, părea că-și va împrăștia tablele pe

drum. Pentru o clipă, i se păru că mai auzise sunetul acesta undeva.

Ambele maşini se îndepărtaseră şi fata fu cuprinsă de un sentiment ciudat, o presimţire sumbră. Cody locuia în casa ei de aproape o săptămînă. În afară de emoţia care îi înconjura atunci cînd lucrau împreună, ea avusese şi o senzaţie de mulţumire, care însă se părea că nu-l cuprinsese şi pe chiriaşul ei. Era un tip iute la mînie şi, după toate aparenţele, nu prea dornic să-i împărtăşească bucuria de a fi acolo. Era din ce în ce mai clar că se amăgise singură. Ar fi putut fi fericită cu Razor în preajma ei, dar nu era.

De-asta plecase ca să angajeze pe cineva care să-l găsească pe Harry. Cu cît dădea mai repede de el, cu atît pleca mai repede din viaţa ei.

De ce oare îşi făcuse visuri că ar putea fi împreună? Se întoarse şi o luă spre intrare. Dacă ar fi avut lacrimi, ar fi plîns. Deschizînd uşa, fu mai întîi întîmpinată de Witchy, apoi de mirosul unei pipe.

O pipă? Nu cunoştea decît o singură persoană care fuma pipă!

– Harry? Harry, tu eşti?

– Desigur, draga mea. Cine altcineva te-ai fi aşteptat să fie? Nu vii să-mi dai un pupic?

– Unde ești?

Nu pricepuse niciodată cum de putea avea viziuni despre toți ceilalți în afară de Harry. El o înconjură cu brațele și ea recunoscu mirosul proaspăt de briză marină al apei de colonie și gîdilăturile mustăților pe obraz.

– O, Harry, unde ai fost? Am atîtea să-ți povestesc!

– Nu acum, iubito. Am trecut numai ca să-ți dau să semnezi hîrtiile astea. Vino aici.

Îi dădu drumul din brațe și-i puse un stilou în mînă.

– Să mergem la masă. Am pus o riglă acolo unde trebuie să semnezi.

– Ce hîrtii sînt astea? Ce semnez?

– Mai trec o proprietate de-a mea pe numele tău, o clădire pe malul rîului. Odată cu transferul o și ipotechez, dar e numai temporar, desigur. Am un prieten care a dat de necaz și îmi trebuie bani lichizi.

– Dar, Harry, nu cred că voi putea să întrețin încă o casă. Abia mă descurc cu asta. Deși am vîndut niște pisici de ceramică, niște ceai și am mai ghicit în cărți, nu am putut plăti pe octombrie, iar Societatea Istorică...

– Nu-ți face griji, draga mea. Voi avea eu grijă de asta. Într-o zi, curînd, vei avea mai mulți bani decît vei avea nevoie. Ai încredere în mi-

ne!

– Am încredere, Harry, dar asta nu e tot. Cody e aici.

– Da? Perfect. Știam că te va găsi.

Între timp ajunseseră în dreptul mesei, iar Rachel simțea marginea scaunului atingîndu-i genunchii.

– Pe tine te caută, Harry. Știi că e furios pe tine.

– A, da. Mi-am închipuit, dar asta se va schimba cît de curînd. Semnează aici, dragă.

Rachel se supuse. La urma urmei, omul ăsta făcuse atîtea pentru ea. Venise atunci cînd era singură și nu avea unde să se ducă. El era cel care-i cumpărase căsuța asta. Dacă el avea acum nevoie de bani, nu-l putea refuza.

– Harry, Cody pare foarte hotărît.

– Știu, iubito. N-aș fi ales pentru tine un altfel de om.

– Ales pentru mine? Nu înțeleg.

– Vei înțelege, și încă foarte curînd.

Harry pleca. Știa asta și faptul o intriga. Pînă acum nu avusese premoniții, viziuni, nimic special legat de el. Doar convingerea că ținea la ea.

Fusese oare atît de disperată încît judecase subiectiv? Poate că se înșelase.

– Nu te îndoi de tine, Rachel. L-am ales pe

Razor Cody pentru că am ştiut că îl vei plăcea. E iute la mînie ca şi mine şi la fel de încăpățînat. Va fi alături de tine atunci cînd eu voi fi departe, iubito. Veți fi perechea ideală.

– Nu mai sînt aşa de sigură, Harry. Şi cred că ar fi bine să te previn. Are de gînd să-ți radă capul, să ți-l taie şi apoi să piece.

Bărbatul chicoti.

– Hotărît lucru, e un tip după sufletul meu sau, în cazul lui, după capul meu. Tot ceea ce ai tu de făcut este să-l ții aici cu orice preț. Găseşti tu o soluție. Şi, draga mea, nu-i spune că am fost pe aici.

– Dar, Harry, nu înțeleg nimic.

– Vei înțelege, iubito, vei înțelege.

Plecă la fel de intempestiv cum venise, lăsînd-o pe Rachel cu promisiunea că ea şi Cody vor fi „perechea ideală".

Încă furios, Razor se opri mai întîi la compania de telefoane. După ce se strecură cu greu printre maşinile parcate, trebui să aştepte pînă ce o altă maşină îi făcu loc să intre. Păşind pragul companiei, urmări cu coada ochiului o furgonetă care stătea pe marginea şoselei, de parcă ar fi aşteptat pe cineva să iasă. Dar

nimeni nu ieşi. Se scutură nervos. Era vina lui Rachel. Din cauza ei, nu putea să-şi scoată din cap fantasmele nici cînd erau împreună, nici cînd era singur. Părea ancorată definitiv în mintea lui.

Responsabilul cu partea de reparaţii a companiei de telefoane îi luă cererea şi îndeplini formalităţile necesare instalării postului telefonic, apoi îl îndrumă spre Comisia de Planificare din cadrul Societăţii Istorice, care îi aduse la cunoştinţă regulamentul în vigoare şi îl trimise la primărie. Acolo, funcţionarul de la proprietăţi îi confirmă că actele casei erau pe numele de Rachel Kimble şi îl conduse pînă la Biroul Ipoteci. Acolo Razor află întreg adevărul.

Doar o mică parte din ratele de plată ale clădirii victoriene fusese achitată, folosind drept garanţie o altă proprietate de pe malul rîului. La o examinare mai atentă, el observă noua ipotecare a celei de-a doua construcţii, care tocmai fusese trecută pe numele fetei.

Razor era aproape convins că Rachel nu ştia că este proprietara a două case. Şi ambele erau ipotecate complet, cu plăţi scadente la începutul fiecărei luni. Acesta reprezenta un alt motiv să-l ţină acolo, pentru că acum el nu-i dorea numai corpul, ci voia să-i facă şi viaţa mai uşoară.

Razor își înfundă mîinile în buzunare și o luă agale pe drumul pavat cu piatră, folosită pe vremuri ca balast la navele cu pînze, îndreptîndu-se spre malul apei. Spre dreapta era Factors Walk, un șir de depozite vechi, transformate acum în baruri, restaurante și mici magazine. Judecînd după număr, noua proprietate a lui Rachel era spre stînga.

Cody studie clădirile cu curiozitate. Se trezi strîngînd din umeri, cuprins de o stînjeneală ciudată. Era ceva straniu cu casele acelea. În afară de el, nu mai era nimeni pe malul apei și, cu toate acestea, avea senzația că e urmărit. Și de data asta, nu era pisica.

Trecu pe lîngă șirul de clădiri nelocuite și dărăpănate, pînă ajunse la numărul pe care îl copiase din registrul primăriei. Clădirea în cauză nu părea să valoreze mare lucru, așa că se întrebă la ce i-ar fi putut folosi lui Harry și de ce o trecuse pe numele lui Rachel.

Ușa era încuiată și toate ferestrele acoperite, cu excepția uneia mici, de pe fațadă. Punîndu-și mîinile pe lîngă ochi, Razor încercă să privească înăuntru. Nu se putea vedea nimic, dar nici nu credea că ar fi ceva de văzut. Într-un

sfîrşit se întoarse, cu gîndul să revină o dată pe lumină, ca să studieze structura casei.

Simţea o nevoie acută să fie singur şi să mediteze la obsesia numită Rachel. Alese un bar şi intră înăuntru. La pian, o femeie slabă cînta un cîntec marinăresc despre dragoste pierdută şi promisiuni încălcate.

Razor comandă o halbă de bere şi se aşeză la o masă, gîndindu-se la situaţia sa. Plecase din New Orleans şi venise în Savannah ca să se răfuiască cu omul care îi cauzase atîta suferinţă. În loc de asta, o întîlnise pe Rachel care îl atrăsese în viaţa ei, construind parcă o carapace în jurul lor.

Fără să ştie cum se întîmplase, se trezise pledînd cauza casei fetei în faţa comisiei pentru restaurări, spunînd că el este dulgherul care se va ocupa de refacerea ei. Se angajase astfel să facă ceva, ce iniţial respinsese cu hotărîre. Cu toate acestea, deja se apucase de treabă, iar oficialităţile văzuseră asta. Nu fusese uşor să-i convingă, dar pentru că toată lumea o aprecia pe Rachel, decizia fusese de prelungire a termenului necesar reparaţiilor.

Razor bău cu sete din berea fadă şi dădu din mînă iritat. Era ceva cu oraşul ăsta blestemat! Ajunsese la concluzia că era aşa, pentru că îi amintea de mama sa şi de toate lucrurile pe

care nu reușise să le facă la vîrsta de șaptesprezece ani. Avea senzația că trăiește într-o lume paradoxală, veche și totuși modernă, o lume din care nu găsea calea de ieșire. Dar Rachel avea nevoie de el, și acum avea șansa să facă un bine.

Două ore mai tîrziu, concluzionînd că vina tatălui său care-i abandonase trecuse asupra sa un sentiment de responsabilitate pentru Rachel, Razor se îndreptă spre mașină. Dorința și excitarea lui erau de înțeles – fusese în închisoare, trecuse atîta vreme de cînd nu mai avusese o femeie.

Furgoneta care făcuse loc camionetei lui Razor era parcată acum pe locul alăturat. O studie un moment, apoi porni motorul și o luă încet spre casă. Era una din rarele nopți cînd era recunoscător pentru străzile cu sens unic și lipsa traficului. După ce intră în două parcuri care-l întoarseră înapoi, găsi, în sfîrșit, ulița care trebuia și intră pe ea.

Uliță! La dracu, în New Orleans s-ar fi numit alee. Ar fi fost murdară, ar fi mirosit urît și ar fi fost prea strîmtă pentru o camionetă, dar ar fi purtat numele care trebuie – alee.

Dacă ar fi fost în New Orleans la ora asta, ar fi intrat în casă și ar fi dormit un somn sănătos pînă dimineață. Dar nu era în New Orleans și

acum trebuia să-şi amăgească dorinţa nebună pentru femeia dinăuntru. Presupunînd că va reuşi să adoarmă, cu siguranţă că o va visa pe Rachel.

Casa era cufundată în întuneric. Razor nu-şi dădea seama dacă asta însemna că fata se culcase sau pur şi simplu uitase să aprindă lumina. Merse din cameră în cameră şi acţionă comutatoarele, scăldînd totul într-o lumină orbitoare, apoi urcă la etaj. Dormitorul lui Rachel era gol. Fata dispăruse. Chiar şi blestemata de pisică dispăruse.

Începu să urce scările care duceau la cel de-al treilea etaj şi se aşeză greoi pe trepte. Unde putea să fie? Simţi un fior rece pe şira spinării. De data asta un fior de teamă, nu ca acele mici adieri prin care credea că simţea prezenţa stafiei Căpitanului. Se simţea golit de orice senzaţie, ca în copilărie, după moartea mamei sale.

Nu-i plăcea.

Deşi avea reputaţia unui singuratic, nu-i plăcuse să fie singur. Nu-i plăcuse niciodată.

Cinci

Razor încă mai stătea pe trepte cînd îi auzi venind. Era Rachel însoțită de un bărbat. Vocea nu i se părea cunoscută dar, în afară de domnul Grossman și de un vecin mai în vîrstă, nu se întîlnise cu alți bărbați cunoscuți de către fată.

– A fost plăcut, Rachel, foarte plăcut. Pot să te invit la cină mîine seară? Poate la Hanul Piraților?

– Nu cred, Jerry, dar mulțumesc pentru invitație. Bei o ceașcă de ceai?

– Da, ar fi minunat.

Minunat? Vocea străinului nu era nici fermă, nici ezitantă, doar încărcată de speranță. Sigur că ar fi fost minunat să intre și să bea o ceașcă de ceai cu Rachel. Razor se strîmbă ascultînd, și stomacul i se crispă, de parcă ar fi vrut să i se urce spre plămîni.

Podeaua scîrțîi sub pașii care o urmau pe fată pe coridor, trădînd un bărbat de greutate medie.

Brusc, i se păru că și el avea acea capacitate pe care fata o numea „a doua vedere". Avu impresia că iese din el însuși și o ia încet pe scări.

Te simți ca acel cavaler pe cal alb, își spuse el, gata să-i vină în ajutor. E normal. Însă mușchii stomacului, care se contractau dureros, spuneau că ceea ce simțea el era de fapt, mult mai mult.

Murmurul vocilor era prea slab ca să poată prinde ceva, dar, din cînd în cînd, o auzea pe Rachel rîzînd. Însă nu rîdea din toată inima, lucru care-l neliniștea. Cine mai era și ăsta? Nu-i spusese că avea de gînd să iasă, dar nu era mai puțin adevărat că el fusese plecat toată după-amiaza, și ceea ce făcea Rachel era treaba ei. Nici el nu-i spusese ce avea de gînd să facă.

Deodată, Witchy apăru la baza scării uitîndu-se fix la el, pradă unei agitații evidente. Urcă și coborî scările în fugă de cîteva ori, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Ceva urgent.

Razor o luă spre hoi. Pisica se întoarse, se foi nehotărîtă, apoi scoase acel mieunat scurt prin care își manifesta îngrijorarea și care spunea foarte clar ce voia de la el. Era clar că nici lui Witchy nu-i plăcea oaspetele lui Rachel.

Cînd Razor intră, bucătăria era cufundată în tăcere, iar fata se lupta cu omul care o însoțise pînă acasă. Ținînd-o de mîini și presînd-o de chiuvetă el încerca să o sărute, în timp ce ea se ferea, mișcîndu-și disperată capul în toate părțile.

– O, scuză-mă, Rachel, nu știam că te-ai întors. Îl privi pe bărbat, care se dădu înapoi surprins. Bună, sînt Razor Cody. Nu cred să ne fi întîlnit.

– Cody, ești acasă! Rachel veni lîngă el. Îmi pare rău că nu te-ai întors la timp, ca să prinzi concertul din parc. Acolo m-am întîlnit cu Jerry care a fost atît de drăguț și m-a condus acasă.

– Mulțumesc, Jerry, a fost foarte drăguț din partea ta. Cuvintele erau spuse pe un ton egal și măsurat, dar amenințarea rece care se ascundea în spatele lor era mai mult decît evi-

dentă.

– Nu știam că ai pe cineva în casă, Rachel.

– Are.

– Rachel? Jerry se întoarse spre ea, neștiind ce să creadă.

– Da, Jerry, Cody stă aici cu mine.

– Înțeleg. Jerry îi mai aruncă o privire lui Razor, după care se întoarse scurt pe călcîie. Noapte bună, Rachel. Iartă-mă dacă am fost deplasat. Ne vedem... altă dată.

Ușa se trînti.

Rachel rămase tăcută. Nu știa ce să spună. Îl așteptase toată după-amiaza să se întoarcă, frămîntîndu-se de îngrijorare. În cele din urmă, plecase să se plimbe ca să-și alunge încordarea. Ajungînd în parc, se oprise să asculte concertul, încercînd să umple cu ceva golul dureros lăsat de absența lui Cody.

Apăruse apoi Jerry, care o mai deconectase și pe care îl lăsase să o conducă pînă acasă. Nu-și închipuise că avea de gînd să încerce să o sărute, iar acum se simțea de parcă ar fi făcut ceva foarte rău.

Razor o privea cum își mușca buza de jos. Nici el nu-și mai găsea cuvintele. Îl durea capul de la excesul de băutură și respira precipitat, încă încremenit de imaginea fetei, neputinciosă

în fața forței agresorului. Erau ca două animale care se învîrteau unul în jurul celuilalt, fiecare îngrijorat de posibila reacție a celuilalt, dar nici unul capabil să domine.

Prima vorbi Rachel.

– Îți mulțumesc, Cody, dar nu trebuia să-ți faci griji pentru mine. Jerry e cam impertinent, dar întotdeauna l-am pus la punct.

– Așa cum îl puneai la punct cînd am intrat?

Oare chiar încercase să-l oprească? Nu era sigură. Știa că Razor era acasă, pentru că îi simțise prezența. Se simțise imediat ușurată, dar ușurarea lăsase loc furiei pentru că plecase fără să discute despre problema lor. Jerry fusese drăguț cu ea, chiar în momentul în care simțea nevoia să fie consolată de cineva care făcea parte din anturajul de zi cu zi.

Nu-l rugase pe Cody să intre în viața ei și, orice ar fi spus cărțile de tarot, nici acum nu-i cerea nimic. Cu toate acestea, o încerca un regret profund, pentru că a cere și a vrea erau totuși două lucruri total diferite. Se simțea rușinată, fiindcă că îl încurajase pe Jerry, sperînd că Razor îi privea.

Toată viața își purtase singură de grijă. În această după-amiază, după plecarea lui Cody, aruncase o privire critică asupra propriei vieți.

Nu avea nevoie de nimeni. Fusese un copil nedorit și asta o rănise adînc. Se obișnuise cu durerea și trăsese niște foloase de pe urma ei, transformîndu-și viața într-un șir de mici succese. Nu avusese timp de bărbați și nu avusese în cine să se încreadă, pînă la venirea lui Harry. Apoi Cody. Pînă acum, nu fusese sigură dacă, acceptarea atît de rapidă fusese datorită darului cu care era înzestrată sau datorită unei nevoi reprimate pînă atunci.

Însă trebuia să recunoască că aprobase tacit încercarea lui Jerry de a o săruta, și asta nu pentru că îl dorea. Încercase să se convingă pe sine însăși că nu avea nevoie de Cody și voise să-l pedepsească, pentru că o făcuse să afle ce simte o femeie care dorește un bărbat și acesta îi întoarce spatele. O făcuse să-i fie rușine de ea însăși.

Dorise ca Razor să-l vadă pe Jerry. Dorise să-l facă gelos, să-l vadă furios, atît de furios încît să uite de blestemata de distanță pe care o ținea față de ea. Acum însă, își dădea seama că greșise prostește și nu mai știa ce să facă de rușine.

– Ai dreptate, Cody, am... am vrut să te pedepsesc.

Vocea lui abia se auzi.

– De ce?

– Pentru că am vrut să mă săruți, am dorit să-mi spui că fac bine că te doresc, iar tu nu ai făcut nimic din toate astea.

Witchy mieună.

Razor își simțea tîmplele zvîcnind. Gura îi era uscată, iar respirația întretăiată. Să-i spună că e bine că-l dorește ? Deci ea credea că el nu o dorea. El încercase să se convingă pe sine însuși de același lucru. Amîndoi greșiseră. Pentru el, nu era pe lume dorință mai mare decît să o sărute, să-i scoată fusta lungă și bluza lălîie și să descopere femeia de sub haine, femeia care venea la el în vis. Stătea acolo, în bucătărie, mai excitat decît fusese vreodată și se simțea ca ultimul tîmpit.

Ca Don Quijote, luptînd cu morile de vînt. Ca și Cavalerul Lancelot, alergînd să o apere pe Guinevere. Ca Han Solo, tînjind după prințesă. Ca și cavalerul pe cal alb, cu care îl comparase ea. Simțea că își pierde fermitatea. Era cazul să piece cît mai repede de acolo, înainte să facă vreo prostie, ca de exemplu să dea frîu liber dorinței care-l măcina.

Rachel îi simți încordarea și se strădui să se relaxeze. Greșise încă o dată forțîndu-l să reacționeze. Nu fusese niciodată necinstită, nicio-

dată nu apelase la trucuri ieftine. Şi nu putea nici acum.

– Iartă-mă, Cody, m-am purtat prosteşte.

– Aşa e, Rachel. Sînt un singuratic. Fac tot ceea ce fac în deplină cunoştinţă de cauză a rezultatului final şi sînt întotdeauna gata să-mi asum consecinţele acţiunilor mele. Cu alte cuvinte, sînt adeptul legii talionului: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

– Îmi pare rău că te-am rănit, spuse ea îndreptîndu-şi spatele.

Dumnezeule mare, oare cît timp trecuse de cînd cineva îşi mai ceruse scuze în faţa lui? De cînd cuiva îi mai păsase de el? Trecuse foarte multă vreme, numai că pînă acum nu contase. Nu avusese nevoie de consolare sau de iertare. Nu era obişnuit cu ele şi nu ştia cum să reacţioneze în astfel de situaţii. Pînă să vină la Savannah fusese mulţumit de viaţa pe care o dusese. Pînă cînd Rachel îl primise cu bucurie în viaţa ei.

Nu crezuse că o să se bucure, nu rîvnise la un loc în inima ei, nu se gîndise niciodată că ar putea trage vreun folos din situaţia în care era. Cînd începuseră, oare, să conteze toate astea?

Rachel se uita la el cu ochii goi, de parcă ar fi putut să-l vadă, de parcă i-ar fi receptat fie-

care emoție ca pe ceva fizic.

Pisica mieună din nou.

– Hai, Witchy, spuse fata pe un ton imperativ. E timpul să mergem la culcare. Mîine avem o zi grea.

Încercă să treacă pe lîngă Cody. Simțurile acestuia erau înnebunite de mirosul parfumului și de atingerea fustei pe picior.

O prinse de braț ca să o oprească. Nu putea să-i dea drumul.

– Ce faci mîine?

– Trebuie să ridic un nou transport de ceai și să duc ultimile pisici de ceramică la magazinul lui Maude. De ce?

– Dacă vrei să cinezi în oraș, te duc eu.

– Drăguț din partea ta, Cody.

Drăguț! Din nou acest cuvînt – drăguț. Numai că în acel moment el nu se simțea de loc drăguț. Era furios. Avea impresia că se învîrte îl loc, confuz, ca acel titirez al copilăriei care, odată pornit, își pierde culorile într-o pată nedecisă.

– Cine mai bea din ceaiul tău de mure, Rachel ?

Știu răspunsul înainte ca ea să deschidă gura. Știu și se crispă, de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Jerry.

Aerul nopții părea mai încărcat ca de obicei. Razor făcea eforturi disperate să se liniștească pentru a putea adormi, dar în zadar. Nu putea sta nemișcat. Stînd întins în întuneric, îmbrăcat numai în chiloți, fiecare nerv îi părea încărcat cu energie în continuă mișcare. Își frecă ceafa iritat.

Își atinse părul cu degetele. Prea lung, hotărî el. Trebuia să facă un drum la frizer. Ca să strîngă suficienți bani pentru a demara lucrările la casa lui Rachel, trebuia să se impună în fața tuturor gomoșilor din oraș, și pentru asta trebuia să arate corespunzător.

Iar îl apucase! Iar făcea pianuri pentru casa asta!

Avea nevoie de... La dracu, avea nevoie de o femeie! Avea nevoie de Rachel Kimble.

Cu o grimasă de dezgust, se ridică din pat și se duse la fereastră. Afară era o lună plină, mare și strălucitoare, care lumina aproape ca ziua. Casa avea vedere spre rîu, pe care se întrezăreau plutind cîteva barje, ale căror lumini clipeau mărunt printre crengile pomilor de pe

mai. Străzile desenau un tablou regulat, respectînd și acum proiectul inițial al primilor locuitori ai orașului.

Conform scurtei lecții de istorie pe care o primise, primii pomi aduși aici fuseseră duzii, plantați în vederea unei viitoare industrii a mătăsii, dar se uscaseră cu toții de mult. Chiar și grădina *Trustee's*, în care se cultivau toate plantele experimentale, fusese abandonată. Din vremurile glorioase de demult un singur lucru mai dăinuia – cel mai renumit restaurant din Savannah – *Hanul Piraților*.

Pirat.

Căpitanul Perine.

În acel moment, auzi din nou zgomotul pașilor care urcau scara către camera lui. De data aceasta, însă, nu se mai opriră, ci se îndreptară direct spre ușă.

În prag stătea Rachel, la fel ca în fiecare noapte de cînd venise el. Numai că în noaptea aceasta el nu dormea, nici măcar nu era în pat. Iar în noaptea aceasta, ea nu mai purta acea rochie străvezie, nici capotul bătrînesc. Părul blond cădea în cascadă pe umerii goi, lucind ca aurul în lumina lunii.

– Rachel, șopti el răgușit, nu vrei să faci asta.

– Ba da, Cody, vreau. Sigur că vreau.

Ştiuse că în el sălăşuia spiritul mîndru al leului – regele junglei, puternic, maiestuos, ţinîndu-şi toate reacţiile sub un autocontrol sever. Rachel era conştientă de eforturile lui pentru că le simţise foarte clar în tăcerea nopţii.

La fel de puternică era însă şi dorinţa, şi, în momentul în care se lipi de el, primul impuls al lui Cody fu să se dea un pas înapoi, apoi toată rezistenţa i se frînse şi se lăsă absorbit de vîrtejul de senzaţii. O înconjură cu braţele lui puternice.

– Eşti sigură, Rachel ? o întrebă cu vocea întretăiată de emoţie.

Ea îi mîngîie bărbia cu buzele şi şopti numai două cuvinte:

– Foarte sigură.

Razor înţelese că era pierdut. Numai Dumnezeu ştia cît de mult încercase să se ţină deoparte. Sărutările din parc arătaseră foarte limpede cum avea să fie dacă ei doi ar fi fost împreună, iar el fusese cinstit faţă de ea şi încercase să dea înapoi. Simţindu-i corpul tînăr lipit de al lui, ştia că face o greşeală, dar nu mai

exista cale de întoarcere.

Mîinile îi fură cuprinse de un tremur nestăpînit atunci cînd îi atinse cu degetele fața minunat de frumoasă, vrînd să-și întipărească în minte pentru totdeauna, ceva ce el putea să vadă, iar ea numai să-și imagineze. Apoi, buzele li se întîlniră.

Se deschise toată la atingerea lui. Erau cuvinte, dar nici unul nu știa cine vorbise, nici ce. Pentru că nu era momentul vorbelor, al jurămintelor șoptite. Acum vorbeau corpurile, iar jurăminte erau mîngîierile.

– Cred că te-am așteptat întotdeauna, Cody.

– Nu înțeleg de ce, dar cred.

Ea își lăsă mîna să alunece, mîngîindu-i pieptul, stomacul, apoi mai jos pînă la chiloți, unde îi atinse timidă tăria.

– Nu ești îmbrăcat, Cody.

El se forță să nu tremure sub atingerea degetelor curioase.

– Nici tu, domnișoară Rachel. De ce?

– Nu vreau să fie nimic între noi.

– Sînt de acord.

– Cred că ești un om cu totul deosebit. Îi atinse sprîncenele, nasul, apoi degetele coborîră pe bărbia puternică, pe mușchii încordați ai gîtului, ajunseră din nou pe piept și se opriră la

unul dintre sfîrcuri, unde se opri şi ridică întrebătoare capul.

– E ceva aici?

În faţa acestei noi dovezi a puterilor ei de percepţie, Razor simţi un fior pe şira spinării.

– Da, un tatuaj.

– De ce?

– Acum nu mai ştiu. La vremea respectivă, probabil că îl consideram ceva nemaipomenit, un semn de bărbăţie. Ieşisem cu echipa să bem, ca să sărbătorim avansarea mea ca şef de şantier. Îi prinse vîrfurile degetelor şi le duse la buze. Era o tîmpenie.

– Ba nu, te recunosc chiar şi în acel gest. Ce reprezintă?

– Un cuţit, mai precis un pumnal.

Ea se aplecă şi îi mîngîie sfîrcul cu buzele.

– De aici ţi-ai luat numele?

– Nu, porecla am căpătat-o cînd eram în marină, de la briciul pe care îl foloseam.

Întrebarea plecă pe negîndite.

– Ca să ucizi?

– Nu, ca să mă bărbieresc. Dar amîndoi ştiau că e un răspuns dat din delicateţe. Nu-l folosise ca să ucidă, dar n-ar fi ezitat s-o facă dacă ar fi fost necesar.

Rachel tremură.

– Te înspăimînt, Rachel ?

– Nimic din tine nu mă sperie, Cody, în afară de felul în care mă faci să mă simt.

El o ridică delicat şi o purtă în braţe spre patul său, o aşeză şi se dădu un pas înapoi ca să-i poată admira toată splendoarea.

– Şi cum te fac să te simţi?

– Ca şi cum m-aş pierde. Ca şi cum Rachel Kimble ar dispare pentru totdeauna. E ca şi cum m-aş creea din nou, tot timpul. Am avut viaţa mea dinainte, apoi mi-am pierdut vederea şi am avut o altă viaţă după. Acum, viaţa mea este cu tine.

Razor veni către pat, în spatele ei şi se întinse pe o parte, sprijinit într-un cot. Ca şi Rachel, simţea o dorinţă nebună să atingă, să mîngîie, să cunoască perfecţiunea corpului acestei femei care venise la el. Îi găsi buzele din nou şi o simţi cum se deschidea ca un mugur, urmîndu-i mişcările capului, învăţînd repede să răspundă întrebărilor mîinilor.

Prinsă în torentul de senzaţii, ea înflorea sub mîngîieri, pînă cînd corpurile lor înlănţuite cereră imperios mai mult. Atunci, el se mişcă deasupra ei, simţindu-i agitaţia şi găsi locul visat care îl primi cu o neaşteptată căldură. După o scurtă ezitare în faţa unui obstacol ne-

aşteptat, ei se contopiră, iar Razor se simţi ca atunci cînd, la douăzeci şi unu de ani, îşi celebrase primul triumf. Rachel fu cea care îi tatuă pielea cu esenţa ei, încoronată de maiestuozitatea eliberării.

Mai tîrziu, cînd luna se ascundea după copaci, iar lumina ei pălea, Razor îi privi somnul liniştit, de copil, şi se gîndi la cele ce se întîmplaseră. Fusese un lucru minunat, minunat şi profund totodată.

Din prima zi de cînd venise şi-o închipuise pe Rachel în patul său, şi asta noapte de noapte. Acum era cu adevărat acolo, în braţele lui, ca şi în cel mai ascuns colţ al inimii. Refuza să mediteze mai adînc la semnificaţia acelui gînd, la satisfacţia pe care încă o mai simţea, la vulnerabilitatea unui bărbat care făcuse dragoste cu o femeie, care îl aşteptase să vină şi îl acceptase cu toată fiinţa.

Acum, lenevind în lumina caldă a soarelui, se simţea bine. Îi spusese că se vor îndrăgosti unul de altul şi că vor deveni amanţi, şi iată că totul se adeverise. Îi mai spusese despre viitorul lui, despre companie şi despre această

noapte. Mai vorbiseră despre pasiune violentă și neînțelegeri, succes și dragoste. Mai rămînea să se adeverească previziunea că își va recăpăta vederea, și așa trebuia să se întîmple, pentru că speranțele ei erau profund ancorate în această convingere. Dar dacă se înșela? Ce se va întîmpla cu Rachel? Ce se va întîmpla cu ei?

Cînd se trezi, ea dispăruse lăsînd în urmă parfumul care încă mai dăinuia în așternuturile mototolite. Cîteva îndelungate momente el rămase întins, încercînd să-și adune gîndurile, și apoi sări în picioare. Avea inima ușoară cum de mult nu i se mai întîmplase. Trase pe el o pereche de blugi și coborî vioi scările, spre cafeaua al cărei miros îl simțea venind din bucătărie și spre Witchy care precis că era acolo, moțăind pe pervaz.

– Miau? spuse ea și se ridică leneșă în picioare, începînd să-și lingă o lăbuță cu atenție și să-și spele botul.

– Unde e Rachel ?

Pisica nu răspunse. Razor își turnă o ceașcă de cafea și continuă să vorbească de parcă s-ar fi așteptat ca animalul să-i dea replica.

Unde ai fost noaptea trecută, pisică? Știu că știi că noi... adică Rachel și cu mine... că...

Ezită un moment, apoi continuă, vorbind cu pisica și totodată cu sine însuși.

– Am făcut dragoste, Witchy. Am petrecut noaptea unul în brațele celuilalt și nu a fost o părere. A fost real, Witchy, real!

– Miau, fu răspunsul vag al pisicii, care sări de pe pervaz și o luă alene pe scări.

Witchy începuse să se îngrașe. Razor își înconjură talia cu brațele și controlă zona de sub coaste. Și el se îngrășase, sau în orice caz, îl păștea acest pericol dacă nu se apuca mai repede de muncă.

– Rachel?

De data aceasta nu fu nimeni care să îi răspundă. Pînă și pisica îl abandonase.

– Bună dimineața, domnișoară Kimble, spuse Jacques Devoe, ajungînd-o pe Rachel în timp ce ieșea din magazinul de ceaiuri al lui Jerry, de unde se aproviziona de obicei. Înțeleg că faci progrese cu casa. Nu știam că dulgherul locuiește împreună cu tine.

– Da, Cody stă acolo. Nu-și putu reține un zîmbet. Da, sigur că era acolo! Și o aștepta. O să-i mute lucrurile jos, în camera ei. Gata cu

dormitul în paturi separate!

– Cody... mda. Să înțeleg că e ceva mai mult decît un simplu angajat?

Cuvintele fură ca un duș rece, alungîndu-i bucuria pe loc.

– Ce vă face să credeți asta?

– Pentru că radiezi pur și simplu. Poate că asta îți va mări puterile paranormale. Am citit că oameni ca tine sînt cu atît mai receptivi, cu cît starea lor emoțională pozitivă este mai intensă.

– Domnule Devoe, am mai încercat să vă explic că eu nu am premoniții. Eu doar citesc cărțile de tarot. Poate că ar trebui să consultați pe cineva care are, într-adevăr, puteri paranormale.

– A, nu. Tu ești cea de care am nevoie. Sînt foarte sigur de asta. Dar să nu te mai reții. Bună ziua, domnișoară Kimble.

Fu ușurată cînd îl auzi depărtîndu-se. Legătura ei cu Jacques Devoe începea să o deranjeze și nu știa foarte bine de ce. Părea că așteaptă de la ea mai mult decît era pregătită să dea. Deși nu-i spusese, simțea o prăpastie emoțională care o perturba și pe care nu o înțelegea. La următoarea ședință o să-i spună că nu mai are cum să-l ajute.

Scuturîndu-se de senzația neplăcută care o

cuprinsese, își împinse căruciorul în magazinul lui Maude.

– E cineva aici?

Maude nu știa să fie subtilă.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, totul e în regulă. În dimineața asta lumea este absolut minunată.

Maude chicoti.

– Te-ai culcat cu el, nu?

Rachel voi s-o pună la punct doar cu cîteva cuvinte, însă realiză că, numai gîndindu-se la Cody, toată buna dispoziție îi revenise, odată cu amintirea nopții trecute.

– Da, spuse ea simplu. E chiar așa groaznic?

– Cred că ești o fată norocoasă. Nu e el cel mai arătos bărbat pe care l-ai văzut vreodată... Oh, iartă-mă! M-a luat gura pe dinainte.

– Ba nu, să știi că ai dreptate. Nu l-am văzut niciodată, dar știu că e arătos. Și puternic. Și hotărît. Știe exact ce vrea și știe să dea la fel de bine pe cît știe să primească.

– O-ho! După fața ta, îmi dau seama că te-ai bucurat de tot ce ți-a dat. O să facă din tine o femeie cinstită?

Rachel încremeni. Nu îndrăznise să se gîndească mai departe de ziua de azi. Mîine era același tunel întunecat, fără nici o lumină care

să-i arate capătul.

– Dacă te referi la căsătorie, nu știu. Nu m-am gîndit la asta, dar Cody nu pare omul pe care să-l legi cu ceva permanent, cum e căsnicia.

– Păcat, dar așa sînt tipii ăștia mai speciali, se resemnă Maude.

– E într-adevăr deosebit, nu?

Maude aprobă printr-o mișcare a capului și adăugă:

– Sper că ai fost precaută... adică... vreau să zic... tu ești o fetiță inocentă, iar pasiunea e un lucru minunat, dar știi că după o chestie ca asta poți rămîne însărcinată, sau te poți procopsi cu vreo boală.

– Copii? Nu-și putu reține încîntarea din voce. Timp de mulți ani de zile nu-și permisese să se gîndească la întemeierea unei familii și la copii. Toate acestea erau pentru viitor. Apoi suferise accidentul și pe primul loc trecuse simpla supraviețuire.

Fără familie. Fără copii. Fără căsătorie. Nici măcar cu Cody.

– Da, lucrurile astea se pot întîmpla dacă nu ești atentă. Tu ai fost, nu?

– Vrei să spui dacă am folosit anticoncepționale? Nu, nu a fost nevoie. Oh, Maude, chiar

crezi că aș putea să am un copil? Iubesc copiii. Întotdeauna mi-au plăcut.

– Este posibil. De fapt, dacă nu consulți un doctor, este chiar probabil. O să-l sun pe medicul meu și o să te programez la el. Pînă atunci, nu-l mai lăsa pe bărbatul acela să se apropie de tine decît dacă își ia măsuri de precauție. Înțelegi ce vreau să spun?

Precauție? Sigur, știa și ea despre prezervative. Nu puteai să deschizi televizorul sau radioul, fără să auzi despre necesitatea practicării unui sex sigur. Știa despre măsurile de precauție, dar nu știa cum să le folosească. Erau atîtea lucruri pe care nu le cunoștea...

Maude îi scrise un cec pentru noul lot de pisici de ceramică, o îmbrățișă și o conduse către ușă, închizînd-o în urma ei.

Pierdută în amintirea clipelor minunate petrecute cu cavalerul ei pe cal alb, Rachel ajunsese la curbă înainte să-și dea seama. Așteptă să audă zgomotul pașilor celorlalți, apoi traversă strada East Bay și o luă spre casă, pe strada Habersham. Cody îi promisese noaptea trecută că o va duce la Hanul Piraților ca să cineze și se gîndise toată ziua cu ce să se îmbrace.

În dimineața aceea aerul era încărcat. Bule-

tinele meteo avertizau despre iminența unei furtuni tropicale care amenința dinspre Atlantic. Avea să ocolească insulele, dar nu se știa încă dacă o va lua spre golf sau se va îndrepta în sus, pe coastă.

Ajungînd acasă, Rachel auzi pașii mai multor oameni care urcau și coborau scările. Așteptă un moment, apoi intră în casă. Se simțea miros de lemn și se auzea zgomotul unei mașini de găurit.

– Nu vă supărați... spuse ea și aștepta să-i răspundă cineva.

– A, Rachel, intră, spuse Cody pe un ton ciudat. Au venit să monteze telefonul și le-am spus să pună o priză în bucătărie și una în dormitor. Sper că ești de acord.

– Sînt de acord cu tot ceea ce faci tu. Ce planuri mai ai pentru dimineața asta?

O mînă o apucă pe a ei și o trase într-o îmbrățișare tandră.

– Asta!

O sărută și ea știu de ce se grăbise spre casă.

– Întotdeauna ești așa de delicios, Cody?

– Delicios, inventiv, tenace, pasional... și foarte flămînd.

– O să-ți pregătesc micul dejun.

– Tu eşti micul meu dejun.

– Sper, Cody, dar cred că numai cu sărutări n-o să te poţi menţine în formă.

– Acum, însă, sînt în formă şi în orice caz nu la muncă m-am gîndit eu toată ziua.

Razor îşi tot repeta că el era un om simplu, un muncitor constructor, nu un gînditor profund. Munca lui era fizică şi cerea concentrare, iar deciziile le lua de unul singur. În dimineaţa asta însă, parcă era pus pe pilot automat, şi dacă direcţia în care mergea era autodistrugerea, atunci se îndrepta spre ea cu toată viteza.

Witchy se strecură înăuntru, se duse glonţ la farfurioara ei cu mîncare, pe care o goli cu repeziciune.

– Cred că pisicii îi este foame, spuse Razor. Şi mai cred că a cam început să se îngraşe.

– Bine de ea. Asta înseamnă că îi e bine. Şi unei femei ar trebui să-i fie bine, Cody. O recomand cu toată căldura.

O sărută din nou, iar ea îl strînse în braţe, simţind cum aura apropierii lor se răspîndea prin cameră.

– Acum instalează telefonul din dormitor, spuse el, apoi aruncă o privire spre ceaiul din cărucior, moment în care îşi aduse aminte de Jerry. Se încruntă o clipă, după care alungă din

minte începutul de gelozie.

– Telefonul e un lucru util. De azi înainte clienții vor putea suna pentru programare la ședințele de tarot.

Șarpele geloziei îl mușcă din nou. Nu voia nici un bărbat în preajma lui Rachel, chiar dacă reprezenta una din sursele ei de venit. Nu-l încînta ideea că primea străini în casă, străini pe care nu putea să-i vadă. La plecare, trebuia neapărat să-i ia un cîine. Nu era mare lucru, dar tot era o metodă de protecție.

– A trecut poștașul pe aici și ți-a lăsat două scrisori de la bancă – una de la Societatea Istorică și o notă de plată de la compania de energie electrică. Maude ți-a lăsat vorbă că ți-a aranjat întîlnirea cu doctorul. Ești bolnavă?

– Nu. Roși, aducîndu-și aminte de conversația cu Maude.

– Atunci de ce te duci la doctor?

– Pentru că... vreau să spun că noi... noi am...

Îi înțelese ezitarea.

– Te duci la medic din cauza mea. Pentru că noi... Vrei să-ți prescrie niște pilule?

– Da. N-am crezut că voi avea vreodată nevoie de așa ceva, dar acum cred că e mai bine așa. Maude crede că ar fi o mare greșeală

să rămîn însărcinată... să am un copil.

Rachel însărcinată. Rachel însărcinată cu copilul lui. Gîndul acesta îi tăie respirația. Gîndul și amintirea tatălui său ieșind pe ușă.

– Maude e mult mai deșteaptă decît am crezut, spuse el tăios, însă privindu-i fața pe care fericirea pălea, regretă că deschisese gura. Vreau să spun că ai putea rămîne însărcinată, dacă nu cumva ești deja.

Cristoase, de ce nu se gîndise la acest risc? Nici măcar nu-i trecuse prin minte. Întotdeauna avusese mare grijă înainte. De foarte multă vreme, relațiile sale cu femeile fuseseră numai în scopul unei plăceri scurte și reciproce, așa că nu voia să lase nimic la voia întîmplării.

Nu avea de gînd să devină un ticălos vulgar ca tatăl său. Nu voise nici să ajungă în situația ca o femeie să-i pună condiții. Nu avusese nevoie de complicații în viața lui și așa destul de complicată.

Nici acum nu avea, dar își dăduse seama că făcuse dragoste cu Rachel fără să-i treacă prin cap să o protejeze. De ce? Chiar acum, singurul lucru la care se gîndea era Rachel cu un copil. Copilul lui. Se întunecă la față. Nu voia copii. Scurtul moment de bucurie fusese doar o reacție instinctivă de mascul.

– Ce scrie în scrisori, Cody? întrebă ea, de parcă ar fi intuit că lui îi trebuia niște timp de reflecție ca să-i poată asimila explicația.

– Ești sigură că vrei să le deschid?

– Sigur, nu am secrete. De obicei mi le citește Maude.

Recunoscător pentru schimbarea subiectului, el luă scrisorile.

– Prima este de la bancă. Ți-ai epuizat contul și ai întîrziat cu plata ipotecii. Cea de-a doua este o notă de plată pentru... o examină cu atenție și înjură. Pentru împrumutul luat ca să iei casa de pe malul rîului.

– Cît de mare e suma?

– Trei sute patru dolari, scadenți la cincisprezece ale lunii curente. Puse nota de plată pe masă. Rachel, știai de asta? Știai că Harry a ipotecat această casă care e pe numele tău?

– Da, am și semnat hîrtiile.

Ceva în vocea ei îl opri să nu sară la ea.

– Ai semnat hîrtiile? Cînd?

Promisiunea făcută lui Harry că n-o să-i spună lui Cody de venirea lui fusese o mare greșeală. Nu se gîndise cum va reacționa cînd va afla. Pe de altă parte însă, știa că dacă Razor ar fi aflat de venirea lui Harry, atunci mai mult ca sigur că ar fi căutat și ar fi găsit o cale să

ajungă la el, iar ea nu voia ca Razor să piece.

– Ieri. Ieri mi-a adus hîrtiile la semnat. Pînă ieri, nu am ştiut de cealaltă proprietate. Nu-ţi face griji pentru întîrzierea plăţii. A spus că se va ocupa el de toate.

Razor încremenise.

Harry fusese în casă iar Rachel nu-i spusese. Fu invadat de dezamăgire, mai ales că nu se putea abţine să nu o vadă pe fată ca o complice a lui Harry. Ea voia cu tot dinadinsul să-l ţină acolo nu ca să-l ajute, ci ca să-şi ajute unchiul. Fuseseră împreună pînă la cel mai intim mod şi totuşi ea nu-i spusese. De ce?

Acesta să fi fost motivul pentru care venise la el în aceeaşi noapte? Ca să-l lege şi mai strîns de ea? Dacă asta urmărise, atunci reuşise al dracului de bine. Se simţea trădat. Fusese manipulat.

– Cred că ar fi bine să ştii, Rachel, că în conformitate cu documentele de la bancă, pînă ieri după amiază rata la casă nu fusese achitată.

– De unde ştii?

– Pentru că am fost acolo. M-am dus la bancă, fiindcă că voiam să discut nişte aspecte privind finanţarea reparaţiei. De acolo am plecat la comisia de planificare a Societăţii Is-

torice. Nu-mi vine să cred că eu le promiteam că am să-ți repar casa, în același timp în care Harry îți dădea la semnat hîrtiile prin care te lăsa fără garanții. Ce ticălos!

– Nu, Cody. Harry n-ar face una ca asta.

– Ba exact asta a și făcut! Te-a pus să semnezi niște hîrtii prin care tu puteai să rămîi fără casă. De ce, Rachel?

– A spus că un prieten de-al lui avea nevoie de bani și voia să-l ajute.

– Ca să vezi! Harry, bunul samaritean, salvatorul celor săraci și asupriți! Nu cred o iotă din toate astea.

– Nu știu de ce, Cody. Uite cîte a făcut pentru mine.

– Mda, adevărat, și asta mă pune pe gînduri. Dar de ce nu mi-ai spus că a fost aici?

– Am... n-am vrut să mă părăsești, Cody.

Simți că i se usucă gîtul. Deci avusese dreptate.

– De ce, așa ți-a spus Harry?

– Da, adică nu... Nu înțelegi. Stai!

Razor, care tocmai se întorsese ca să iasă pe ușă, se opri.

– Cody, e adevărat că Harry mi-a spus să te țin aici cu orice preț. Dar nu pentru asta am venit la tine în noaptea aceea. Am venit la tine

pentru mine.

– Da? Şi de ce, mă rog frumos?

În liniştea care se lăsase între ei îl putură auzi pe instalatorul de telefoane care făcea ultimile verificări, după care îşi strînse sculele şi coborî.

– Gata, domnule Kimble, totul e în regulă. Pisica dumneavoastră are însă un comportament cam ciudat. Îşi face un culcuş în cămăruţa de sub scară.

– Aştept, Rachel, spuse Cody după ce omul plecă. De ce ai venit la mine?

– Pentru că ştiam că o să pleci, şi voiam să fiu cu tine înainte de asta.

– Să fii cu mine?

Nu voia să o lase să se piardă în explicaţii lacrimogene. Voia s-o audă mărturisind, cerînd iertare, absolvindu-l astfel de vina pe care şi-o atribuia pentru sentimentele pe care şi le înfrîna atît de greu.

– Am vrut să faci dragoste cu mine. Am vrut să mă ţii în braţe şi să te simt în mine. Am vrut şi eu să simt că mă iubeşte cineva pe care îl iubesc.

Șase

Razor își petrecu restul zilei muncind la refacerea casei. Din felul în care lucra, repezit și zgomotos, Rachel înțelese cît de mare era furia pe care abia și-o stăpînea. Se aștepta în orice moment ca leul ei mîndru să înceapă să ragă. Nici măcar nu-i vorbea. Îl auzise odată dînd un telefon. La prînz, luase un sandwich și-l mîncase pe fugă, tăcut, stînd pe treptele de la intrarea din spate a casei.

Invitația lui la cină părea uitată, pînă cînd el

intră în casă şi urcă scările.

– Fac un duş şi mă schimb, Rachel. Avem masă rezervată la ora şapte.

– Mai mergem?

Părea surprinsă, luată pe nepregătite. Ce naiba, şi doar nu voise să-i dea motive de îngrijorare. Faptul că o dorea continuu era doar problema lui şi îşi bătuse capul toată ziua ca să găsească o ieşire din această situaţie.

– Sigur că mergem. Te-am invitat şi nu-mi iau niciodată cuvîntul înapoi.

Încordarea încă nu voia să o părăsească. Lucrase pînă atunci cu un bulgăre de argilă şi-şi ştersese de cîteva ori fruntea asudată, lăsînd cîteva dungi negre. Arăta acum ca o fetiţă, o fetiţă care făcea pe curajoasa, şi tot ceea ce voia era să o ia în braţe şi să-i spună că totul era în ordine. Dar nu putea să o facă.

Nu avea sens să-i spună fetei că se ţinea întotdeauna de cuvînt, pentru că ea o ştia deja, şi asta se vedea din felul în care luase în mînă argila după ce o pleznise cu toată puterea de placa de modelaj.

Razor îşi aduse aminte că fusese cam dur, şi încercă să o dreagă.

– Nu mă ţine în picioare, domnişoară Rachel, vreau să mai văd încă un loc despre care se

spune că e bîntuit de un pirat. Să nu-l lăsăm pe Căpitanul nostru să creadă că a pus monopol pe timpul nostru.

Avea drepate. Ea era la limita răbdării. După un moment de gîndire Rachel acoperi argila cu un șervet și îl urmă, nu înainte ca el să fi ajuns la etaj.

Nu trebuia să-i spună că făcea eforturi disperate ca să înțeleagă ceea ce se petrecuse. Știa deja, însă, cum să dea de capăt situației, era un lucru la care nu se gîndise, încă.

Seara avea să fie cu totul deosebită. Pentru ea, cel puțin. Pînă în acel moment, tot ceea ce se întîmplase între ei fuseseră lucruri intime și, pînă la un punct, practice. Se întîlniseră pentru că fiecare avea ceva de care celălalt avea nevoie. Cody voia ca prin ea să-l găsească pe Harry și, cu toate că prefera să nu se gîndească la asta, ea spera ca prin el să-și recapete vederea. Nevoile amîndoura trebuiseră să treacă pe planul secund, datorită dorinței fizice de nestăpînit care îi cuprinsese, și a cărei intensitate nu scăzuse nici o clipă.

Rachel se îndreptă spre șifonier și deschise ușa. Toate hainele erau aranjate pe culori, iar obiectele de îmbrăcăminte care se asortau erau prinse între ele cu ace de siguranță.

Pentru acea seară avea o singură rochie care s-ar fi potrivit. O cumpărase cu ani în urmă, pentru o reuniune în scopul colectării de fonduri, unde fusese invitată de un student bursier a cărui mamă era o promotoare fervență a acțiunilor filantropice. Era făcută din șifon, cu o fustă scurtă, tinerească, care foșnea la cea mai mică mișcare și un corset din dantelă neagră, transparentă, peste care se punea o cămașă vopsită natural. La această toaletă își puse o pereche de ciorapi negri și niște pantofi cu tocuri scandalos de înalte. Făcu cîțva pași în timp ce-și aranja părul. Trecuseră aproape trei ani de cînd nu se mai îmbrăcase așa, de cînd nu mai fusese invitată la cină de cineva mai deosebit.

Voia neapărat să arate bine pentru Cody. Se împiedică și se apucă de colțul mesei, înjurînd. După săptămîni de frustrare în urma accidentului se resemnase, în sfîrșit, cu orbirea. Avusese clipe de depresie atît de adîncă încît își dorise ca acei ticăloși să o fi ucis decît să o lase fără vedere. Niciodată însă nu-și regretase starea mai mult decît în ultimile două săptămîni.

Își făurise în minte chipul lui Cody și completase imaginea cu mîinile, dar dorea atît de mult să-l vadă! În seara aceasta voia să se uite în

oglindă și să-și vadă propriul chip, să se aranjeze cît putea mai bine. Nici una din acestea nu era însă posibilă. Cu un oftat de regret își mai verifică o dată părul, rugîndu-se să nu existe nici o șuviță rebelă.

Se fardă pe pipăite și își dădu cu pudră, ca să nu-i lucească fața. Tocmai își dădea discret cu apă de colonie cînd auzi un ciocănit.

Respiră adînc și se îndreptă spre ușă, o deschise și așteptă reacția lui Cody.

Care nu se lăsă mult așteptată. El o trase pur și simplu în brațe și o sărută apăsat, scoțînd un sunet prelung de plăcere. O clipă mai tîrziu, agrafele zburaseră prin cameră, lăsînd în voie cascada de păr auriu.

– Rachel, Rachel, mă faci să fierb!

– Asta e bine.

– Rezervarea noastră! spuse el răgușit.

– Chiar trebuie să mergem?

– Cred că ar fi bine. Adu-ți aminte ce a spus Maude.

– Maude? murmură ea.

– Maude și... și întîlnirea cu doctorul.

– Oh... se trase Rachel înapoi, cu tot corpul țipînd de protest. Cred că am uitat. Nu crezi... vreau să zic, n-am putea să...

– Nu, nu cred și nu, n-am putea. Adică am

putea, dar n-o vom face. Ai şi aşa destule probleme şi nu vreau să mai ai una după ce am să plec... Razor răsuflă adînc.

După ce am să plec? Şi-ar fi luat înapoi ultimile cuvinte, dar nu putea, iar ea ştia ce voise să spună. Toată ziua se purtase de parcă relaţia lor şi-ar fi primit confirmarea permanentizării, iar el îi atrăsese atenţia că nu era decît ceva efemer. Se părea că nu putea face nimic care să-i schimbe intenţiile, iar el nu era destul de deştept ca să se prefacă.

– Trebuie să fii un om foarte puternic, Razor Cody, spuse ea, întorcîndu-se la măsuţa de toaletă şi începînd să-şi prindă din nou părul. Sau unul foarte prost.

– Ai dreptate, în ambele privinţe. Rachel ...

– Da?

– Nu-ţi prinde părul. Îmi place aşa cum e.

Iar o făcea. Dădea înapoi, apoi făcea o remarcă stupidă, care să atenueze respingerea. Ea stătea în faţa oglinzii, o oglindă în care nu putea să vadă nici o imagine. De data aceasta însă era mulţumită, pentru că nu putea să-şi vadă durerea din ochi şi frustrarea care cu siguranţă că i se citea pe faţă.

– E-n regulă, Cody. Ţi-am mai spus, nu cer nimic de la tine. Mergem ca să ne întîlnim cu

altă fantomă?

Înainte ca el să fi avut timp să-şi dea seama dacă răspunsul ei era dictat de instinct sau se baza pe acea capacitate extrasenzorială, fata trecu pe lîngă el şi ieşi pe uşă. Ajungînd în hoi, se împiedică uşor de o neregularitate a podelei.

– Stai, aşteaptă, sprijină-te de mine.

O apucă delicat de cot şi porniră către scară într-o linişte deranjată numai de sunetul scos de cizmele lui de cowboy, care se armoniza cu cel al tocurilor ei. Se lipi de zid, astfel încît ea să se poată sprijini de balustradă, mintea lui lucrînd febril în căutarea unei soluții pentru a uita de cină, piraţi şi protecţie. De data aceasta, Razor fu cel care păşi ezitant. Coborîtul scărilor era pentru el la fel de dificil ca şi pentru Rachel, numai că, în cazul lui, cizmele nu aveau nici o vină.

– Mi s-a spus că *Hanul Piraților* nu s-a schimbat prea mult, spuse Rachel. Este în acelaşi loc unde a fost, locul pe care primii colonişti l-au numit Grădina *Trustee*.

– Arată ca o închisoare, se strîmbă Razor ocolind scuarul de lîngă parcare şi înaintînd

spre intrarea clădirii de lemn.

Rachel rîse.

– Grădina *Trustee* este locul unde fondatorii orașului au plantat primele plante și primii pomi care aveau să populeze colonia. Ține-mă strîns, Cody, n-aș vrea să cad tocmai în fața a jumătate din locuitorii din Savannah.

– N-o să cazi. Ești cu cavalerul pe cal alb.

– Dacă stau și mă gîndesc bine, spuse ea alintîndu-se sub brațul lui protector, cred că îmi place mai mult leul meu.

Rezistă cu greu tentației să o ducă înapoi la camionetă și să lase frîu liber dorinței nebune de a o săruta. Ca să scape, făcu un efort să-și focalizeze atenția pe altceva decît pe curbura delicioasă a gîtului ei și pe mirosul amețitor al parfumului. Încercă o conversație nevinovată.

– La Societatea Istorică mi s-a povestit despre duzii care erau aici cîndva.

– Da, așa e. Coloniștii i-au cultivat pentru că intenționau să crească viermi de mătase. Din păcate, duzii nu s-au putut aclimatiza, ca și viermii de altfel.

– Au fost aduși într-un loc greșit și la un moment nepotrivit, spuse Razor. Ca mine. Pomii și viermii nu supraviețuiseră. Se întreba dacă nu îl aștepta și pe el același deznodămînt.

Fata de la intrare îi conduse în foaierul restaurantului întunecat și zgomotos. În acest stabiliment puteai găsi mese pitite prin toate colțurile și, ca într-un joc de copii, Rachel și Razor își urmară gazda printr-o serie de camere care dădeau una în alta.

Pentru că el o ținea ferm pe după umeri ajunseră fără cea mai mică ezitare la o masă așezată în colțul unei sufragerii spațioase.

Razor o ajută pe Rachel să se așeze, apoi refuză lista cu vinuri. Avusese deja o încercare nefericită de a o uita pe fată bînd bere peste măsură. În noaptea aceasta trebuia să fie cu toate simțurile treze.

Era însă o mică problemă. Unul din simțuri părea că are program separat. Bine că stăteau într-un colț întunecat și bine că el și Rachel stăteau de-o parte și de cealaltă a mesei.

– Povestește-mi despre „locatarul" hanului, spuse Razor.

– Vrei să spui Căpitanul Flint. Este piratul după care Long John Silver și-a botezat papagalul.

– Stai puțin! Long John Silver este un personaj din Comoara din Insulă, nu unul real.

– Știu. Robert Louis Stevenson avea multă imaginație. Păcat că Flint a fost total lipsit de

așa ceva.

– Cum vine asta?

– Și-a pierdut comoara și a pretins că i-a furat-o cineva.

– Poate că tocmai pe asta o caută prietenul Jacques. A fost și el pe aici?

– O, da. M-a invitat chiar să vin cu el, ca să văd dacă simt ceva. Înainte să întrebi, îți spun eu că nu m-am dus.

Ar mai fi putut să spună, *numai pentru comoară, nu m-aș fi dus.*

– Și ce s-a mai întîmplat cu tipul?

– Conform celor spuse de un bătrîn servitor al hanului, el a auzit zgomote la etaj, unde l-a găsit pe căpitan „care să tot foia și să tot sucea pîn pat". Mai sînt încă angajați care jură că îl aud în camera lui cerînd rom și blestemînd pe cineva care vrea să-i ia aurul.

Tocmai erau pe cale să-și termine supa, cînd șeful comisiei de planificare se opri la masa lor.

– Bună seara, domnișoară Kimble. Sînt Winston Philips, de la comisia de planificare. Am fost onorați cînd domnul Cody a trecut pe la noi. Urmărim cu interes evoluția lucrărilor efectuate de dînsul la casa dumneavoastră. Se pare că știe foarte exact ce are de făcut.

– O, da, Cody muncește din greu.

– Comitetul de conducere al Comisiei Istorice este foarte încîntat. Vă urez o seară plăcută.

Rachel își întinse mîna spre cea a lui Razor evitînd paharele, farfuriile și celelalte obstacole.

– Îți mulțumesc, Cody.

Următorul vizitator fu directorul băncii, care își drese vocea ca să-și facă anunțată prezența.

– Domnișoară Kimble, sînt Richard Tarpe, de la First American Savings. Încîntat să aflu că ați găsit un sprijin financiar. Bună seara, domnule Cody.

După plecarea acestuia, Rachel simți că o podidesc lacrimile. Luă șervețelul din poală și își tamponă buzele și colțurile ochilor.

– Nu trebuia să faci asta, Cody.

– Bineînțeles că nu trebuia, dar după cîte ți-a făcut unchiul tău, era clar că ai nevoie de cineva care să-ți apere interesele. Îți mai aduci aminte de nebunul din cărțile tale?

– Da, îmi aduc aminte.

– Ei bine, nu sînt foarte sigur dacă îl reprezintă pe Harry sau pe mine.

– Tu în nici un caz, Cody. Tu ești cavalerul meu pe cal alb, galopînd în furtună, nu?

– Fiindcă tot veni vorba de furtună, zise el, aruncînd o privire pe fereastra din spatele lor,

se pare că mica perturbare tropicală ne trimite un avertisment.

– Plouă?

– Nu, dar la buletinul meteo au anunțat că furtuna se deplasează cu rapiditate spre coastă. Încă nu a ajuns la uscat, dar se pare că o să avem un pic de ploaie și de vînt.

Mîna fetei încă o mai strîngea pe cea a lui Razor. Lui îi plăcea felul ei deschis, faptul că nu-și ascundea sentimentele. Stătea ușor întinsă peste masă, cu ochii puțin coborîți astfel că atunci cînd privea în sus, spre el, erau umbriți de genele lungi, ceea ce le dădea un aer de pasiune intensă.

Razor înghițea cu noduri. Purtau o conversație banală despre vreme, în timp ce fiecare fibră nervoasă trimitea mesaje alertate despre cu totul alt fel de perturbare.

– Mai povestește-mi despre tine, Rachel. Ce făceai ca educatoare?

– Am lucrat într-o școală particulară, o școală specială, unde copiii erau încurajați să învețe multe lucruri. Unii se dedicau muzicii, alții limbilor străine. Eu mă jucam cu ei și îi iubeam astfel încît să nu fie timorați.

Îi iubeam astfel încît să nu fie timorați. Da, cu siguranță că Rachel făcea asta. Dădea altora

ceea ce avusese și ea nevoie – dragostea și încrederea, care-i lipsiseră atîta vreme. Era însă o diferență: Rachel continua să dea în condițiile în care el încetase să mai ceară.

Tîrziu, cînd părăsiră restaurantul, fata n-ar fi fost în stare să spună ce a mîncat. Se simțea legănată de un sentiment extraordinar de plăcut – Cody ținea la ea atît de mult, încît luase asupra sa problemele legate de primărie și de bancă. Pentru ea, astea nu erau reacțiile unui om care era doar în trecere.

Dorința lui de răzbunare era oare suficientă să-l țină în Savannah? Devenise el sprijinul și amantul ei numai ca să fie sigur că nu-l va alunga? Se mai folosea încă de ea numai ca să ajungă la Harry, așa cum îi declarase?

Nu. Era posibil ca ea să nu-i cunoască exact planurile de viitor, dar, indiferent de asta, Cody era într-adevăr cavalerul ei pe cal alb. Era un om bun, care ținea la cei din jur. Îi povestise despre trecutul său, iar ea realizase că nu o mai făcuse cu nimeni altcineva, chiar în timp ce aborda subiecte dureroase, ca boala mamei și plecarea tatălui.

„Sprijină-te de mine", spusese el și-i oferise o părticică din ființa lui, pentru că ea avea nevoie.

Cînd, în drum spre casă se opriră la farmacie

ea înțelese de ce. Cînd o luă în dormitor și o dezbrăcă ea îl ajută. Apoi, cînd el deschise punguța de hîrtie și-i deșertă conținutul, ea auzi zgomotul făcut de mai multe pachețele care cădeau pe cuvertură și zîmbi.

Cody spusese că pleacă, dar numărul de pachețele spunea că nu se grăbește prea tare.

Asta, și faptul că se conformase măsurilor de precauție, făceau ca totul să fie perfect.

Pentru Rachel, *perfect* suna destul de bine.

Și așa a și fost, mai bine decît visase ea vreodată.

Pe parcursul următoarei săptămîni, Razor își definitivă planul de restaurare a casei. Îl înaintă comisiei pentru urbanism și, fără să mai aștepte răspunsul lor, începu deja reparațiile pe care le putea face în acea etapă.

Orice persoană rațională ar fi cerut de la Rachel niște răspunsuri, răspunsuri legate de Harry, despre puterile ei paranormale, chiar și despre pisică, însă, în loc să pună întrebări, Razor o săruta și nimic altceva nu mai părea important. Între două ședințe de ghicit în cărți, Rachel și Cody munceau cot la cot, curățind

tapetul scorojit de pe pereții foaierului, stînd cu orele pentru un perete care în mod normal n-ar fi luat nici jumătate din timp.

Rachel se întîlni, în sfîrșit, cu medicul care îi dădu o rețetă de anticoncepționale, avertizînd-o însă că o vreme nu va fi eficace. După aceea, se duse și la un oftalmolog care îi consultă ochii și confirmă că nu se punea problema unei orbiri permanente.

„Perturbarea tropicală" era un uragan în toată regula, se numea *Belle* și se oprise pe undeva la est de Talahassee.

Deși fondurile sale scădeau văzînd cu ochii, Razor își cheltui o parte din ele pentru angajarea unui detectiv particular, care descoperi că Harry nu venise la Savannah nici cu trenul, nici cu avionul și nici cu o mașină închiriată. Nu-i putuse da de urmă în nici unul dintre hoteluri sau pensiuni și nici unul dintre vecinii lui Rachel nu-l văzuse venind sau plecînd, nici acum și nici atunci cînd o adusese prima dată.

Pe scurt, Harry era un mister la fel de mare ca și fantoma din casă.

Rachel reușise să adune banii necesari pentru plata din octombrie și pentru acoperirea penalizărilor, însă noiembrie bătea la ușă, iar Razor era din ce în ce mai furios pe fostul său

asociat. Să-l lase pe Razor cu buzele umflate era una, dar să o arunce pe Rachel în gura lupilor finanţelor, era cu totul altceva.

În timp ce ea lucrase toată ziua în atelier, el trecuse în revistă ofertele primite pentru restaurarea caselor multor locuitori ai Cartierului Istoric, atraşi de renumele deja format. Dacă voia să ajute la refacerea locuinţei fetei, atunci avea nevoie de surse de finanţare. Cea mai rezonabilă părea reparaţia casei, aflată la un bloc distanţă. Planurile erau deja făcute şi aprobate, deci trebuia doar să le pună în practică. Reuşise să-i convingă pe doi dintre cei mai buni oameni ai săi din New Orleans să-şi strîngă sculele şi să vină la Savannah. Mai rămînea să şi le completeze pe ale lui. Şirul gîndurilor îi fu întrerupt de o ciocănitură la uşa din spate. Lăsînd deoparte planurile, se duse să deschidă. Lîngă camioneta sa era parcată o furgonetă verde care îi părea cunoscută, iar în prag stătea un bărbat atît de arătos, încît pînă şi Cody fu impresionat. Avea pielea perfect bronzată, dinţii perfect de albi şi un zîmbet leneş perfect. Rămase cu mîna ridicată şi tre-

sări cînd îl văzu pe Razor. Întrebă nesigur:

– Tu cine eşti?

– Dulgherul. Dar tu?

– Sînt Jacques Devoe. Venisem la Rachel pentru o şedinţă de tarot, dar, dacă tu eşti expertul în restaurări, atunci am să vorbesc mai întîi cu tine.

– Despre ce?

– Despre construcţia acestor case vechi.

– De ce? Dacă Jerry putea fi considerat ca o ameninţare, atunci omul ăsta era o adevărată bombă şi amorsată pe deasupra. Devoe păru surprins, dar numai cîteva clipe, căci replică:

– Cred că în unele dintre casele astea vechi ar putea fi ascunse comori.

– A, tu eşti vînătorul de comori! Şi eu am vrut să-ţi vorbesc. Chiar crezi că Rachel o să te ajute să le găseşti, numai dîndu-ţi în cărţi?

– Nu neapărat, dar sînt ferm convins că spiritele îşi păstrează secretele trecutului. Aceste secrete ar putea fi comori, iar paranormalii au puteri de percepţie extrasenzoriale.

– Cine e, Cody? Rachel intrase în bucătărie.

– Clientul tău. A venit pentru şedinţa de tarot.

– Oh, Jacques. Intră, te rog şi scuză-mă, dar nu mi-am dat seama cînd a trecut timpul.

– Nici o problemă. Am făcut puţină muncă de

detectiv prin împrejurimi. Ştiaţi că şi casa asta a aparţinut cîndva unui pirat notoriu?

Pentru prima dată după multe zile de absenţă, un curent de aer rece năvăli în hol, lovindu-l pe Razor peste ceafă.

Deci te-ai întors, în sfîrşit, Căpitane Barbă Roşie!

– Da, am auzit de povestea asta veche, spuse Rachel încet, dar n-am fost convinsă niciodată că e adevărată.

Devoe trecu de Razor, se întoarse, privi înapoi, apoi intră în camera de primire, în timp ce Rachel aprindea lampa cu ciucuri roz şi se aşeza la masa de lucru.

– N-ai simţit niciodată ceva, ca o prezenţă străină, aici?

– Ăăă, nu, şi aş fi ştiut dacă ar fi fost cineva.

În timp ce Jacques se aşeza Razor văzu umbra lămpii mişcîndu-se deasupra lor. Uitînd de scule, Razor mai întîrzie în birou. Era ceva cu omul ăsta, ceva care îl deranja şi era evident că o deranja şi pe fată. Ce alt motiv ar fi avut să mintă în privinţa Căpitanului Perine? Sau poate că, într-adevăr, nu-i putea detecta prezenţa...

– Rachel, astăzi aş vrea să facem ceva deosebit. Aş vrea să-mi citeşti în cărţi despre casa ta.

– N-am mai făcut niciodată asta, domnule Devoe, şi nu cred că ar merge. Între mine, client şi cărţi trebuie să existe o conexiune mentală. Clientul trebuie să pună întrebări, întrebări la care eu să pot răspunde.

– Foarte bine, atunci întrebările mele vor fi legate de casă, mai precis de Căpitanul Perine.

– De ce vă interesează Căpitanul Perine?

– Pentru că, din scrierile vechi, rezultă că avea o comoară foarte mare, aur şi bijuterii, pe care voia să o arate noii sale soţii. Recent a fost descoperită în largul coastelor unei insule din Caraibe epava unei nave care se crede că a aparţinut lui Perine. În ea se afla un cufăr plin cu pietre preţioase.

– Înseamnă că deja i-ai găsit comoara.

– Nu în totalitate. Din jurnalul pe care i-a lăsat, rezultă că îi promisese frumoasei logodnice mai mult, mult mai mult.

Aerul rece care-l atingea pe Razor păru să crească în intensitate. Pisica apăru brusc şi veni spre el, frecîndu-i-se frenetic de glezne.

– Îmi pare foarte rău, dar nu cred că te pot ajuta, Jacques. Nimic din casa asta nu mi-a dat de înţeles că ar ascunde vreo comoară. Poate că ar trebui să renunţi la şedinţă.

Ca şi cînd ar fi realizat că o înspăimînta pe

Rachel, Devoe rîse din toată inima.

– Nu. Aş vrea totuşi să o facem.

– Bine, spuse Rachel, însă Razor îşi dădea seama că e iritată. Începem?

Procedînd la fel cum procedase cu Cody la venirea sa, îi spuse bărbatului pe care îl numea Jacques să amestece şi să taie cărţile, apoi să citească numele cărţilor pe care le întorcea. Nu era limpede dacă Devoe sesiza chinurile prin care trecea fata, dar pentru Razor erau evidente. Se poticnea la citire, mîinile îi tremurau, iar ochii ei albastru-violet se înneguraseră încercînd să descopere ce voiau să spună cărţile.

După un timp se opri, lăsă pachetul şi scutură din cap.

– Îmi pare rău, Jacques, dar mă doare capul cumplit. Cărţile nu sînt clare şi mi-e teamă că ţi-aş da informaţii care te-ar putea duce într-o direcţie greşită. Trebuie să fie din cauza presiunii. Uraganul...

– Uraganul?

– Da, *Belle*. O să ajungă la coasta Georgiei cît de curînd. Vino, te rog, după ce va trece.

– Nu, se încăpăţînă el, nu cred că asta e cauza. Tu vezi ceva, continuă el, cărţile ţi-au spus că în casa asta e ascunsă o comoară. Sau îngropată pe undeva, pe aici. Aşa-i?

– Nu, se întîmplă foarte rar să aflu din cărți ceva atît de concret. Eu îți pot oferi doar răspunsuri generale și e treaba ta să le aplici întrebării pe care mi-ai pus-o.

– Posibil, spuse el, cu o undă amenințătoare în voce, dar poate că te vei mai gîndi și la ceea ce nu mi-ai spus acum. Voi reveni, Rachel. După furtună. Vom discuta din nou și o să-mi spui tot ce știi.

Plecă, lăsînd-o pe Rachel încremenită la masă, dînd din cap de parcă ar fi răspuns unui semnal.

– Ce s-a întîmplat, iubito? Razor veni lîngă ea și o înconjură cu blîndețe pe după umeri.

Iubito? Îi spusese „iubito", dar nici chiar asta nu putea înlătura intuiția unui pericol iminent. Pentru că era un pericol – pentru Cody. Jacques reprezenta o amenințare pentru el. Ea nu înțelesese care era semnificația cărților, dar simțise forța unor pasiuni dezlănțuite, care, de data asta, erau legate de Razor.

– Nimic, spuse ea cu vocea nesigură, mai precis nimic de care să fiu sigură. Cred că ai dreptate, Cody, ar fi mai bine să te întorci. Să pleci de aici!

– Să plec? Ce dracu vrei să spui?

– Spun că ești în pericol.

– Ce fel de pericol?

– Nu știu. Nu pot obține imagini mai concrete, dar e aici, îl simt.

– Jacques, căutătorul de comori! Are vreo legătură cu Jacques Devoe?

– Nu... da... nu sînt sigură. În orice caz, cred că nu direct.

Razor se întoarse către ea și o înconjură cu brațele. De data aceasta, însă, ea nu se mai topi sub atingerea sa, rămînînd rigidă și nemișcată.

– Bine, Rachel, eu tot nu-ți înțeleg puterea asta deosebită, dar cred că simți un pericol planînd asupra mea. Stai jos. Acum e rîndul meu să-ți fac o ceașcă de ceai, după care mai stăm de vorbă.

– Nu. Mi-e frică.

– Te voi proteja.

Nu ea, ci Cody avea nevoie de protecție.

– Deschide radioul, Cody.

El se conformă și, preț de cîteva clipe, ascultară bruiajul din difuzor care anunța apropierea furtunii, înainte ca vocea crainicului să se facă auzită.

– *Institutul Meteorologic a anunțat în această dimineață că furtuna tropicală Belle și-a mărit intensitatea, atingînd proporțiile unui uragan.*

Furtuna și-a schimbat direcția, îndreptîndu-se spre uscat, spre un punct aflat undeva între Savannah și Charleston, statul Carolina de Sud. Rămîneți pe recepție pentru alte informații. În acest timp, cei care locuiți pe, sau în apropierea cheiurilor, este bine să vă pregătiți de evacuare.

O pală de aer rece venită de nu se știe unde, o lovi pe Rachel, aducînd cu ea mirosul sărat al mării. Poate că nu înțelesese exact semnificația cărților, dar știa că avea dreptate în privința lui Cody și a pericolului care îl pîndea. Un pericol de moarte!

Și atunci înțelese.

Amenințarea nu venea de la Jacques ci de la Harry! El insistase să-l țină pe Cody acolo, cu orice preț. Cody era în pericol din cauza ei.

El încercase să o prevină în privința lui Harry, dar ea refuzase să asculte. Acum însă, totul era clar. Harry se folosise de ea ca să-l atragă pe Razor în Savannah, pentru un scop care încă îi scăpa. Ședința de tarot a lui Cody nu prevestise nimic rău. Era deci clar că undeva greșise la interpretare. Trebuia să-l scape pe Cody. Acum!

Înainte să fie prea tîrziu.

Nu trebuia să-i vadă fața ca să-și dea seama

cît era de încăpățînat. Nici prin cap nu-i trecea să plece.

– *Belle* va lovi orașul, spuse ea, atît de convingător, încît Razor nu o contrazise. Trebuie să pleci de aici.

– Bine, deci vom face cum a spus crainicul, vom face pregătirile necesare unei eventuale evacuări.

– Nu vom face, Cody, vei face.

– Sigur, o să-mi strîng jucăriile și o să plec, lăsîndu-te aici cu o fantomă, un căutător de comori și o pisică grasă. Niciodată, scumpo.

Rachel se străduí să găsească niște argumente logice, dar se părea că nu exista așa ceva. Totul se prăbușea. Era pe cale să-și piardă casa și omul pe care îl iubea.

Iubire. Nu se gîndise niciodată mai bine la asta. Și maicile o iubiseră, sau cel puțin așa susțineau, dar era ceva impersonal. Viața ei fusese atîta amar de ani lipsită de mîngîiere, dar cum oare se îndrăgostise la prima vedere de acest străin, un om pe care nu-l mai văzuse niciodată?

Datorită bunătății sale. Datorită faptului că își asumase răspunderea de a veghea asupra ei și de a o face să trăiască o viață sigură. Pentru că era ochii și sufletul ei, o părticică din ea care-i

lipsise pînă atunci.

Și acum urma să moară.

– Nu trebuie să se întîmple așa ceva! Nu am să las să se întîmple!

– Bine, deci nu luăm nici o măsură de precauție și nu evacuăm casa. Dacă mă gîndesc bine, sîntem suficient de mult în interiorul uscatului, cît să nu fim amenințați de apa care va trece peste diguri. Cît de des se revarsă rîul Savannah?

– Nu știu. De cînd sînt eu aici, nu ne-a inundat niciodată. Problema este însă vîntul care va provoca mari daune.

– Casa de pe malul rîului! exclamă Cody. Probabil că vom fi siliți să ne mutăm acolo.

– Dar nu știu unde este. N-am știut despre existența ei decît atunci cînd banca mi-a trimis prima notă de plată.

– Știu eu. Am găsit-o în timp ce mă plimbam pe malul apei. Uraganul nu va lovi decît seara tîrziu, poate chiar la noapte. O să trecem pe la Grossman și vom face provizii de alimente. Apoi o să luăm lemnul pe care aveam de gînd să-l folosesc aici și ne mutăm dincolo.

– Nu, Cody, nu vreau ca tu să intri în casa aceea.

– Ce ai văzut, Rachel ?

– Nimic, e doar o presimțire. Întotdeauna tunelul a fost întunecat, nu i-am văzut niciodată capătul. Numai că nu știam ce înseamnă asta.

Presimțirile negre începuseră să-i dea tîrcoale și lui Razor. Rachel era convinsă că el era în pericol și începuse să creadă și el. Poate că totul nu era decît un complot uriaș. Se întrebase mereu de ce Harry voise să-l demaște el însuși pe dictatorul din Caraibe, cel pentru care construiseră hotelul de unde i se trăseseră toate relele. Era un plan cam prea ambițios ca să-l facă numai din rațiuni umanitare.

– Nici acum nu știi ce înseamnă tunelul, Rachel, și chiar dacă ar fi așa, eu tot nu am de gînd să te părăsesc. Chiar acum plec să acopăr cu scînduri ferestrele casei de pe rîu. Vii cu mine sau rămîi aici?

Rachel nu știa ce să răspundă. Știa însă că nu trebuia să-l lase să plece nicăieri fără ea. Dacă nu putea opri ceea ce avea să se întîmple, măcar să-i fie alături.

– Stai să-mi iau un șal.

Cîteva minute mai tîrziu, se așezaseră la coada formată la magazinul lui Grossman. Cumpărară baterii, conserve, apă la sticle și alimente care nu trebuiau ținute în frigider.

– Ai vreo idee cam ce fel de clădire este?

întrebă Razor.

– Nici cea mai vagă idee. Nu m-am aventurat niciodată prea departe de drumurile cunoscute mie. Mi s-a spus însă că e pe strada River, dupa ce treci de Waving Girl[1].

– Care face cu mîna? E un nume potrivit, ce-i drept e drept. Auzi cum s-a înteţit vîntul? Hîrtiile au început deja să zboare.

Da, auzea, şi fiecare rafală îi amintea că sfîrşitul era aproape.

– Waving Girl este o statuie de bronz şi reprezintă o fată în mărime naturală, o fată care a existat într-adevăr. A locuit într-un far de pe insula Cockspur. Rachel îi povestea toate acestea, încercînd cu disperare să nu se mai gîndească la pericolul care îl pîndea pe Razor. Timp de patruzeci de ani a făcut cu mîna fiecărui vas care trecea, aşteptîndu-şi logodnicul să se întoarcă.

– Şi s-a întors?

– Nu, dar ea nu s-a resemnat.

Razor era concentrat, încercînd să găsească drumul către rîu. O luă la stînga pe East Bay, apoi pe prima stradă care cobora abrupt spre malul apei. Deja îşi făcuseră apariţia primele

---

1- fata care face cu mîna

valuri a căror spumă parcă fierbea.

Crengile copacilor se aplecau sub vîntul puternic, iar frunzele zburau smulse de vîrtejuri de aer puternice.

Şlepurile se grăbeau în susul rîului, ca să se pună la adăpost de furia dezlănţuită a furtunii, iar de-a lungul cheiului negustorii îşi acopereau ferestrele cu placaj rezistent. Promenada era practic goală.

Razor o luă la stînga şi conduse încet, pînă ce recunoscu casa. Sub lumina farurilor se putea întrezări un nume scris.

– Ce fel de clădire este, Cody?

– Este un depozit, Rachel, un depozit foarte vechi. Pe frontispiciu încă se mai pot deslusi nişte litere.

Fata închise ochii şi se concentră. Văzu din nou cu ochii minţii nişte frînturi de imagini.

– Da, văd şi eu. Cred că începe cu F sau poate... da, este un P.

– Este într-adevăr un P, urmat de alte şase litere. Cred că numele original era Perine's[1].

Razor opri motorul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Era din ce în ce mai ciudat. O rafală de vînt violentă aplecă ramurile stejarilor de pe

1- La Perine sau Al lui Perine

marginea șoselei, rupse o creangă și o proiectă într-una din ferestrele de la etajul al doilea spărgînd-o.

– Ei bine, nu încape nici o îndoială cui a aparținut casa – prietenului nostru, Căpitanul B.R. Perine.

– Nu înțeleg, spuse Rachel .

– Cred că ar trebui să știi, continuă Razor. Este evident că unchiul Harry a vrut ca tu să stăpînești această clădire așa că, pînă o să ne dăm seama se înseamnă toate astea, ar fi bine să o protejăm. Să începem prin a pune niște placaj în ferestre.

Rachel rămase tăcută. Vedea mai mult decît numele, vedea un om care era înăuntru, un om înspăimîntat.

– Ce s-a întîmplat, Rachel ?

– Nu sînt sigură. E cineva acolo.

– Acum?

– Da... nu... nu sînt sigură. Închise ochii, se concentră și îi deschise din nou. Vedenia însă dispăruse.

– Ar fi bine să verificăm. Nu mi-ar plăcea să intrăm și să dăm peste cine știe ce vagabond.

Razor coborî din camionetă.

– Rămîi aici, mă duc să controlez clădirea.

– Nu, nu fără mine! Cody, așteaptă-mă!

El, însă, dispăruse deja, lăsînd-o în urmă. Îngrijorarea ei se transformă brusc în teamă, aducîndu-şi aminte premoniţia în legătură cu pericolul care îl pîndea. Aceasta revenise cu o intensitate înfricoşătoare, asaltîndu-i subconştientul, în valuri imperioase. Omul din casă era disperat. Cody era acolo cu cineva care ar fi putut să-i facă rău. Şi acela nu era Harry.

Rachel se hotărî să coboare din maşină. În timp ce-şi căuta o poziţie mai bună auzi zgomotul unor paşi care se întorceau. Uşa se deschise şi o mînă puternică o trase înăuntru.

– Cody?

El nu răspunse, porni motorul şi demară în viteză îndepărtîndu-se de casă.

– Cody, era cineva acolo?

Nici un răspuns. Rachel înţelese că presimţirea ei din momentul în care uşa maşinii se deschisese, era o realitate crudă. Bărbatul care stătea lîngă ea era chiar pericolul pe care îl simţise, spaima, întunericul de la capătul tunelului.

– Coboară imediat din camionetă!

– E cam tîrziu să mai ceri ceva, draga mea domnişoară Kimble. Ai fi putut să faci asta dacă ai fi cooperat, dar n-ai vrut, aşa că acum o să-mi dai toate răspunsurile pe care le doresc.

Indiferent dacă ești de acord, sau nu.

– Jacques? Tu ești?

– Desigur.

– Unde este Cody?

– În casă.

– De ce?

– Ca să nu-mi stea în cale.

– Ce cauți aici?

– Comoara Căpitanului Perine. Cea pe care a furat-o de la străbunul meu.

– Habar n-am despre ce vorbești, Jacques. Nu pot să te ajut. Nu sînt o clarvăzătoare și nici nu fac spiritisme. Eu citesc pur și simplu în cărțile de tarot. Uneori le interpretez corect, alteori nu.

– Ba știi foarte bine despre ce vorbesc. Mă uit la tine și îmi dau seama de asta, domnișoară Kimble. Se prea poate că te limitezi la citirea cărților, dar vederea ta e mult mai profundă. Tu vezi cu celelalte simțuri.

– Ce i-ai făcut lui Cody?

– Să zicem că mi-a întrerupt căutările. Nu cred că acolo se află comoara, dar trebuia să mă asigur.

– Și nu e?

– Nu. Cu toate acestea, în lipsa lui Cody pot să-mi ating scopul. Avîndu-l prizonier, pot să-ți

cer să-mi spui tot ce știi.

– Prizonier? I-ai făcut vreun rău?

– Nu, n-are nimic, în afară de un cucui de toată frumusețea. Bănuiesc că face nani și acum.

– Și cu mine ce o să faci?

– O să te conduc înapoi acasă, desigur. Acolo îmi vei face un ceai și apoi vom proceda la o ședință de spiritism.

– Nu, refuz.

– Cred că ai să te răzgîndești.

– Doar dacă te întorci și-l aduci și pe Cody. Nu te pot ajuta să găsești comoara. Nu știu cum se face o ședință de spiritism, nu am astfel de puteri.

– Știu, Rachel, dar vezi tu... *eu am.*

Șapte

Razor se trezi într-un întuneric total, înconjurat de vuietul amenințător al vîntului. Capul îl durea și ceva nu era în regulă cu brațele, nu cu brațele, cu mîinile. Nu putea să le miște. Făcu un efort și simți niște furnicături care-i merseră prin fiecare fibră pînă la coate. Chiar și umerii îi tremurau.

Ceva se întîmplase, ceva rău. Încercă să gîndească rațional în tot acel haos sonor, să găsească o rază de lumină în nebulozitatea

care-i învăluia mintea.

Simțea că îl strînge ceva chiar deasupra urechii, ceva care îl durea la fiecare mișcare și care îi dădea o senzație de înțepeneală. Acolo era ceva umed și lipicios. Broboane reci de transpirație îi coborau pe frunte și apoi pe față, aducîndu-i în nări un miros vag de sînge.

Sînge! Cineva era rănit!

Rachel!

Gemînd, se forță să se concentreze ca să-și alunge vibrația din creier și zumzetul din urechi. Atunci descoperi că nici picioarele nu îl mai ascultau. *Deschide ochii, Razor. Uită-te unde te afli. Trebuie să o găsești pe Rachel!*

Nu știa precis unde se afla, dar simțea clădirea cum se mișca, oscilînd de parcă o mînă uriaș ar fi împins-o de colo colo. Un trosnet asurzitor, apoi ceva căzu cu zgomot chiar în fața lui. Clipi din ochi. Îi avea larg deschiși, dar nu putea vedea nimic în întunericul în care se afla.

– Ajutor!

Singurul răspuns fu scîrțîitul sinistru al casei lovită în plin de vînt. Cineva îl legase! Nu-și mai simțea mîinile.

Încet-încet începură să-i revină frînturi de amintiri, la început tulburi și incoerente, apoi din ce în ce mai clare. El și cu Rachel veniseră că-

tre rîu în căutarea casei lui Harry. Voiau să se mute în ea pentru a se pune la adăpost de uragan.

Rachel. O lăsase în camionetă și intrase în casă. Dar cum ajunsese acolo?

Ușa... da, ușa era deschisă.

Parcă nu fusese așa de întuneric la început. Era parcă un fel de lumină. Strigase „e cineva aici?", dar singurul răspuns fusese ecoul propriei sale voci. Apoi se afla într-o încăpere foarte mare, un fost loc de depozitare probabil, pentru că acolo se aflau niște cutii prăfuite și butoaie ruginite. În semiobscuritate putea vedea podeaua și urmele unor pași care duceau înăuntru.

– Harry? Tu ești acolo? Nu te mai ascunde de mine, ticălosule, trișor ordinar!

Razor își aminti în continuare cum se năpustise orbește în întuneric, îmbătat de gîndul că îl va strînge de gît pe Harry. În sfîrșit avea să se răzbune!

Mîrîi. Fusese un prost. De ce crezuse oare că Harry era înăuntru? Ar fi trebuit să fie mai precaut, să facă mai întîi o recunoaștere a terenului. Nici măcar nu-și văzuse agresorul. Simțise doar o lovitură puternică pe partea laterală a capului. Ultimul gînd care i se înfipsese în creier înainte să se prăbușească, fusese

acela că mizerabilul îl păcălise din nou.

Dar bărbatul nu fusese Harry, iar Razor era încă în viață. Își mișcă picioarele și descoperi că nu erau legate la fel de strîns ca mîinile, și asta datorită cizmelor care îl împiedicaseră pe atacator să-și desăvîrșească opera. Încercă să-și scoată picioarele din cizme, dar fără nici un succes. Ar fi trebuit să și le sprijine una de cealaltă.

Îi trebuia o masă, o muchie de orice fel. Mugetul vîntului creștea în intensitate și i se păru că aude răpăitul ploii pe acoperiș. Uraganul *Belle* se apropia. Și Rachel era... Dumnezeu știa ce se întîmplase cu ea.

Razor începu să se tîrască, bîjbîind în jurul unei lăzi mari, apoi ocoli un stîlp prăbușit. În timp ce încerca să se ridice în picioare realiză că găsise marginea de care avea nevoie. Se așeză din nou pe podeaua prăfuită, își puse tocul uneia din cizme după stîlp și, milimetru cu milimetru, își scoase picioarele afară.

Putea în sfîrșit să se miște. Acum să-și elibereze mîinile. Pînă în acel moment refuzase să se gîndească cine ar fi vrut să-i facă rău lui Rachel. Fără îndoială că ea era prada urmărită de agresorul necunoscut. Dacă el ar fi fost cel vizat, atunci acesta nu s-ar fi limitat la a-i trage una în cap.

Fereastra, acoperită cu ceea ce fusese cîndva un birou, trosni. Dacă ar fi găsit vreun ciob ar fi putut să-şi elibereze mîinile.

După cîteva clipe problema era rezolvată, deşi cu preţul unor zgîrieturi. Îşi trase cizmele şi se îndreptă spre uşă, moment în care o parte a acoperişului fu luată de vînt cu un zgomot sinistru. *Belle* începea să-şi arate colţii.

– Rachel? Deschise uşa brusc şi ţîşni afară, gata să-l înfrunte pe Harry sau pe oricine l-ar fi putut pîndi acolo.

O zvîrcolire a inimii îi spuse că ea dispăruse. Datorită simţurilor ei speciale ar fi reuşit cu siguranţă să intre în casă. Dacă ar fi putut... Acum strada era goală iar ploaia începuse să bată oblic spre rîul, ale cărui valuri din ce în ce mai mari aveau creste ameninţătoare de spumă.

Camioneta dispăruse.

Rachel dispăruse.

Sîngele era al lui.

Rachel încercă să nu se gîndească la ce i s-ar fi putut întîmpla lui Cody. Se concentra să găsească o soluţie pentru a scăpa de răpitorul ei. Trebuia să se elibereze şi apoi se va duce la

Cody.

Nu-şi dădu seama unde se aflau decît cînd Jacques parcă şi o obligă să urce treptele de la uşa din spate a casei ei.

Cînd intrară în bucătărie Witchy nu era acolo. Rachel, obişnuită cu locul, s-ar fi descurcat fără să bîjbîie, însă preferă să se lipească de dulap, pentru că lîngă el se afla coşul de gunoi pe care îl răsturnă cu piciorul. Trebuia să facă ceva care să distragă atenţia bărbatului.

– Termină, domnişoară Rachel! Nu pleci nicăieri!

O aşează pe scaunul de sub lampa cu ciucuri fără prea multe menajamente şi şi-l trase pe al lui mai aproape. Căldura care venea de deasupra capului îi spuse că lampa era aprinsă, dar judecînd după vuietul de afară nu era greu de presupus că puteau rămîne fără curent în orice moment.

Trebuia să tergiverseze lucrurile, să tragă de timp în orice fel, cu orice preţ. Dacă l-ar fi ţinut locului pînă se stingea lumina, ar fi avut o şansă să scape. Dar cum?

– Domnule Devoe, nu ştiu ce vă trece prin minte, dar eu sînt udă leoarcă şi trebuie să-mi dau jos hainele astea.

– Crede-mă, domnişoară Kimble că nimic nu mi-ar place mai mult decît să te dezbrac, dar

asta mai tîrziu. Acum mă gîndesc la ceva mult mai important.

– La ce?

– Comoara. Aria cercetărilor mele s-a redus la un singur punct: casa ta. Comoara trebuie să fie aici. Este singurul motiv pentru care fantoma Căpitanului Perine își face veacul prin zonă.

– Ești nebun. Majoritatea caselor vechi de aici au cel puțin cîte o stafie. Unele sînt ale unor robi, altele ale unor văduve, ba sînt chiar și unul sau doi copii. Fiecare își protejează cîte o comoară?

El rămase pe gînduri cîteva clipe. Acum era momentul ca ea să contraatace.

Casa gemu. Rachel reuși să clănțăne din dinți într-un mod foarte convingător.

– Îmi pare rău, dar nu pot să vă urmăresc, nu înțeleg nimic din tot ce-mi spuneți. Sînt prea înfrigurată.

– Nu pricep cum de poate să-ți fie frig. Căldura și umezeala sînt cumplite. Totuși, dacă asta te va ajuta să te concentrezi, am să aprind focul.

– Nu, fără foc! Nu acum, pe furtuna asta! Am putea să incendiem casa.

– Ai dreptate. Șandramaua nu trebuie distrusă înainte să-mi spui unde se află aurul.

Rachel era foarte obosită. Și îngrijorată.

Unde era Cody? Ce-i făcuse ticălosul ăsta cavalerului ei pe cal alb?

– Ce aur, domnule Devoe?

– Cel care a aparținut Căpitanului Flint.

Afirmația o luă prin surprindere.

– Străbunul dumneavoastră a fost Căpitanul Flint, beţivanul acela bătrîn despre care se crede că bîntuie prin Hanul Piraților? Credeam că sînteți francez.

– Tatăl meu era. Mama a fost irlandeză, descendentă directă a lui Flint, iar comoara îmi aparține mie de drept. Căpitanul Perine al tău a fost un hoț.

– Sigur că a fost, dar nu e Căpitanul Perine al meu şi nu cred o iotă din toate astea.

– Nu contează. Eu cred. Am găsit o hartă.

– Căpitanul Flint probabil că a lăsat sute de hărți ale unor pretinse comori. Majoritatea piraților au procedat aşa, dar cele mai multe din ele erau nişte falsuri.

– Aşa e, dar harta mea m-a condus la această casă.

– Nu cred. Şi chiar dacă ar fi adevărat, ce vă face să credeți că am să vă pot ajuta? Dacă chiar aş fi ştiut unde e comoara, nu credeți că m-aş fi folosit de ea pînă acum ca să-mi fac viața mai uşoară? Sînteți nebun de legat.

– Aici ai făcut o greşeală, draga mea. O

apucă de încheietura mîinii și i-o răsuci dureros. Îi simțea respirația fierbinte pe obraz, și de data asta clănțănitul fu real.

– Ani de zile mi s-a spus că sînt nebun, continuă el, de cînd am descoperit că am capacitatea de a intra în contact cu lumea spiritelor, dar eu știu mai bine care e realitatea. Și în curînd vei ști și tu.

– Ce... ce i-ați făcut lui Cody?

– Vrei să spui dulgherul care se crede protectorul tău? Să fiu în locul tău nu m-aș baza pe el acum. Dacă furtuna mai ține mult, numai o minune va scăpa șandramaua aia de depozit de la prăbușire.

– Nu l-ați ucis, nu?

Știa deja răspunsul atunci cînd pusese întrebarea. Cody nu era mort, dar suferea cumplit. Durerea de cap care o încerca de cîteva minute bune nu putea avea altă cauză. Cody trăia, dar ceva nu era în regulă. Nu se putea mișca. Poate că paralizase. Trebuia neapărat să scape de nebunul ăsta și să se ducă la Cody.

Rachel își smulse brațul din strînsoare, se ridică și porni către ieșire. Însă nu apucă să ajungă nici măcar pînă în foaier, căci Jacques o ajunse din urmă, o aduse înapoi în bucătărie și o trînti cu brutalitate pe scaun.

– Am spus să stai liniştită. Dacă nu pot avea încredere că o faci de bunăvoie, atunci o să te silesc.

Zgomotul pe care-l auzi i se părea cunoscut, dar nu-şi dădu seama ce era decît atunci cînd o legă cu centura de scaun.

Afară uraganul era din ce în ce mai violent, ea era legată, lîngă ea era un nebun periculos, şi toate astea cînd omul pe care îl iubea era rănit, poate grav.

O, Căpitane Perine, dacă eşti într-adevăr o fantomă, şi dacă eşti pe undeva pe aproape, am nevoie de ajutorul tău, acum!

Nici un răspuns. Masa nu pocni, podeaua nu se mişcă şi nici o voce tenebroasă nu se făcu auzită. Cody avea nevoie de ajutor şi numai ea putea să i-l dea.

– E-n regulă, Jacques. Ţi-am spus deja că nu ştiu nimic despre spiritism, dar o să fac cum spui, dacă îmi promiţi că-mi dai drumul după aceea.

– Am ştiut eu că vei reveni la sentimente mai bune.

– O să trebuiască să-mi spui ce să fac.

– În primul rînd: e prea multă lumină. Ai lumînări pe undeva?

– În sertarul de lîngă frigider.

– Chibrituri?

– Pe polița căminului.

În timp ce Jacques aranja lumînările Rachel întoarse centura cu catarama în față. De îndată ce se va face întuneric se va elibera. Și apoi? Își blestemă orbirea și, pentru prima dată, își plînse de milă.

Nu era cinstit. Un gest de bunătate o lăsase fără vedere și-i distrusese viața. N-avusese niciodată noroc și se învățase să nu-l aștepte. Atunci cînd doctorii îi spuseseră că orbirea se datora loviturii primite în cap ea se resemnase și acceptase ideea ca pe încă una din lungul șir al experiențelor dureroase care îi marcaseră viața. Îi mai spuseseră însă că lipsa văzului era doar temporară, că îi putea reveni în orice moment.

Nu povestise nimănui despre primele ore de întuneric și durere, durere care crescuse pînă dincolo de ceea ce ea credea că este limita rezistenței umane. Mai tîrziu, însă, durerea încetase brusc, lăsînd loc unei senzații ciudate, ca o cădere. Atunci i se păruse că vede undeva departe, în față, un fel de lumină, din care venise un bărbat, un bărbat înalt și oacheș, cu o privire încruntată. Acesta o făcuse să se întoarcă, depărtîndu-se de lumină. Îi pusese mîna pe spate și o condusese, iar la contactul cu căldura atingerii sale ea își pierduse frica.

Se trezise într-un sfîrşit pe patul de spital, unde aflase că este oarbă. Mai tîrziu descoperise că putea „vedea" tot felul de iucruri, că avea un al şaselea simţ care înlocuia ochii într-o oarecare măsură. Continuase să-l vadă prea rar pe bărbatul a cărui privire încruntată o întorsese din drum, iar cu timpul ajunsese să creadă că, dacă l-ar mai fi întîlnit, şi-ar fi recăpătat vederea.

Atunci cînd Cody venise ea simţise din nou acea căldură, şi fusese sigură că *el* era bărbatul, cavalerul ei pe cal alb. Acum se părea că preţul vieţii ei era cea a lui.

Jacques Devoe se întoarse la masă şi Rachel auzi clic-ul întrerupătorului atunci cînd stinse lumina.

– Buun, acum e ceva mai bine, spuse el.

– O şedinţă de spiritism nu se poate face decît într-o cameră întunecată? întrebă Rachel.

– Nu trebuie să fie cufundată total în întuneric, dar aproape.

– Acum ce se întîmplă?

El îşi trase scaunul mai aproape.

– Acum ne ţinem de mîini.

Mîinile lui erau umede şi reci.

– Şi acum ne concentrăm, spuse el cu vocea joasă, ca să determinăm spiritele să ne accepte prezenţa.

Rachel nu vorbea. Stătea aproape nemișcată și se gîndea intens la o cale de scăpare.

– Ești prea agitată. Stai nemișcată. Golește-ți mintea. Lasă-ți gîndurile să zboare libere.

Rachel se forță să stea liniștită. Dacă în casă exista vreun spirit, atunci spera să fie cel al Căpitanului Perine care să o salveze de Jacques Devoe. Dar nimic nu se întîmplă.

– O, spirite ale nopții, șopti Jacques, știți că vă așteptăm. Vă implor, veniți la noi și spuneți-ne despre misterele pe care încercăm să le înțelegem. Veniți..., veniți..., veniți...

O liniște mormîntală. Nici măcar mieunatul lui Witchy nu se auzea. După un timp mîinile și umerii lui Rachel începură să se crispeze. Și atunci se întîmplă. Brusc, avu senzația că nu erau singuri, că cineva îi privea. O boare rece îi atinse obrajii pe neașteptate.

– Oh!

– Ce-i? Ce s-a întîmplat? întrebă Jacques alertat . Vezi ceva?

– Greu de presupus. Îți reamintesc că sînt oarbă.

– Taci! E aici. Știu că e aici. E cu noi în cameră, aici, acum.

– Cine?

– Căpitanul Perine. Și e furios.

– De unde știi? întrebă Rachel, deși nu avea

nevoie de confirmare, pentru că și ea îi detectase prezența. Numai că nu-i simțea furia, ci o stare confuză, tristețe, dar și speranță.

– Ți-am mai spus, am și eu ceva puteri paranormale. Am participat la suficiente ședințe ca să-mi dau seama cînd apar spiritele.

– Și atunci ce nevoie mai ai de mine? N-ai decît să întrebi spiritul despre ceea ce te interesează și apoi să pleci.

– Nu merge așa. Spiritele nu cooperează decît dacă există o legătură între ele și persoana care pune întrebarea. Acum gata cu întrebările și concentrează-te. Odată stabilită legătura, trebuie să-i ceri ajutorul.

– Eu? De ce eu? Nu eu sînt cea care caută comoara.

– Nu, dar tu încerci să salvezi viața dulgherului tău înainte ca uraganul să dărîme casa pe el.

– Ce i-ai făcut lui Cody?

– Mai nimic. Atîta doar cît să mă asigur că nu mai iese din clădirea de pe malul rîului. Judecînd după vijelia de afară mă cam îndoiesc că va scăpa întreagă, așa că grăbește-te.

De data asta Rachel îl crezu. Dacă pentru a-l salva pe Cody trebuia să vorbească cu fantomele, atunci va vorbi. Cu diavolul în persoană dacă era cazul.

Își concentră toate capacitățile mentale pentru a intra în contact cu spiritul a cărui prezență o simțise și spuse:

– Dacă este cineva aici, cer din toată inima o mînă de ajutor. Spune-mi, ce să fac ca să satisfac pe acest om, care amenință să-i facă rău celui pe care îl iubesc.

Cu un muget înfiorător, vîntul intră prin geamlîc, făcînd sticla să zboare în țăndări și prinzînd în furia lui scaunul lui Jacques Devoe. Rachel auzi zgomotul unei prăbușiri, apoi un urlet, după care vîntul se potoli la fel de brusc cum se pornise și se făcu tăcere.

– Domnule Devoe?

Nici un răspuns.

– Căpitane Perine?

Nici un răspuns.

Rachel își desfăcu cu grijă centura care o țintuia de scaun și se ridică. Făcu un pas și auzi scrîșnetul sticlei sparte sub tălpi. Ploaia pătrundea cu putere prin geamul spart lovindu-i fața cu rafale pătrunzătoare. Ajunse cu greu pînă la ușă și încercă să o deschidă, dar fără folos. Se părea că e blocată.

Telefonul! Trebuia să sune pe cineva! Sprijinindu-se de perete își făcu drum în jurul camerei pînă cînd, la un moment dat, piciorul ei se împiedică de ceva. Se aplecă și pipăi. Jac-

ques!

Omul era un mare ticălos, dar ea nu-i dorea moartea. Nu în casa ei şi nu din cauza ei. Bîjbîi pînă îi găsi gîtul şi puse degetul pe artera carotidă. Răsuflă uşurată cînd îi simţi pulsul. Slavă Domnului, nu era mort, ci doar leşinat. Trecu cu grijă peste el, se duse pînă la telefon şi formă 911. Nimic. Nu mai funcţiona.

Rachel simţi lacrimi de frustrare curgîndu-i pe faţă.

– La dracu! Nu e cinstit. Nu pot să văd. Nu pot să chem pe nimeni în ajutor, iar bărbatul pe care îl iubesc e pe cale să moară sub dărîmături.

Se lăsă să alunece pe podea şi acolo, rezemată de perete în întuneric, plînse în hohote, cum nu mai plînsese de cînd era fetiţă.

Atunci auzi un sunet reconfortant – mieunatul unei pisici. Witchy era undeva prin casă şi o chema. Rachel întoarse capul în toate direcţiile, încercînd să o localizeze.

– Witchy? Unde eşti?

Mieunatul se auzi în continuare. Poate că Witchy era rănită, poate că era prinsă undeva în furtună. Cody, ea însăşi, acum pisica. Nimeni nu putea face nimic, iar ea era oarbă.

Îndîrjită, Rachel se ridică în picioare şi ascultă din nou mieunatul. În timp ce se îndrepta

spre pisică, o nouă rafală de vînt scutură casa, făcînd ca alte geamuri să sară în țăndări. Se auzi un zgomot de parcă s-ar fi împiedicat cineva, apoi pașii unui om.

Jacques? Cody? Nu putea fi sigură.

Rachel se strecură în cămăruța de la baza scărilor și așteptă. Fu întîmpinată de un mieunat de bucurie, apoi ușa se trînti închizîndu-se. Auzi sunetul rău al zăvorului și încercă clanța. Ușa rămase nemișcată. Ea și Witchy erau încuiate înăuntru.

Opt

Razor trecu pe lîngă furgoneta parcată lîngă colț și o luă pe strada Abercorn. Rafalele de vînt erau atît de puternice, încît trebuia să se țină de pomi, de stîlpi, de statui, de orice care era ancorat mai solid în pămînt ca să înainteze. Uneori vijelia îl dădea înapoi, acolo unde fusese cu multe minute înainte. Totul se cufundase în întunericul care creștea cu fiecare bec care se stingea. Avea impresia că e singur într-o lume fantastică, o lume a vîntului și a sunetului,

o lume în care natura acționa imprevizibil, ca un copil pus pe farse.

Era stăpînit de teamă. Teamă pentru Rachel, același fel de sentiment pe care îl încercase cu ani în urmă, atunci cînd tatăl său îi părăsise, teamă care se amplificase în timpul bolii mamei, pînă cînd nu mai suportase ideea că ar fi putut rămîne singur pe lume. Se închisese atunci ca într-o carapace, lăsase suferința afară, și-și considerase fiecare succes ca pe o confirmare a faptului că era stăpînul propriului destin.

Însă nimic din toate astea nu mai contau acum. Rachel era în pericol, iar cavalerul ei pe cal alb se dovedise a fi un eșec lamentabil. O iubise din prima clipă de cînd o văzuse, dar refuzase să recunoască, refuzase sentimentele unei femei care aștepta pe cineva care să-i ofere la fel de multă dragoste pe cît era ea pregătită să ofere.

Furtuna creștea în intensitate. Rafalele de vînt, din ce în ce mai puternice, își schimbau direcția cu repeziciune. Hîrtii, crengi, tomberoane de gunoi erau smulse și aruncate departe, ca acele discuri colorate cu care se jucau copiii în parc. Numai că nu era nimeni care să le prindă.

Urletul uraganului alterna cu perioade de liniște nefirească, de parcă și-ar fi adunat pu-

teriile ca să înceapă din nou, cu forțe înnoite. Așa se întîmplă și acum: înșfăcă un stîlp de iluminat ca pe o jucărie și lovi trunchiul unui stejar uriaș ca și cum ar fi fost un berbec medieval. Impactul fu extraordinar și amîndoi se prăbușiră zdrobiți, ridicînd scîntei din firele electrice căzute la pămînt și încolăcite ca niște șerpi.

Cu siguranță că astfel de furtuni trăseseră în adîncuri corăbiile piraților de odinioară, lăsîndu-i pe puținii supraviețuitori să poarte în suflet spectrul unei morți groaznice pentru tot restul vieții. Razor aproape că le putea auzi strigătele deznădăjduite, aproape că le putea simți frica. Probabil că tot într-o astfel de noapte se scufundase și corabia Căpitanului Perine, luîndu-l și pe el în adîncuri.

Se opri și încercă să se orienteze. Era tot pe strada Abercorn, dar ăsta era singurul lucru de care putea fi sigur. La un moment dat auzi un strigăt, acoperind mugetul uraganului. Rachel? Nu, era imposibil. Strigătul era în mintea lui. Și totuși o auzea. O auzea strigînd după ajutor.

Împins înainte de o nouă rafală, se agăță cu disperare de un obiect care îi ajungea cam pînă la genunchi. Era din piatră, probabil granit, și avea o formă pătrată. Pipăi obiectul și simți niște șănțulețe, ca niște litere. Cuvinte.

Unde se afla?

Brusc își dădu seama de ce se ancorase. O piatră funerară. Ajunsese în cimitirul aflat într-unul din parcurile din apropierea casei lui Rachel. Își aducea aminte că trecuse pe lîngă el în drumul său spre Societatea Istorică.

Societatea Istorică. Dădu drumul unui rîs nestăpînit, un rîs nervos. Cît de mult se străduiseră să păstreze arhitectura originală a caselor, și acum toate erau în pericol să fie distruse.

I se părea că uraganul atinsese apogeul. Crengile erau smulse cu un pîrîit înfiorător, înghițit imediat de concertul infernal de zgomote. Razor așteptă un moment de acalmie și se avîntă înainte, croindu-și calea printre dărîmături, ocolind firele electrice căzute la pămînt ca un om beat în lumina orbitoare a fulgerelor.

Era foarte aproape de Rachel.

Și dacă nu era în casă? Dacă bărbatul care o răpise mersese cu mașina mai departe? Era imposibil. Legătura tainică ce se formase între ei în prima noapte cînd se cunoscuseră, și care nu contenise să crească, îi spunea că fata era undeva în fața lui. Oricine ar fi fost în depozitul de pe malul rîului, era clar că o luase cu forța, și era și mai clar că, într-un fel sau altul, avea legătură cu căutătorul de comori.

Razor nu-şi văzuse agresorul, dar era ferm convins că Jacques Devoe şi nu Harry o răpise pe Rachel. Omul era nebun de legat. Era ferm convins că în Savannah existau comori ascunse şi că Rachel era persoana care putea să-l ducă la ele.

Dar dacă ea dăduse greş?

Dacă ticălosul îi făcuse vreun rău?

Harry nu mai prezenta nici un interes acum. Reputaţia şi compania puteau fi refăcute. Razor refuza să-şi imagineze ce ar fi însemnat pierderea lui Rachel.

– Fii binecuvîntat, Harry, şopti el, dacă n-ar fi fost matrapazlîcurile tale nu aş fi ajuns niciodată aici, n-aş fi cunoscut-o pe Rachel, nu m-aş fi îndrăgostit de ea şi n-aş fi fost acum pe cale să... pe cale să ce?

Deodată, ca la comandă, furtuna se potoli. Razor aruncă o privire tulbure în jur, de parcă ar fi ieşit dintr-o groapă adîncă şi întunecată. Se afla exact acolo unde îşi imaginase, foarte aproape de casă. Cu un efort supraomenesc, se îndreptă spre ulița din spate, unde ajunse cu un suspin de uşurare.

Camioneta lui era aici. Ticălosul o adusese pe Rachel acasă. Era teafără. Sau poate că nu era... În acea clipă uşa se dădu de perete şi un om ieşi, împleticindu-se pe scări şi luînd-o pes-

te peluză.

– Stai pe loc, amice! strigă Razor îndreptîndu-se spre el.

– Pleacă de lîngă mine! țipă omul, apoi îl împinse pe Razor și o luă pe stradă.

Era Jacques Devoe. Razor îl lăsă să piece pentru că acum avea ceva mult mai important de făcut – trebuia să o găsească pe Rachel. Începuse deja să urce treptele de la intrare cînd din urmă se auzi urletul animalic al lui Jacques. Se întoarse și văzu flama. Nefericitul călcase pe un cablu de înaltă tensiune.

Cody se năpusti în casă exact cînd uraganul porni din nou cu furie.

– Rachel! Rachel, unde ești?

Casa era cufundată în întuneric, victimă a unei pene de curent, iar mugetul furtunii îi acoperea strigătele.

Era acolo. Îi putea simți prezența, undeva aproape, pe undeva ascunsă.

Urcă scările și le coborî din nou. Se rezemă de stîlp și se concentră.

Unde ești, dragostea mea?

Și atunci auzi mieunatul pisicii dinspre cămăruța de la baza treptelor.

Razor deschise ușa.

– Cody?

Era Rachel. Și era teafără.

Căzu în genunchi şi o trase spre el, prinzînd-o strîns în braţe. Dacă pînă atunci nimic bun şi frumos nu i se întîmplase în viaţă, avea măcar acest moment extraordinar.

– Am încercat să vin la tine, suspină ea, dar m-am blocat aici.

– Rachel, n-ai păţit nimic?

– O, nu. Unde e Jacques?

– A pleçat, a dispărut. Era speriat de moarte.

– A chemat lumea spiritelor, Cody, şi am senzaţia că a găsit-o, în sfîrşit.

– Căpitanul nostru?

– Nu ştiu. Mă bucur atît de mult că eşti teafăr! Mi-a fost frică pentru tine.

– Şi mie. Afară e o vreme cam urîtă.

– Se aude de parcă lumea întreagă s-ar sfărîma în bucăţi.

– O parte chiar aşa şi arată. El se rezemă fără să-i dea drumul din braţe, aşezîndu-şi-o binişor în poală.

– Devoe ţi-a făcut vreun rău?

– Nu, a vrut doar să-l ajut să găsească comoara străbunului său.

– Străbunul lui? Cine e?

– Se pare că Jacques este descendent al Căpitanului Flint, cel de la Hanul Piraţilor, care, întîmplător sau nu, este un fost camarad al Căpitanului B.R. Perine.

– Ești sigură că nu ți-a făcut nimic? Mîinile îi alergau frenetice pe tot corpul, pipăind-o de parcă nu-i venea să creadă că e întreagă. Îi atinse obrajii, sprîncenele, gura.

– Sînt sigură. Dar tu? Știu că ți s-a întîmplat ceva.

– Dar cum... nu, las-o baltă, știu. Puterile tale... Ce știi?

– Că ești rănit la cap. Degetele urcară pe obraz atingînd cu precizie locul de deasupra urechii. Aici.

Razor se feri.

– Mda, ăla e locul. Devoe m-a pocnit cu o bîtă, apoi mi-a legat mîinile și picioarele. Cred că m-a urmărit. Conduce cumva o furgonetă verde?

– Da, o furgonetă, dar nu a menționat niciodată culoarea. Nu ți-e frig? Ești ud leoarcă.

– Cred că aș putea să-mi scot hainele astea ude, spuse el chicotind, dar ce se întîmplă dacă va veni cineva după noi?

– Nu vine nimeni, îl liniști Rachel începînd să-i descheie cămașa. Și-apoi, nu uita că te afli într-o cămăruță plină cu paltoane vechi și alte articole de îmbrăcăminte.

– Și cu o femeie frumoasă.

– Plus o pisică.

– Pisică? Unde e vrăjitoarea cu ochi galbeni?

Bănuiesc că o să stea într-un colț și o să se uite la noi cum ne vom pierde în extaz.

– Nu, se pare că a dispărut. Cred că e o gaură în spatele cutiilor astea. Cămașa lui Razor căzuse, iar mîna ei se îndrepta fără să șovăie spre nasturele pantalonilor.

– Hei, nu e cinstit. Ai luat un avans prea mare. Îi scoase bluza grosolană și îi sărută tandru gîtul și vîrfurile sînilor. Observă încălzirea pronunțată a pielii cînd începu să-i mîngîie abia simțit umerii cu buzele. Aș vrea să te pot vedea, șopti el.

– Mă bucur că nu poți. Acum sîntem egali, amîndoi sîntem orbi.

– Iubita mea Rachel, tot timpul cît am încercat să vin de la rîu spre casă m-am gîndit la tine și la mine, la cît de orb am fost *eu* în toate privințele.

– Ai venit după mine. Puteai să fii ucis. Îi închise gura cu un sărut.

Mîna lui îi atinse pieptul, înconjurînd aureola cu un gest aproape reverențios. Afară uraganul dezlănțuit alimenta energia care vibra între ei, încît parcă și vedea scînteile, aidoma celor scoase de firele căzute peste care trecuse în drumul său de întoarcere. De data aceasta nu încercă să evite căldura pe care o simțea crescînd și îi descoperi cu bucurie bătaia rapidă

a inimii, care arăta că și dorința ei era la fel de mare ca a lui.

Lui Razor încă nu-i venea să creadă ceea ce se întîmpla cu ei. Simțea o nevoie imperioasă să o atingă, să-i mîngîie fiecare părticică, să dea. Dar nu știa cum. Mai fusese și înainte cu femei, dar toate erau pentru plăceri fugare și fără complicații. Fiecare știa ce voia celălalt și nu-și pierduseră vremea cu întrebări.

Rachel? Domnișoara Rachel Kimble era cu totul altceva, era deosebită și voia să o facă fericită. Făcînd un apel disperat la ultimile picături de luciditate și autocontrol pe care le mai avea, îi scoase sutienul, fusta și chiloții. Se mișca încet, încercînd să-și potolească pulsația masculinității în timp ce ea îi desfăcea fermoarul blugilor și îi trăgea jos.

– Îmi pare bine că n-ai fost, murmură ea.

– N-am fost ce?

– N-ai fost ucis. N-aș fi suportat gîndul că am fost atît de aproape de cer iar tu a trebuit să te întorci acolo, la lumină, departe de mine.

Vocea îi era sugrumată și creea un ecou ciudat în camera aceea mică. Liniștea dinăuntru contrasta flagrant cu vuietul furtunii și răpăitul ploii pe acoperiș.

– Poate că totuși ai fi mai fericită fără mine, spuse el cu o voce atît de încordată încît abia

și-o recunoscu.

Rachel se strînse lîngă el, găsindu-i curbura brațului în timp ce-și așeza capul pe pieptul său.

– Am așteptat toată viața, Razor Cody, însă pînă să vii tu nu am știut pe cine aștept. Și mai cred că și tu m-ai așteptat pe mine.

– Cărțile ți-au spus asta?

– Nu, inima. O auzi cum îți vorbește?

El îi puse mîna sub sîn și găsi bătaia grăbită. Fiecare nerv, fiecare por al pielii simțea și absorbea răspunsul ei. Apoi degetele lui alunecară din ce în ce mai jos, îmbătîndu-se cu noi senzații.

Îi simți răsuflarea întretăiată atunci cînd atinse locul binecuvîntat în care se uneau cele două coapse. Era pe jumătate lungită peste el, apăsîndu-i genunchiul cu corpul. El o trase delicat înainte, așezînd-o între picioarele lui. Degetele i se furișară și mai jos, căutînd avide sursa căldurii, umezeala care îi dădea acea moliciune de satin și îl făcea să scoată sunete guturale și o curbă spre spate în timp ce întra în templul fierbinte și primitor.

– Oh, Cody...

Era tot ce mai putea spune, iar și iar.

– Ohhh, Cody...

În timp ce ea se deschidea oferindu-se cu

totul, el se concentră asupra vocii ei, asupra mișcărilor unduitoare ale corpului, asupra dăruirii ei blînde.

Nu avea nevoie de lumină ca să știe că era frumoasă. Nu trebuia să știe cuvintele ca să-i înțeleagă cîntecul de dragoste, pentru că și ea trăia cu corpul fiecare notă.

Dorința îi pulsa fierbinte, punîndu-i la grea încercare autocontrolul pe care și-l impusese. Încă se mai abținea, forțîndu-se să nu o ia înainte ca ea să fie gata. Simțea cum, în sfîrșit, momentul culminant se apropia. Închise ochii și o trase înainte pînă ce ea fu deasupra lui, pînă cînd ajunse să se împingă în acea căldură umedă și primitoare, pînă cînd ea, nerăbdătoare din cauza reținerii lui, se împinse în jos cu o neașteptată dorință.

Toate întrebările îi pieriră din minte. Era o singură cale ca să treacă peste împotrivirea rațiunii și aceea era să-și lase dragostea să alerge liberă. Voia să aparțină lui Rachel, să o posede iar și iar, să o iubească cu fiecare părticică a corpului său și să fie iubit de către ea.

Se așteptase la orgasm. Se așteptase la o fericire fără margini, însă profunzimea exploziei lor era cutremurătoare prin intensitate. Bucuria și mulțumirea veniră mai tîrziu, în timp ce el o

ținea în brațe pe întuneric.

– Ce crezi, Cody, va rezista casa?

– Cred că da. Pe vremuri oamenii construiau locuințe care să reziste. Asta îmi place cel mai mult la construcțiile astea vechi.

– Cît o să mai dureze furtuna?

– Nu știu, poate cîteva ore.

– Bine. Se întinse peste pieptul lui și îi atrase mîinile în jurul mijlocului. Vreau să fiu cît mai aproape de tine tot acest timp.

– Ce știi despre Harry? Razor încă o mai ținea pe Rachel în brațe, deși luaseră niște haine din raft ca să facă un fel de culcuș și ca să se învelească.

– Nu prea mult. Cînd a venit pentru prima dată la mine stăteam în solar. Am simțit mirosul proaspăt de briză marină pe care îl degaja și i-am simțit și aroma tutunului de pipă.

– Ți-a dat vreo explicație despre cum te-a găsit?

– Nu, mi-a spus doar că mă caută de foarte mult timp. Stătuse la căpătîiul tatălui meu în momentul morții sale, iar tata îl pusese să jure că va avea grijă de mine.

– E fratele tatălui tău?

– Așa zicea, dar n-am știut niciodată cu siguranță. După ce a părăsit-o pe mama, tata a plecat pe mare. Harry mi-a spus că tata a în-

cercat o dată să dea de noi, dar ne mutasem și nu a știut unde să ne mai caute. Pe vremea aceea deja eram la maici.

– Bine, dar Harry te-a găsit. Cum îți explici asta?

– Nu-mi explic. Dar tu, tu cum îți explici că te-a găsit? Eu cred că Harry se consideră un fel de frate al tuturor. Mă gîndesc cîteodată că e prea bun ca să fie real.

Real? Razor cochetă puțin cu un gînd poznaș care-i dădea tîrcoale, apoi se hotărî să devină rațional.

– Nu, stai puțin. Vorbim cumva despre îngeri? Nu înghit așa ceva. Îngerii nu fac niciodată un rău premeditat oamenilor.

Rachel simți cum corpul lui Cody devenea din nou încordat. Ea putea să creadă în lucruri care nu puteau fi văzute sau demonstrate, dar Cody nu. Nu încă.

– Nici măcar, se aventură ea, atunci cînd răul duce la un bine mai mare?

– Bine, dar mi-a ruinat afacerile, reputația. Am stat și în închisoare din cauza lui.

– Adevărat. Însă datorită ție un dictator rău a fost pedepsit iar banii le-au fost returnați celor care aveau atîta nevoie de ei. Eu mi-am găsit un cămin și, ceea ce este cel mai important dragul meu Cody, datorită lui Harry m-ai găsit

pe mine.

– Nu. Refuz să cred în îngeri, fie ei păzitori sau de orice alt fel. Harry e un escroc în carne și oase care a cumpărat casa asta și ți-a ipotecat-o pe cea de pe malul rîului. Îngerii nu fac chestii de-astea. Nici fantomele. Nici oamenii onorabili nu fac așa ceva.

Ca un reproș la cuvintele lui Razor furtuna începu din nou cu o violență sporită. Lovi casa și smulse țiglele de pe acoperiș, aruncîndu-le departe ca niște gloanțe azvîrlite dintr-o mitralieră. Se simți ceva ca un cutremur uriaș, apoi se auzi un plesnet de parcă ceva ar fi fost smuls de la locul său și lovit cu putere de debara. De data aceasta peretele cedă și pilonul care susținea scările căzu în spațiul unde stăteau cei doi, lovind-o pe Rachel în cap și blocîndu-i înăuntru.

– Rachel! Rachel! urlă Razor, dar nu primi nici un răspuns. Îi simțea bătăile inimii și respirația ușoară, dar fata rămînea nemișcată. Încercă disperat să înlăture pilonul, dar fără succes.

Stîlpul de mahon cu acele sculpturi ciudate la bază. Nu avea cum să ridice ceva atît de greu.

– Ah, Harry, dacă tu ești cauza acestei nenorociri atunci e prea de tot. Rachel e rănită, iar eu

nu pot să ies de aici. Am spus că aveam de gînd să-ți rad capul și apoi să ți-l tai. Cred că am să pun direct mîna pe cuțit.

Încet-încet vîntul se potoli lăsînd doar ploaia care-i împroșca pe cei doi îndrăgostiți prinși sub dărîmături. Razor o ținu în brațe pe Rachel toată noaptea șoptind cuvinte de dragoste și clădind un viitor pentru ei doi.

Ploaia se opri puțin înainte de apariția zorilor. Cînd fata deschise în sfîrșit ochii soarele pătrundea prietenos printr-o gaură din acoperiș și Cody era... Cody...

– Razor? Vocea ei era moale și trăda o uriașă uimire.

Acesta se trezi brusc.

– Rachel? Te simți bine?

– Oh, Razor, *ești atît de frumos!* Exact cum apăreai în viziunile mele.

Îl săruta înnebunită, iar el îi întorcea flămînd sărutările, pînă cînd realiză, în sfîrșit, cuvintele fetei.

– Frumos? Cum adică?

– Oh, Razor, *pot să văd! Mi-am recăpătat vederea!* Ai venit la mine și acum pot să văd din nou!

Se depărtă de el pe cît îi permitea poziția și îi mîngîie fruntea, sprîncenele, buzele și-și coborî mîna, oprindu-se la tatuajul de deasupra sfîr-

culul.

– Eşti atît de frumos. Eşti minunat. Nu te mai încrunta! Iubesc totul la tine, Cody şi pot să te văd în sfîrşit. Îţi mulţumesc.

– N-am nici un merit. Probabil că s-a întîmplat din cauza loviturii pe care ai primit-o în cap. Pilonul, furtuna...

– Da, şi acum furtuna s-a oprit. Pot vedea soarele. Oh, Cody priveşte culoarea acelor reflecţii!

Lui Razor îi venea greu să-şi ia ochii de la faţa frumoasă a fetei. Chiar deasupra ochilor, de-a curmezişul frunţii, apăruse o dungă roşie. Era însă singurul defect al unui chip minunat, un chip plin de viaţă, pe care nu se mai sătura privindu-l.

O luminiţă aurie se jucă puţin pe faţa ei, apoi pe perete, unde rămase mişcîndu-se uşor. Ce mai rămăsese din zidurile cămăruţei era pur şi simplu scăldat în sclipiri colorate. Poate că aveau amîndoi halucinaţii.

– Ce-o fi asta? se întrebă el.

Rachel îşi înălţă privirile şi urmări raza de soare care pătrundea prin gaura din acoperiş, pînă la locul unde atingea podeaua de dincolo de pereţii dărîmaţi.

– Cody! Cody, priveşte! Comoara! Am găsit comoara Căpitanului Perine!

Toată podeaua holului sclipea de pietricele în sute de culori care se revărsau din baza acelui pilon ciudat doborît de furtună. Pietrele reflectau lumina în milioane de scîntei care dansau împrejurul lor.

– Deci Devoe a avut dreptate, spuse Razor neîncrezător.

– Da, dar și Harry a avut dreptate. N-a spus el că-mi va oferi o cale pentru a plăti casa, și că va veni cineva cu care să împart această avere?

Cody nu o contrazise. Pur și simplu rămăsese fără grai. Noaptea, cînd o ținuse pe Rachel în brațe, înțelesese că succesul măsurat prin ochii ei, era succesul inimii. Ce se întîmplase de ajunsese la concluzia asta nu mai avea nici o importanță. Singurul lucru care-l mai interesa acum era această femeie și ce ar fi putut să-și ofere unul altuia.

– Gata, Căpitane, renunț. Vrei să rămîn aici, rămîn. Dar dacă vrei ca această comoară să rămînă un secret, trebuie să ieșim de aici înainte să vină cineva.

Nu Căpitanul fu acela care îi salvă ci Witchy, care apăru de undeva din spatele cămăruței împingînd cutiile care acopereau gaura din zid.

Miau? Stătu cîteva clipe în deschizătură și apoi dezgustată parcă de eforturile pe care

trebuise să le facă, flutură din coadă și dispăru.

Reușiră să se întoarcă și să se strecoare de sub pilon, ieșind prin gaura pe care le-o arătase Witchy. Se îmbrăcară și aduseră din mansardă un cufăr vechi în care încăpu toată comoara Căpitanului Perine: diamante, rubine, perle și smaralde. Atunci năvăli pe ușă Maude cu Petey sub braț.

– Totul e-n regulă? întrebă ea.

– E bine, răspunse Rachel. E mai mult decît bine. Oh, Maude, pot vedea din nou.

– Ți-a revenit văzul?

– Da, exact cum mi-au spus doctorii. Desigur, nu de la sine, ci în urma unei lovituri puternice în cap.

Maude rămase puțin pe gînduri, privind cînd la fată cînd la Cody.

– Mă bucur că sînteți bine. Cartierul a avut de suferit destul de mult dar nu atît cît s-ar fi putut. Nucleul furtunii a lovit clădirile acelea vechi de pe malul rîului. Majoritatea nu mai sînt.

– Oh, Maude, sper că nu și Riverwalk.

– Nu, cele de la capătul celălalt, depozitele acelea pustii.

– Casa ta, Rachel, spuse Razor.

– Singura victimă a fost căutătorul acela de comori, continuă Maude. A călcat pe un cablu electric.

Rachel suspină.

– Jacques, sărmanul Jacques. N-a mai apucat să afle că a avut dreptate în privința comorii Căpitanului Perine.

– Și tu ai avut dreptate, descoperi Maude cu admirație în voce. Ai spus că-ți vei recăpăta vederea.

– Datorită lui Razor, spuse fata încet.

– Nu, nu pot să-mi revendic nici un drept. Furtuna a fost cauza.

– Bun, și acum ce-o să se întîmple? întrebă Maude întorcîndu-se spre Razor. Nu vreau să vă țin o predică, dar casa lui Rachel va avea nevoie de o reparație capitală. Ai de gînd să rămîi?

Spune da, Rachel ! Spune că vrei să rămîn. Spune că încă sînt important pentru tine!

Razor voia să o audă pe Witchy mieunînd. Nimic. Aștepta o adiere rece care să-i gîdile ceafa, dar aceasta nu veni. Aștepta ca Rachel să spună ceva, dar ea îl privea nedumerită. Într-un tîrziu spuse, jumătate afirmativ jumătate întrebător:

– Ce spui de asta, Rachel ? Ce vezi în viitor?

Cînd fata ridică privirea ca s-o întîlnească pe a lui ochii îi erau întrebători. O umbră înghețată făcea ca albastrul vinețiu al irisului să capete o culoare mai deschisă. Se încruntă, apoi respiră

adînc.

– Mi-e teamă că s-a terminat, Cody. Nu mai am nici o putere, nu mai văd nimic cu ochii minții. Totul s-a dus. Acum sînt o persoană cît se poate de normală. Sînt ca toți ceilalți. Acum pot să-mi port singură de grijă.

Razor știu că se terminase. Fantezia, iluzia, visele speciale, toate erau încuiate într-un cufăr alături de comoara Căpitanului Perine.

Peste puțin timp plecă și Maude, dar miracolul pe care îl împărtășiseră Rachel și Razor părea să se fi dus odată cu furtuna, aducînd în locul lui un sentiment penibil de stînjeneală.

– Acum că ai toate bijuteriile acelea, cred că nu mai ai nevoie de mine, spuse Razor.

– Cred că acum vei putea pune din nou compania pe picioare și vei putéa să-ți vezi împlinite cele mai îndrăznețe proiecte, spuse Rachel.

– Da, cred că da. Înainte de a pleca o să curăț puțin mizeria asta ca să te poți mișca. Ar fi trebuit să-mi dau seama de pilon. Era singurul lucru care nu-și avea locul în casa asta.

– Eu ar fi trebuit să știu pentru că eu am avut darul. De cîte ori îl atingeam simțeam ceva, dar nu înțelegeam ce.

Atunci cînd Razor îndepărtă stîlpul rupt de la bază văzu și restul comorii, niște bare de aur.

– Doamne, Rachel! Privește aici. Ridică cu grijă drugul greu și îl examină cu atenție. Scrie „aurul lui Barbă Roșie".

– Aur? Avea deci și aur?

– Poate că nu el, dar cineva avea. Pe ele sînt zgîriate niște inițiale... nu, nu sînt inițiale, scrie „Flint".

– Deci nu e aurul Căpitanului Perine, ci al lui Flint. Bietul Jacques. Nu va ști niciodată că a avut dreptate. I-a aparținut cu adevărat. Luișor lui Harry, mai adăugă fata. O să trebuiască să-l împărțim cu Harry. Dacă n-ar fi fost el, nu am fi avut nimic din toate astea. Adevărul este, spuse ea încet, că nimic din ce e aici nu ne aparține.

Razor puse aurul la loc în ascunzătoare.

– Ai dreptate. Eu am venit aici ca să mă răzbun, ca să-l pedepsesc pe Harry pentru tot răul făcut. Să profit de comoară fără să-l înfrunt, n-ar mai fi același lucru.

– Ai putea să mai stai. Vreau să spun că mai devreme sau mai tîrziu el se va întoarce. Sînt sigură de asta. *Nu pleca! Vreau să rămîi aici pentru mine.*

– Da, aș putea să mai stau o perioadă și timp îl voi aștepta aș putea să-ți repar casa.

– Am putea să luăm din comoară strictul necesar și să punem restul la loc pentru Harry.

Razor lăsă din nou stîlpul pe podea. O cuprinse pe Rachel în brațe și își cîntări răspunsul cu atenție. Ceea ce urma să spună avea să reprezinte un angajament pentru tot restul vieții, care cu siguranță nu i-ar fi ajuns ca să facă toate acele lucruri minunate pe care le făceau de obicei cavalerii pe cai albi.

– Poate cavalerul tău vrea să facă lucrurile în felul său, poate că vrea să-și salveze prințesa cu forțe proprii. Odată l-am lăsat pe Harry să mă ajute pentru că eram nerăbdător, ambițios și hotărît să-mi croiesc drum spre vîrf cu orice preț. Nu cred că aș mai face asta din nou. Dacă aș profita de această comoară ar fi ca și cum i-aș accepta ajutorul încă o dată. Cred că am să refuz.

– Bine, Cody, îl contrazise Rachel, dar nu trebuie să ne purtăm prosteşte. E aici și noi am găsit-o. De ce să nu facem ceva bun folosindu-ne de ea? Sînt de acord că nu trebuie să profităm, dar putem contribui la apariția unor lucruri de care oamenii au nevoie, cum ar fi creșele. Și niște duzi.

– Duzi? Dar nu spuneai tu că nu au putut fi aclimatizați?

– Asta numai fiindcă fondatorii orașului nu te-au avut pe tine, Cody, și nu l-au avut pe Harry. Trebuie să rămîi. Am senzația că totul e

posibil cu noi trei.

– Nu ți-e teamă că vom pierde comoara?

– Putem să întrebăm.

– Pe cine?

– Cărțile de tarot. Dacă stăm și ne gîndim bine, n-au greșit niciodată.

– Of, Rachel, știi că nu cred în prostiile astea, așa cum nu cred nici în fantome. Sînt stăpînul propriului meu destin.

Fata zîmbi privind în sus către bărbatul acesta încruntat care intrase furtunos în viața ei căutînd să se răzbune.

– Daaa? Și cum altfel îți explici toate cîte s-au întîmplat?

– Nu-mi explic. Nu pot. Și nu înțeleg nimic din toate astea.

Ceea ce Razor știa însă, era că avusese intenția să se folosească de Rachel pentru a-l obliga pe Harry să-i dea înapoi tot ceea ce pierduse. Însă ea îi dăduse atît de mult...

Își spuse că fata se folosise la rîndul ei de el ca să-și recapete văzul și acum ochii îi arătau partea urîtă a lumii. Ce văzuse pînă atunci cu ochii minții era frumusețea sufletului. Altfel ce motiv ar fi avut să-l vrea?

Rachel citise în cărțile de tarot și crezuse că ele îi dăduseră răspunsuri în care se putea întrevedea împlinirea. Și trebuia să admită că în

felul lor, cărțile avuseseră dreptate.

– Te rog... spuse ea.

– Bine, mîrîi Razor, incapabil încă să accepte ceva ce nu înțelegea, dar cărțile tale nu mi-au răspuns la întrebare.

– Care întrebare?

– Cred că era ceva de genul „unde e Harry".

– Și te mai interesează?

Cody se uită la ea, privind-o în ochii care își recăpătaseră culoarea vineție și în care citea că ea aștepta un răspuns mult mai important decît întrebarea despre Harry.

– Nu, nu mă mai interesează, spuse el într-un sfîrșit.

– Atunci urcă-mă în brațe pe scări și fă dragoste cu mine, Razor Cody. În plină lumină, ca să pot vedea tot ceea ce am simțit.

Făcînd dragoste cu Rachel nu primea nici un răspuns, dar poate că nici nu era vreunul. Poate că pur și simplu erau unele lucruri pe care trebuia să le accepți ca atare, cum mai erau Harry, Witchy și Rachel .

Nu credea în cărțile de tarot, dar credea în Rachel. Dacă spiritele îi aduseseră împreună, atunci cu ce drept se împotrivea el? O ridică pe fată în brațe.

Curentul de aer rece care îi izbi ceafa îi înlătură și ultima brumă de îndoială și îl împinse cu

și mai multă putere spre etaj. Ușa se închise apoteotic și Rachel începu o explicație fizică plină de subînțelesuri a ceea ce făceau, examinînd fiecare mișcare și fiecare reacție de parcă atunci descoperea o comoară cu mult mai de preț decît cea a Căpitanului Perine.

Pentru tot restul după-amiezii, domnișoara Rachel Kimble nu avu nevoie să apeleze la cărțile de tarot. Interpretările erau mult prea evidente.

Nouă

Așternuturile erau mototolite iar aerul era greu, încărcat cu miresmele dragostei. Rachel stătea cu un picior curbat sub ea și amesteca cărțile de tarot.

Razor stătea rezemat de singura pernă care mai rămăsese pe pat și se uita la femeia pe care o iubea. Se gîndea la ceea ce spusese ea în cursul după amiezii, și anume că nu „văzuse" niciodată ce avea să urmeze după venirea lui. Viziunile nu-i arătaseră și viitorul mai înde-

părtat, ci numai atît: ei doi, împreună.

Poate că asta era tot ceea ce trebuia să vadă. Razor nu crezuse niciodată în premoniții, în percepții extrasenzoriale, în general în ceva necunoscut. Și totuși, ce altă explicație putea exista pentru toate cîte se întîmplaseră? Într-un anumit punct îndoielile și neîncrederea fuseseră înlocuite de convingerea că Rachel îl iubea.

Acum ea avea o vioiciune care îi lipsise înainte, și care părea să se intensifice la fiecare atingere a lor. Fata care era odată blîndă și senină, acum nu avea astîmpăr, își răsucea părul și își țuguia buzele în timp ce studia cărțile, pînă ce alese una din pachet și o puse în centru.

– Nu sînt convinsă că e o idee prea bună, Cody. Cînd am spus să dăm în cărți m-am referit la Harry. O ghicitoare nu-și citește niciodată ei însăși.

– De ce nu? Dacă tot ce faci este să interpretezi cărțile, ce contează pentru cine o faci? Cartea asta te reprezintă pe tine?

– Nu, pe noi.

Puse pe masă cartea numită „îndrăgostiții".

– Am să citesc viitorul pentru noi așa cum am făcut-o și pentru tine în ziua în care ai venit.

– Viitorul nostru? Îi plăcea ceea ce auzea.

– Da, spuse ea decisă. Nu știu ce-o să iasă, dar dacă e să risc, atunci măcar să nu o fac de una singură.

– Îmi place cum sună. Și fiindcă veni vorba de însoțitor, nu crezi că ar fi bine să ne combinăm întrebările? Și dacă tot trebuie să fim ca în carte, trebuie să ne schimbăm poziția.

– Poziția?

– Da, poziția îndrăgostiților. În carte nu stau față în față. Vino aici, iubito.

Își deschise picioarele și o trase între ele, punîndu-și mîinile peste abdomenul ei și bărbia pe umăr, în timp ce ea stătea rezemată cu spatele de pieptul lui.

– Acum împarte cărțile, și dacă nu îți place ce iese atunci o să trișăm.

Rachel tresări, nu atît la gîndul trișării, cît din cauza ritmului nebun al pulsului datorat atingerii cu Cody. N-o să meargă. Hotărît lucru, nu fusese o idee bună.

El se aplecă pe o parte și depuse cîteva sărutări cu buzele care păreau mereu încruntate.

– Acum, Rachel, care să fie întrebarea noastră?

– A, da, întrebarea. Propun ca fiecare să se

gîndească la cîte una, fără să o spună cu voce tare. Răspunsul dat de cărți este deschis interpretărilor celui care întreabă.

Ea luase totul foarte serios și, strîngînd cărțile la piept, aștepta încordată urmarea.

Da! Avusese dreptate! Acum întrebarea care-l frămînta cel mai mult nu mai era „unde e Harry?" ci „mă iubește?"

– Bine, aprobă el. Dacă zici tu că o să meargă...

– Nu e vorba de ceea ce zic eu, Cody, ci de ceea ce crezi tu. *Știu deja că din cărți voi afla răspunsul la întrebarea mea: pot să-l fac să mă iubească suficient de mult ca să rămînă?*

Rachel se aplecă și puse în centru cartea care reprezenta îndrăgostiții.

– Acum am să le amestec, după care tu trebuie să le tai de trei ori spre stînga.

Razor făcu ceea ce i se spusese, străduindu-se să se concentreze asupra cărților și să-și scoată din cap imaginea părului ei auriu care-i mîngîia molatic sînii.

Respiră adînc și îi dădu pachetul înapoi, atingîndu-i în treacăt pielea fină de pe interiorul încheieturii.

– Cartea asta ne acoperă, începu ea. Arată împrejurările în care ne aflăm.

– Împrejurările în care ne aflăm? Cred totuși, iubita mea ghicitoare, că împrejurările sînt cam evidente, și dacă nu sînt, cu numai cîteva mișcări le putem face...

– Încetează, Cody. Aici e vorba de ceva serios. Întoarse un patru de spadă.

– Bine, domnișoară Rachel. Și ce zici că semnifică asta?

– Odihnă după luptă, relaxare după suferință, o schimbare în bine.

El rîse neîncrezător.

– Vrei să spui acum, după ce am făcut dragoste aproape toată după-amiaza? Da, asta accept.

– Poate e așa cum spui, dar poate că se referă la furtună, sau la ce s-a întîmplat. Așa cum ți-am spus, interpretarea este la latitudinea ta. Oricum, mi se pare corect să-ți mai spun că discordia ne pîndește de la spate și că sîntem liberi să ne bucurăm de timpul pe care îl petrecem împreună, oricît de lung sau de scurt ar fi.

Oricît de lung sau de scurt ar fi? Razor știa ce simțea, dar nu putea fi sigur de ea. Oare încă mai credea că el avea să plece, chiar și după ce îi spusese că mai stătea să-l aștepte pe Harry?

Următoarea carte se numea „împărăteasa" și reprezenta o femeie cu aspect de descendentă regală stînd pe un tron roșu. Avea pe cap o coroană, iar în mînă ținea un sceptru. Unul din picioarele tronului era o inimă cu un fel de simbol înăuntru. Razor se simți relaxat.

– Care din noi are sînge albastru? întrebă el șăgalnic lipind-o din nou de el, respirîndu-i aroma părului și bucurîndu-se de atingerea pielii ei.

– Împărăteasa este de-a curmezișul nostru. Arată forțele care se opun și hotărăște dacă supremația este a binelui sau a răului.

– Ca în Războiul Stelelor? Fie ca forța să te însoțească.

Rachel înălță capul și îi aruncă un zîmbet ispititor.

– Vezi simbolul lui Venus? Este semnul din interiorul inimii, cercul acela cu o cruce sub el. Asta reprezintă feminitate, fertilitate. Dacă i-ar fi picat cărțile astea unei femei i-aș fi spus că era tocmai timpul potrivit să facă un copil.

– Un copil? Razor tresări vinovat. Pachețelele pe care le cumpărase zăceau încă pe birou. Spusese cîndva că erau unele lucruri care nu aveau nici o explicație, lucruri pe care le luai ca atare. Dragostea lui Rachel era unul

din ele. Chiar de prima dată cînd făcuseră dragoste, el se comportase absolut irațional. Cumpărase prezervative dar le lăsase pe noptieră. Nu se gîndise la fată altfel, decît ca la un divertisment temporar și totuși i se întîmplase singurul lucru care însemna că urma să rămînă.

Se îndrăgostise. Își împreună mîinile pe stomacul ei și simți brusc o căldură intensă, care însă dispăru de îndată ce fata își schimbă poziția. Nu trebuia să întrebe căci știa dinainte răspunsul: persoana cu coroană mare reprezenta binele.

– Cartea asta poate să însemne fie căsătorie fie bunăstare materială. Ghicitorul urmează să stabilească la ce viitor se referă cu adevărat cel care întreabă. Trebuie să te decizi.

Rachel dăduse răspunsurile potrivite, știind chiar în timp ce vorbea că le primise pe ale ei. Singura bogăție pe care o voia era cea pe care tocmai o împărțise.

– De ce nu le pot avea pe amîndouă?

Rachel rămase fără răspuns. Simțind pe stomac mîinile puternice ale lui Cody îi era foarte greu să-și amintească ce reprezentau cărțile.

– Cea de-a treia carte, spuse ea repede, este sub noi și arată ceva care deja a trecut,

care face parte din experienţa noastră.

– Îmi place ideea cu „sub mine". N-am putea întrerupe puţin şedinţa?

Rachel se făcu că nu-l aude şi întoarse următoarea carte, un trei de pentaclu.

– E întors. Nu e bine, dar din fericire e la trecut.

– Ce nu e bine? Din propria mea experienţă pot să-ţi spun că nimic din ce ne-a implicat pe noi doi nu a fost rău.

– Cartea arată lipsă de talent, egoism, ideea fixă a cîştigului. Din astea toate nici una nu ţi se potriveşte, Cody. Eşti omul cel mai generos pe care l-am întîlnit, iar talentele tale sînt evidente. Probabil că se referă la mine.

– Rachel, draga mea, în ceea ce priveşte talentul, tu eşti plină de aşa ceva. Să ne gîndim numai la lecţia pe care mi-ai dat-o despre aprecierea vizuală a corpului, şi dacă asta nu e suficient, atunci ce să mai zicem despre figurinele şi ceaiurile tale?

Rachel se relaxă pentru cîteva clipe, lăsîndu-se dominată de forţa pe care o emana el. *Pînă la tine nu am ştiut cum e să faci dragoste. Tu m-ai învăţat, Cody. Ai adus la viaţă ceva din mine despre care eu nici măcar nu ştiam că există.*

– În ceea ce privește fixația cu cîștigul, cred că ești și tu de acord că e vorba de mine și ambițiile mele, recunoscu Razor. Iartă-mă, Rachel, că te-am făcut răspunzătoare de toate eșecurile mele.

– Nu, se referă la amîndoi. Tu îți voiai compania înapoi, iar eu doream să pot vedea din nou. Următoarea carte reprezintă ceva care tocmai se duce.

Razor o recunoscu. Puterea, tăria. Frumoasa femeie care mîngîia un leu.

– Am mai văzut cartea asta. Spuneai despre mine că am spiritul puternic al leului.

– Da. Ciudat, dar niciodată nu m-am gîndit la mine ca la o persoană tare. Ai trecut prin furtună ca să vii la mine.

– Bun peste rău. Nu prea sună încurajator. Dar eu cred în puterea forței de caracter. E un alt mod de a spune că cei puternici supraviețuiesc în timp ce cei slabi pier.

Vocea îi era aspră, iar degetele care mîngîiau stomacul se strînseseră în doi pumni încrîncenați. Adevărul era că toate astea prea se apropiau de realitate. El încă își făcea griji pentru răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese. Îl iubea sau nu? Nu spusese că da.

– Cartea asta ne încoronează. Rachel înce-

pu să o întoarcă, recunoscu cinciul de cupă și se opri.

Razor întinse mîna și o apucă de încheietură atît de strîns încît fata scînci.

– Nu-ți fie frică, Rachel, o scoatem noi la capăt orice ar fi. Îi luă cartea din mînă și o puse la locul ei pe masă.

– Poate, spuse ea simțind încă pe încheietură strînsoarea degetelor lui. Cartea arată ce va veni. Poate însemna dezamăgire și tristețe aduse de lucruri care în mod normal ofereau plăcere.

– În nici un caz nu poate fi vorba despre a face dragoste. Cîtă vreme asta rămîne așa cum e acum, putem face față la orice altceva.

– Chiar crezi ce spui, Cody? S-ar putea să avem de suferit în viitor.

– Ce poate fi mai rău decît prin ce am trecut? Gîndește-te, Rachel, tu ți-ai pierdut familia, slujba, vederea. Eu mi-am pierdut familia, compania, viitorul. Atunci cînd ne-am întîlnit nici unul din noi nu mai avea trecut. Am trăit momente grele, însă am supraviețuit, iar acum viitorul depinde de noi.

Ea nu-l contrazise, dar știa că singurul lucru care ar fi putut face ca viitorul să aibă vreun sens era dragostea lui Cody. Și nu știa ce sim-

ţea el pentru ea.

– Nu ştiu ce să spun, Cody. Înainte nu aşteptam nimic bun, nu aveam nimic, aşa că nimic nu conta. Acum...

– Frumoasa mea Rachel, tu te uiţi la sticlă şi o vezi jumătate goală. Întîmplător eu ştiu că e pe jumătate plină. Nu mai fi pesimistă. Ce zice următoarea carte?

Fata întoarse un nouă de spadă întors şi îşi mai descreţi fruntea.

– Poate că ai dreptate. Aici se vede ce va urma şi reprezintă răbdare, alinare şi sfîrşitul suferinţei.

– Vezi... Să avem încredere.

Razor nu s-ar fi imaginat niciodată pe sine însuşi făcînd planuri de viitor. Vorbise despre sticla pe jumătate plină, despre încredere, ceea ce îi amintea de mama sa. Constată însă că nu-l deranja de loc, pentru că tocmai realizase că toate aceste remarci fuseseră făcute de o mamă ca să-i fie mai uşor fiului ei. Ea îşi concentra toate grijile într-o singură frază afirmativă, pe care apoi i-o comunica şi lui, după care rîdea cîteva clipe şi durerea părea să se mai estompeze sub presiunea unei alte emoţii – dragostea.

Asta pierduse el cu atîta timp în urmă. Asta îi

redase Rachel – dragostea și viitorul.

– Încredere, repetă Rachel sceptică și se rezemă din nou de Cody. Poate că el avea dreptate, poate că pozițiile lor se inversaseră. Acum el vedea sticle pe jumătate pline, pe cînd ale ei erau pe jumătate goale. Nu-și dădea seama cînd se petrecuse schimbarea. Înainte nu-i fusese teamă decît pentru propria persoană, însă știind că era neajutorată și nu putea face nimic, teama era și un fel de alinare. Acum alinarea se dusese. Trebuia să ia hotărîri și trebuia să facă față altor feluri de suferințe.

Cody îi depuse pe ceafă un sărut blînd, care spunea despre înțelegere, alinare și promisiuni.

– Îndrăgostiții, ține minte. Sîntem împreună, oricum ar ieși. Hai să vedem ce mai avem.

Rachel se aplecă înainte și întoarse prima din cele patru cărți care aveau să le vorbească despre viitor – un cinci de spadă întors. Rîse.

– Cartea spune „atenție la mîndrie". Sînt șanse mari să pierdem ceva foarte important. Făcu o pauză lungă, apoi continuă: amîndoi ne temem de asta.

– Comoara? spuse Razor încet. M-am gîndit la asta, Rachel. Cred că ar trebui să o punem la loc în stîlpul lui Harry. Să folosim numai strictul necesar și să lăsăm restul. Nu am încredere în

nimic care vine de la el. Mi-am ridicat o dată compania prin forțe proprii, pot s-o mai fac o dată.

Rachel dădu din cap, iar Razor se gîndi imediat la pierderea comorii. Era de înțeles că el se gîndea la asta, precum la fel de înțeles era că ea se temea să nu-l piardă pe el.

– Cîte cărți mai sînt? întrebă Cody. Cînd primim răspuns la întrebările noastre?

– Trei. Următoarea se referă la familie.

– Asta nu are nici o legătură cu noi, pentru că nu avem așa ceva. Desigur,cu excepția unchiului tău Harry, dacă e într-adevăr unchiul tău. Ia să vedem ce zice bătrînul Harry.

Cartea nu avea nevoie de nici un comentariu. Diavolul. Dezamăgirea lui Rachel era imensă.

– Nu cred că vreau să fac asta, Cody.

– De ce, ți-e teamă că o să-i vedem adevărata față?

– Nu vreau să reiasă că ai avut dreptate în privința lui.

– De ce, ar fi chiar așa grav?

– Cred că da.

Brațele lui Razor o strînseră protector, dîndu-i o senzație de siguranță prin atingerea lor.

– E prea tîrziu să dăm înapoi. Ai întors deja

cartea, nu?

Avea dreptate. Era prea tîrziu. Fusese prea tîrziu chiar din momentul în care deschisese ușa și-l lăsase să intre în viața ei. Se întrebase la un moment dat dacă el chiar era bărbatul pe care îl aștepta, cel pe care îl văzuse la capătul tunelului de întuneric. El era. Nu fusese nevoie să-i revină vederea ca să știe asta. Fiecare atingere confirmase legătura dintre ei.

– Da. Această carte spune despre influența celor din jurul nostru. Diavolul – magia neagră, folosirea forței și a răului.

– Mda, sună destul de urît. Asta nu poate fi invérsată în vreun fel?

– Nu. Și cel mai trist lucru este că s-ar putea să aibă dreptate. Senzualitate fără înțelegere. Satisfacție fără a cunoaște consecințele.

Razor își frecă fața de a ei, încercînd să dea un înțeles rezonabil previziunilor cărții. Existase într-adevăr o senzualitate apărută brusc și o satisfacție care îi depășise toate așteptările. Între ei era însă mai mult decît atît, și refuza să creadă că se baza pe altceva decît pe sine. Tot răul care existase venise de la Harry sau Jacques, sau vreo altă forță necunoscută, dar nimic nu mai putea rezista acum, cînd el știa ce înseamnă să iubești cu adevărat pe cineva.

– Bine, spuse el calm, deci știm ce gîndim noi și mai știm ce gîndesc cei din jurul nostru. Ce a mai rămas?

- Rachel strînse cărțile la piept și le studie pe cele întinse pe masă. Își dorea să fi fost ziua anterioară cînd nu vedea, sau săptămîna trecută, cînd încă se bucura de venirea neașteptată a lui Cody, descoperind că bărbatul cu aere de dur era de fapt foarte tandru și grijuliu.

Era însă prea tîrziu să dea înapoi. Cărțile îi aduseseră împreună, iar acum trebuia să le lase să le arate și sfîrșitul.

– A treia carte despre viitor arată ce sperăm. Justiția, dreptatea. Și e întoarsă. Dreptate întoarsă.

Razor studie cartea. Personajul era un fel de mare preoteasă, îmbrăcată într-o robă roșie și stînd pe un tron purpuriu. Ținea o spadă îndreptată cu vîrful în sus, de parcă l-ar fi sfidat pe cel care întreba.

– Ce spune, Rachel?

– Reprezintă speranța împotriva nedreptății, a inegalității și a complicațiilor.

– Nu înțeleg. Dacă i-ai fi ghicit lui Maude cum ai fi interpretat asta?

– Aș fi sfătuit-o să-și mai tempereze acțiunile și să dea dovadă de mai multă milă și înțe-

legere.

Degetele lui Razor coborîră pe stomac mîngîindu-i interiorul coapselor.

– Milă și înțelegere sună destul de bine, șopti el insinuant.

– Potolește-te, Cody. Fii serios. Mai avem o singură carte, cea care dă rezultatul final.

– Nu sînt așa de sigur că vreau să fim controlați de o carte.

– Cărțile nu ne controlează, Cody, ele pur și simplu oferă niște posibilități. Ce facem noi cu ele e treaba noastră.

Întoarse și ultima carte și șopti:

– O, nu! Zecele de baghetă!

– Bagheta magică, așa ca în basme?

– Nu, răspunse ea cu vocea sfîrșită. Cartea reprezintă egoism, putere folosită fără discernămînt, forță și energie. Proba prin foc. Inimi încercate prin durere.

– Asta e rău?

– E foarte rău. O, Cody, te iubesc și nu cred că aș mai putea suporta alte suferințe. Dacă vrei să pleci te rog fă-o... acum!

– Nu plec nicăieri, Rachel. O să stau aici, o să-ți termin de reparat acoperișul, o să termin de renovat casa, o să iau totul de la capăt... dacă mă vrei.

– Bine, dar de ce?

– Pentru că te iubesc. Pentru că bătrînul Harry a avut dreptate măcar într-o privință: sîntem făcuți unul pentru celălalt.

– Sîntem? Și atunci ce e cu durerea și suferința care ne așteaptă?

– Ce-i cu ele? Eu totuși nu cred total în chestiile astea cu cărțile, dar trebuie să recunosc că nu există nici o explicație rațională pentru toate cîte s-au petrecut. Nu înțeleg cum de m-ai „văzut" și nu-l înțeleg pe Harry, de ce a trebuit să meargă atît de departe ca să demaște și să înlăture un dictator.

– Dar nu înțelegi, Cody? Harry reprezintă binele. Asta e tot. Tot ceea ce face el este în scopul îndreptării unui rău. Nu-mi dau seama ce legătură este între Harry și Căpitanul Perine, dar nu cred că e așa de important.

– Rachel, mai e ceva despre care cred că ar fi bine să afli. Cred că sînt șanse mari ca Harry și Căpitanul Perine să fie... Îi era imposibil să pronunțe „aceeași persoană" așa că înlocui cu „într-o foarte strînsă legătură".

– Ce te face să crezi asta?

– Îți amintești că te-am întrebat odată cum arată Căpitanul?

– Da, și ți-am răspuns că are o barbă de un

roșu-portocaliu și părul de aceeași culoare ciudată.

– Întocmai, numai că e ca și cum mi l-ai fi descris pe Harry.

– Nu se poate, șopti ea, Căpitanul Perine e o fantomă. Cum ar fi putut el să... vreau să spun, cum îți explici că...

– Nu cred că există vreo explicație, Rachel. E pur și simplu incredibil. Cum de ne-am întîlnit? Cum de ne-am îndrăgostit?

– Nu știu. Poate că e mai bine să nu cauți explicația anumitor lucruri. Poate că nu vom ști niciodată adevărul despre Harry. Poate că nu se va mai întoarce niciodată.

– O, ba da! Se va întoarce. Căpitanul Perine a făcut-o, iar Harry e un artist prea bun ca să nu-și bage coada în toată treaba asta. Poate că Perine nu a fost liber să piece înainte ca ceva să se întîmple.

– Ca de exemplu?

– Păi... nici eu nu prea cred ce spun, dar să presupunem că piratul a trebuit să se răscumpere pentru viața de fărădelegi pe care a dus-o.

– Și i-au trebuit două sute de ani ca să o facă?

– Poate că de atît a avut nevoie ca să reu-

șească. Poate că a trebuit să găsească pe cineva ca Harry prin care să-și ducă treaba la bun sfîrșit. Și-apoi, ce e de fapt cu casa asta? Mi-ai spus că pe vremuri a fost o școală.

– Da, dar nu a ținut prea mult. Chiar... și ce-o fi cu toți cei care nu au vrut să stea în ea?

– Acum știm amîndoi că subtilitatea nu era punctul cel mai tare al Căpitanului. Spui că toți locatarii au plecat. Și dacă el a tot încercat să dea peste oamenii potriviți?

– Da, aprobă ea, oameni care să-l accepte și care să-i folosească averea cu înțelepciune. Sînt gata să cred asta. Dar încă nu avem explicația pentru depozitul de pe malul rîului. De ce Dumnezeu a trebuit să-l ipotecheze?

– Poate că asta a făcut parte din repertoriul lui Harry.

– Sau poate că avea nevoie de bani lichizi. La urma urmei, noi încă nu găsisem comoara, iar el se pare că nu a avut cum să intre în posesia ei.

– Harry a avut întotdeauna nevoie de bani. Mai ai și alte idei?

Rachel își țuguie buzele.

– Știu, eu sînt cea care are o „a doua vedere", numai că aici nu am nici un răspuns. Pînă la urmă o să rămîn la convingerea că Harry

este unchiul meu și că a venit la mine pentru că aveam nevoie de ajutor. Întocmai ca tine. El mi-a umplut sticla pe jumătate, iar tu ai făcut-o să se reverse.

– Îmi place teribil ce aud, domnișoară Rachel Kimble.

– Deci, ți-au răspuns cărțile la întrebare?

– Nu, dar mi-ai răspuns tu.

– Da? Cum adică?

– Nu puteam să te întreb, dar trebuia să știu dacă mă iubești. Și încă nu sînt sigur dacă să cred.

Rachel lăsă cărțile să cadă pe fața de masă și se întoarse ca să-l privească din nou pe bărbatul acesta încruntat care îi dăduse mai mult decît îndrăznise vreodată să viseze. Îi înconjură gîtul cu brațele.

– Nu ți-ai dat seama încă? Te-am iubit din prima clipă cînd te-am văzut, cu luni în urmă, la capătul tunelului de întuneric. Aș fi murit dacă nu mă întorceai din drum.

– Tunelul de întuneric?

– Nu știu cum să-ți explic, dar eram pe moarte. La capătul tunelului era o lumină și, brusc, din ea ai apărut tu. Te-ai încruntat la mine și m-ai întors din drum către viață. După aceea te-am purtat în minte tot timpul pînă în clipa

cînd ai bătut la ușa mea. N-ai știut pînă acum?

– Ai avut o experiență de extracorporalitate?

– Nu știu exact ce a fost. Știu numai că ai fost acolo și ai avut grijă de mine. Atunci m-am îndrăgostit de tine, așa încruntat cum erai.

– Și eu care credeam că ghicitul ăsta în cărți e ceva bun numai să treacă timpul. Încep să cred că această capacitate de premoniție are un dram de adevăr.

– Da, numai că acum s-a dus, Cody. Am impresia că nu mai pot să prevăd nimic. Nu mai simt același lucru atunci cînd ating cărțile. Mi-am pierdut toate senzațiile acelea speciale, cu excepția a ceea ce simt pentru tine. Te iubesc, Cody. Tu ești tot ceea ce îmi doresc.

– Perfect. Înseamnă că am primit răspuns la cea mai importantă întrebare.

– Și eu.

– Tu ce întrebaseși?

– Voiam să știu dacă și tu mă iubești.

– Am crezut că ai înțeles de la început.

– Nu, recunoscu ea. Știam doar că te iubesc. Te iubesc acum și te voi iubi întotdeauna.

– Acum și întotdeauna. Îmi place cum sună. Și mă bucur că nu mai ai puterile acelea paranormale. Dacă e să ne croim un viitor, atunci el va fi unul bazat pe relația normală dintre doi

oameni normali, doi oameni obișnuiți. Gata cu răzbunarea. Gata cu spiritismele.

Rachel simți pe spate un curent de aer rece. O apucă tremuratul.

– Cred că afară se lasă răcoarea.

– Da, dar aici înăuntru nu, spuse Razor, refuzînd să recunoască senzația ciudată și deja cunoscută a unei prezențe străine în cameră.

– Aici sîntem numai noi, Razor Cody și femeia sa, spuse el pe un ton egal și își concentră toată atenția asupra sărutului pe care îl aștepta ea.

Cînd se trezi era seara devreme, însă era deja întuneric. Atunci simți din nou adierea rece. Rachel stătea rezemată de brațul său, dormind liniștită.

Prin fereastra neacoperită lumina lunii intra puternică, aproape ca în plină zi. Razor stătea încă în pat, încercînd inutil să alunge senzația, dar nu numai că nu putea să scape, ci constata chiar o intensificare a acesteia. Într-un tîrziu, se hotărî să vorbească.

– Bine, e-n regulă. Unde ești, ticălos bătrîn? M-ai convins, dar n-am de gînd să-mi petrec

restul zilelor știind că ești acolo și îmi privești peste umăr.

Nici un răspuns. Curentul de aer rece continua să-și facă de cap.

– Încă nu sînt convins dacă să cred în fantome sau nu și nu știu cum dracu ai reușit să faci ce ai făcut, dar trebuie să recunosc că te-ai descurcat de minune.

Nimic.

– Harry, ești un măgar și ai apucături de libidinos. Ori te arăți, ori dispari de aici!

Atunci auzi un miorlăit furios.

– Witchy? Unde ai fost, vrăjitoare cu ochi galbeni? Credeam că te-ai pierdut în furtună.

Pisica sări în pat și înaintă spre Razor. Ducea ceva în gură, ceva negru și viu.

– Dacă ai de gînd să-mi aduci un șoarece, nu, mulțumesc. Nu vreau nici un dar din partea ta. Nici măcar nu-mi placi.

Rachel se trezi încet, ascultînd nedumerită conversația lui Cody. Vorbea cu cineva. Witchy?

– Nu, nu-i da drumul! Stai!

Fata, stînd la capătul patului în spatele lui Cody, se ridică în capul oaselor.

– Ce s-a întîmplat?

– Ei bine, am aflat de ce se îngrășase Witchy.

Un bulgăre pufos se tîra nesigur pe pieptul lui Cody.

– Pisoi! exclamă Rachel încîntată. Deci de asta dispărea de acasă, și de asta spunea specialistul de la telefoane că își făcea cuib în debara.

Un al doilea pisoi fu depus pe pat, apoi un al treilea.

Razor privi spre pui și scutură din cap.

– Și eu care eram gata să cred că există o legătură între Harry, Căpitanul Perine și Witchy.

– Da? Cum?

– Păi, ori de cîte ori unul din pirații noștri cu barbă roșie își făcea simțită prezența ea dispărea. Se pare însă că pur și simplu ieșea la agățat și se bucura de roadele escapadelor sale.

– Cred că este o pisică foarte sensibilă. Rachel gînguri și se întinse alintat. Orice ființă de sex feminin merită împlinirea, chiar și cele cu patru picioare.

– Da, dar nu în patul nostru. Refuz să împart acest pat cu altcineva decît cu tine. Ai auzit, Harry?

– Harry nu e aici, Cody. Aș vrea să-ți scoți asta din cap.

– N-am încredere în el. Și nici în Witchy. Da-

că crede că o să-şi aducă pisoii aici pentru ca apoi să dispară, se înşeală amarnic. Unde eşti, pisică?

Mieunatul de răspuns veni imediat. Animalul negru sări în pat, merse agale peste cuverturi şi lăsă pisoiul pe care îl ducea în gură să cadă chiar între Rachel şi Razor. Scoase un sunet triumfător, apoi se dădu înapoi şi se aşeză astfel încît i se mai vedeau doar ochii galbeni lucind în întuneric.

– Măi să fie, dar tipul ăsta e un adevărat voinic, remarcă Razor uitîndu-se la pisoiul care i se căţără pe picior împleticindu-se ca un om beat şi apoi îşi înfipse colţii în carne.

– Are o culoare ciudată nu ţi se pare? observă Rachel.

Cody nu răspunse. Îl încerca o presimţire sumbră. Mai văzuse undeva culoarea asta roşu-portocaliu.

– Nu se poate, articulă el cu vocea gîtuită de neîncredere.

Miau? De ce? părea că întreabă Witchy.

– Ce nu se poate? spuse şi fata.

– Pe toţi dracii, nu poate fi.

Colţii pisoiului pătrunseră şi mai adînc, iar Razor simţi căldura inconfundabilă a umezelii care trecuse prin cearşaf şi îi ajunsese pe pi-

cior. Nu putea fi adevărat. Nimic din toate astea nu se puteau întîmpla.

Fantome? Da, acceptase asta, fantome ale trecutului, care îl bîntuiseră pe el și pe Rachel. Amîndoi cunoscuseră lipsa dragostei și dorința imensă de a clădi un viitor care să nu depindă de nimeni altcineva.

Comoara? Da, o găsise, dar știa acum că nu urmărise nici aurul, nici bijuteriile. Adevărata comoară era Rachel.

Rachel și dragostea.

În acel moment îl aprecie pe Harry pentru faptul că îl adusese la ea, că găsise o cale de a-i determina să-și lase trecutul de-o parte și de a începe o viață nouă. De ce? Cum? Nu știa și nici nu avea nevoie să știe.

Razor o cuprinse pe Rachel în brațe și, privind pisoiul încă o dată, acceptă adevărul. Zîmbi larg, din toată inima.

– Cody, zîmbești!

– Exact.

– Pisoiul ăsta ciudat, cu culoarea lui neobișnuită te face să zîmbești? Nu înțeleg, continuă fata. Toți ceilalți sînt negri ca tăciunele. Ăsta de unde o fi venit?

– E simplu, cît se poate de simplu. Escroc bătrîn. E chiar aici, botezîndu-mi piciorul. Nu a

plecat niciodată cu adevărat.

– Cine e aici?

Iată-l stînd într-o casă fără acoperiș, alături de femeia care îl credea un cavaler pe cal alb și cu o avere în aur și diamante ascunsă în pilonul scării. Zîmbetul lui Razor Cody se transformă într-un rîs homeric care uimi pisoii și o făcu pe Rachel să se cuibărească și mai mult în brațele lui.

– Ah, Rachel, întrebarea mea și-a primit în sfîrșit răspunsul întreg. Nu trebuie să înțelegem *dragostea, trebuie numai să credem în ea.*

Pisoiul cel ciudat scoase un mic strigăt satisfăcut și, chiar după ani de zile, atît Razor Cody cît și domnișoara Rachel Kimble erau de acord că nu se înșelaseră, deși luna nu lumina prea puternic. Pisoiul le făcuse cu ochiul.

Și nici Rachel nu greși atunci cînd dădu din cap și spuse:

– *Harry!*

În numărul următor al lunii aprilie, jurnalul *Savannah Gazette* anunța două evenimente mai neobișnuite. O persoană neidentificată făcuse o donație substanțială pentru refacerea

statuii Waving Girl, distrusă în timpul uraganului din octombrie trecut. Donația fusese făcută în comun, în numele celor mai faimoși piraţi ai orașului: Căpitanul Perine și Căpitanul Flint.

Al doilea articol descria nunta domnișoarei Rachel Kimble cu domnul Reginald Agnew (Razor) Cody, care avusese loc în piața Lafayette. Pe alee fuseseră aruncate azalee roz și albe într-o explozie de prospețime. Mireasa, îmbrăcată în alb, zîmbea fericită. Mirele, îmbrăcat în negru, era încruntat. Marșul nupțial fusese interpretat de un grup de țigani nomazi, iar lista invitaților cuprinsese pe toți cei care fuseseră atinși de aura magică a dragostei pe care o iradia fericitul cuplu.

În frunzișul unui stejar tînăr care umbrea tînăra familie se hîrjoneau trei pisoi negri, tineri, și, mai la margine, era un altul de o culoare ciudată, un roșu-portocaliu, care părea să privească cu o expresie pe care reporterul nu putea să o definească altfel decît satisfăcută.

SFÎRȘIT

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Razor - periculos, puternic, un bărbat care refuză să creadă în vise...

Venit la Savannah ca să se răzbune pe omul care îi ruinase afacerile, el a întîlnit o prințesă din povești, care a văzut omul bun din el atunci cînd nimeni nu a făcut-o. El încearcă să-i aline durerea, la fel cum blînda ei mîngîiere l-o potolește pe a lui...

Va putea ea oare, să-l învețe credința în miracolul iubirii?

Preț 1600 lei